

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

W
O
R
D
S
A
G
O
N
B
L
A
D
E

A MATCH MADE IN LONDON

THE SCHOOL FOR
SPINSTERS BOOK ONE

MICHELLE WILLINGHAM

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Londra'da Yapılan Bir Eşleşme

Bekar Kızlar Okulu
Birinci Kitap

Michelle Willingham tarafından

© Telif Hakkı 2023 Michelle Willingham'a aittir

Michelle Willingham'ın metni

Dar Albert'in kapağı

Dragonblade Publishing, Inc., Kathryn Le Veque Novels, Inc.'in bir yayınıdır.

Posta Kutusu 23

Moreno Vadisi, CA 92556

ceo@dragonbladepublishing.com

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir

İlk Baskı Nisan 2023

Kindle Sürümü

Reklam veya tanıtım amaçlı kısa alıntılar haricinde her türlü çoğaltılması kesinlikle yasaktır.

Her hakkı saklıdır.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazarın amacı bu değildir.

Lisans Notları:

Bu e-Kitap yalnızca kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-Kitap, satın alındıktan sonra tekrar satılamaz. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya ödünç almadıysanız ya da sizin için satın alınmadıysa ve yalnızca sizin kullanımınız için hediye olarak verildiyse, lütfen iade edin ve kendinize ait bir kopya satın alın. Bu kitap yetkisiz bir platformdan satın alındıysa, korsan ve/veya yetkisiz bir kopyadır ve ihlal edenler hakkında yasaların tüm gücüyle yasal işlem başlatılacaktır. Korsan kopyaları satın almayın veya kabul etmeyin. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Yardımcı haklar için Dragonblade Publishing, Inc. ile iletişime geçin.

DRAGONBLADE'İN BLOG'UNA KAYIT OLDUNUZ MU?

Özel hediyeler, özel alıntılar, yakında çıkacak kitaplar, indirimler, ücretsiz kitaplar, kapak tanıtımları ve daha fazlası hakkında en son haberleri ve bilgileri alacaksınız.

Yazarlarımızın tam listesine de göz atın!

Spam yok, gereksiz e-posta yok. Söz veriyoruz!

Buraya Kaydolun

Sevgili Okuyucu;

Küçük bir yayınevine verdiğiniz destek için teşekkür ederiz. Dragonblade Yayıncılık olarak, sektördeki en iyi yazarlardan bazılarının en yüksek kalitede Tarihi Aşk romanlarını sizlere sunmak için çalışıyoruz. Desteğiniz olmadan "biz" diye bir şey yok, bu yüzden bu hikayeleri beğenmenizi ve bu süreçte yeni favori yazarlar bulmanızı içtenlikle umuyoruz.

Keyifli okumalar!

CEO, Dragonblade Yayıncılık

Yazar Michelle Willingham'ın diğ er Dragonblade kitapları

Bekarlar Okulu Serisi

Londra'da Yapılan Bir Eşleşme (1. Kitap)

Beni Eşleştir, Düşüyorum (2. Kitap)

Eşleştir Beni Eğer Yapabilirsen (Kitap 3)

İçindekiler

Başlık Sayfası

Telif Hakkı Sayfası

Yayıncının Notu

Yazar Michelle Willingham'ın diğer Dragonblade kitapları

Önsöz

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

On Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm

On Üçüncü Bölüm

On Dördüncü Bölüm

On Beşinci Bölüm

Match Me, I'm Falling kitabından alıntı

Yazar Hakkında

Önsöz

Londra, 1816

Violet Edwards uşağa, "Bayan Harding'i görmeye geldim," dedi. "Bir randevum var."

Adam onu içeri götürürken ellerini birbirine kenetledi, midesindeki korku yükseliyordu. Adam onu küçük bir oturma alanına götürdü ve "Lütfen burada bekleyin, Bayan..." dedi.

"Edwards," diye tamamladı Violet. Müdirenin -eğer ona müdire denebilirse- ona yardım edip edemeyeceğini bilmiyordu. Ama üç sezon boyunca tek bir talip bulamayınca, Bayan Harding'in Genç Kızlar Okulu'na kaydolmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Pek de kibar olmayan ismi ise Bekarlar Okulu'ydu.

Bayan Harding'in her yıl sadece birkaç öğrenci aldığı söylentisi vardı. Violet, arkadaşı Felicity'nin birkaç hafta ortadan kaybolmasıyla bir dönüşüme tanık olmuş, sonra geri dönmüş, mükemmel bir koca bulmuş, çok mutlu olmuştu ve şimdi yolda bir çocuğu vardı.

Violet'in yanakları kızardı, çünkü bunu çok istiyordu. Evet, görünüşü vasattı ve kesinlikle asla muhteşem bir güzelliğe sahip olamayacaktı. Çeyizi de acınasıydı. Ama erkeklerin onunla evlenmek istememesinin asıl sebebi bu değildi; kekemeliği idi. Omuzlarına, bu sorunun üstesinden gelip gelemeyeceğine dair dile getirilmeyen bir soruyla birlikte görünmez bir ağırlık çöktü.

Oturma odasına başka bir beyefendi girdi. Otuzlu yaşlarında görünüyordu, açık kahverengi saçları ve nazik mavi gözleri vardı. "Bayan Edwards, ben Bayan Harding'in sekreteriyim. Adım Cedric Gregor. Çalışma odasına kadar beni takip ederseniz, durumunuzu okul müdürümüzle görüşebiliriz."

Violet, gözlerini yere indirerek beyefendinin yanında yürüyordu. Her adımda korkuları daha da artıyordu. Şimdi bile, kulaklarında çınlayan bir

ses yankılanırken göz kapağının seğirmeye başladığını hissediyordu. Bayılmamak için derin nefesler aldı. Şu anda ihtiyacı olan son şey buydu.

Bay Gregor onu içeri götürdüğünde, Bayan Harding'in görünüşüne şaşırdı. Kadın, Violet'ten sadece birkaç yaş büyük görünüyordu. Yine de müdirenin gözlerine baktığında, acı çekmiş birinin aynasını gördü.

Bayan Harding, mektuplarından başını kaldırıp Violet'e baktı. "Mektubunuzu aldım, Bayan Edwards. Ben Rachel Harding ve sekreterim Bay Gregor'la tanışmışsınız. Sanırım okuluma kaydolmak için geldiniz."

"E-e-evet." Violet kendine küfretmek istedi ama kekemeliği daha da kötüleşti. Boğazını temizleyip tekrar denedi. "E-e-evet, ders ücreti için para getirdim," dedi ve el çantasını masaya bıraktı. "Bir yıldan fazla süredir p-pin paramı biriktiriyorum."

Dudağını ısırdı, Tanrı'dan kekemeliğinden kurtulmayı diledi. Bayan Harding konuşurken sabırla beklese de Violet, gözlerindeki şefkati görebiliyordu. Kadının cevap vermesini beklerken başını tekrar eğdi, omuzları çöktü.

"Yardıma mı istemeye neden geldiğini biraz daha anlatır mısın?" dedi kadın nazikçe. "Okulumdan ne öğrenmek istiyorsun?"

Violet tekrar denedi ama ne zaman gerginleşse, kekemeliği daha da kontrol edilemez hale geliyordu. "Annem asla evleneceğime inanmıyor," diye başardı. "Kendi kocamı bulmayı umuyordum. Çok az seçeneği olan kadınlara yardım edebildiğini duydum."

Bay Gregor'un ifadesi onun sesini duyunca gerildi ve Violet ondan uzaklaştı. Şüphesiz, konuşmasından tiksinimişti.

"Peki sen kendini o kadınlardan biri olarak mı görüyorsun?" diye sordu müdire.

Violet başını salladı. Duvar çiçeği olmaya o kadar alışmıştı ki, en son ne zaman birinin onu dansa kaldırdığını hatırlayamıyordu. Gerçekten de çok az seçeneği olan bir kadın olduğunu söyleyemezdi; hiçbir seçeneği olmayan bir kadındı.

"Özgüven eksikliğiniz var, değil mi?" dedi Bayan Harding. Violet buna nasıl cevap vereceğinden emin değildi, ama sonra müdire devam etti. "Görünüştünüzde o sıkıcı elbise dışında hiçbir sorun yok."

Güvercin grisi bombazine baktı, kadının sözlerinin samimi olup olmadığını yoksa bir tür test mi olduğunu merak etti. "Bundan çok daha

fazlası. Ben... zar zor konuşabiliyorum. Hiçbir beyefendi benimle evlenmek istemiyor."

Elbisesini ve saçını değiştirmek yeterince kolay olurdu. Ama özgüven hiç sahip olmadığı bir şeydi. Neredeyse herkes kekemeliğiyle dalga geçiyordu ve balo salonlarından çekilip gölgelerde saklanmak daha kolaydı. Bu da elbette, evlenecek bir adam bulmasını imkânsız kılıyordu.

"Baban ne düşünüyor?"

Violet başını salladı. "Yıllar önce ö-öldü."

Bayan Harding başını hafifçe eğdi. "Bir unvanı veya serveti var mıydı? Sizden sorumlu bir varisi var mı?"

"O sadece bir baronetti. Küçük kardeşim unvanını ve evi miras aldı."

Babasının anısı, pişmanlıkla karışık yumuşak bir sıcaklık getirdi. Arthur, sosyete mensupları arasında birçok arkadaş edinmişti. Violet, babasının hâlâ balolara veya akşam yemeklerine davet edilmesinin sebebinin bu olduğuna inanıyordu; kesinlikle annesinin hatırına değil.

"Nasıl bir koca bulmayı umuyorsun?" Bayan Harding not almaya başlamıştı ve bu da Violet'in biraz daha iyi hissetmesini sağladı. Müdire onu kabul ederse, bu okula gerçekten de katılabilirdi.

"Nazik biri," diye cevapladı. "Çok yakışıklı olmasına lüzum yok, yeter ki iyi bir adam olsun."

"Yakışıklı bir koca kazanabileceğine inanmıyor musun?" diye sordu Bayan Harding.

Violet omuz silkti. "Elbette hayır. Yakışıklı erkekler benim gibi bir kadınla flört etmek istemez."

Müdire, karar vermeye çalışıyormuş gibi uzun uzun ona baktı. "Yardım isteyen her genç kadını kabul edemem," dedi yavaşça. "Öğretmenliğimizden faydalanabileceğinize inansam da, önce size bir görevim var. Bunu başarılırsanız, sizi okulumuza kabul edebiliriz." Kelimeyi vurgulayarak, henüz bir karar vermediğini açıkça belirtti.

"N-ne tür bir görev?" diye sordu Violet. Ondan ne isteyebileceklerini hayal bile edemiyordu. Gerçekten merak ediyordu.

"Bu hafta bir baloya katılmalısın," diye duyurdu Bayan Harding. "Hangi balo olduğunu bana haber ver ki sözünü tuttuğunu bileyim."

"Annem beni iki gün sonra Lady Shelby'nin balosuna katılmaya zorluyor," diye itiraf etti Violet. Hiç de dört gözle beklemiyordu ama zaten

sosyal toplantılardan hiç hoşlanmazdı. Onlar bir amaca ulaşma aracıydı, eğlence amaçlı değil.

"Çok iyi," diye kendi kendine bir not karaladı Bayan Harding. "Şimdi, göreviniz şu: En popüler kadınları incelemenizi istiyorum. Dükler ve vikontlar tarafından dansa davet edilenlere bakın. Bu kadınların üst düzey beylerin dikkatini çekmek için neler yaptıklarını öğrenmenizi istiyorum. Ve bununla görünüşünü kastetmiyorum. Tavırlarını kastediyorum. Davranışlarını ve bir erkeğe gülümseme veya bakış şeklini. Bunu başarabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Violet, Bayan Harding'e başını salladıktan sonra haliya baktı. Bu, kolayca halledebileceği bir görevdi. Zaten her zaman yaptığı şeydi bu: Duvara yaslanıp diğer misafirleri izliyordu.

"Güzel. Gelecek Salı günü yanıma gel ve neler öğrendiğini anlat." Müdire bir an duraksadı ve sonra, "Bir şey daha var, Bayan Edwards," dedi.

"Evet?" diye fısıldadı.

"Konuşurken yüzüme bak."

Violet yanaklarının kızardığını hissetti, ama uzun bir aradan sonra kızardı. Bayan Harding onu dikkatle inceledi ve Violet'in rahatsızlığı her geçen an daha da arttı. "Biri seninle konuştuğunda ellerine bakma."

Tekrar başını salladı ve alışkanlıktan aşağıya baktı. Ama bu sefer kendini tekrar yukarıya bakmaya zorladı.

"Güzel. İlk dersini aldın. Bir hafta sonra tekrar gel, bakalım okulunda yer bulabilecek misin?"

Violet çantasına uzanıp ayağa kalktığı anda, aniden bir umut seli içinde esti. Yanakları hâlâ kızarmış olsa da, "Yapacağım. Ve t-teşekkür ederim." diye kabul etti.

Rachel Harding kalemını bıraktı ve Bayan Edwards'ın neye ihtiyacı olduğunu düşünmek için kendine zaman tanıdı. Üç yıl önce dul kaldıktan sonra, hiçbir kadının kendi evliliği gibi görücü usulü bir evliliğe katlanmak zorunda kalmaması gerektiğine yemin etmişti. Bu yüzden, koca bulmakta zorlanan genç kadınlar için bir okul açmıştı. Okulunun "Bekarlar Okulu" lakabıyla anılmasının bir önemi yoktu. Eğer bu, doğru kadınların kapısına

dayanacağı anlamına geliyorsa, öyle olsundu. Rachel, aynı kabusla karşı karşıya olan bekar genç kadınlara uygun bir eş bulmakla gurur duyuyordu.

Elbette bir ders ücreti vardı, ama asıl amaç genç kadının doğru kocayı bulma arayışında ciddi olduğundan emin olmaktı. Çoğu kişi, koca bulmanın görünüşünü değiştirmek, güzelleşmek ve mükemmel erkeği cezbetmek için güzel kıyafetler giymekle ilgili olduğuna inanıyordu.

Ama koca bulmanın fiziksel güzellikle hiçbir ilgisi yoktu. Genç kadının içsel dönüşümüyle ilgiliydi. Sevmeye layık olduğuna inanması ve özgüvenini geliştirmesi gerekiyordu. Rachel'in asıl amacı buydu. Gerçi bazen birkaç kişinin önce güzel hissetmesi gerekirdi.

Cedric Gregor'un çöpçatanlıktaki rolü de aynı derecede önemliydi, çünkü kumar cehennemlerinde ve balo salonlarında zaman geçirerek hangi erkeklerin evliliğe uygun, hangilerinden uzak durulması gerektiğini araştırıyordu. Cedric, Gregor'un en yakın arkadaşı ve mükemmel bir iş ortağıydı. Erkek tercihlerinde ihtiyatlıydı, bu da onu bekâr kızları için doğru beyefendileri bulma konusunda mükemmel kılıyordu.

Ve Bayan Edwards gerçekten de iyi bir aday olurdu.

Utangaç ve çekingen, diye düşündü Rachel. Ama bundan daha fazlası var. Dünyadan saklanmaya çalışıyor.

Kekemeliği bir sorundu, evet, ama en büyük sorun değildi. Genç kadının en çok zorlandığı şey güvensizlikleriydi.

Kapısı daha da açıldı ve Cedric geri döndü. "Ne düşünüyorsun? Ona yardım edebilir miyiz?"

Rachel omuz silkti. "Mümkün. Ama onu daha yakından takip etmemiz gerekiyor. Perşembe günü Leydi Shelby'nin balosuna katılacak. Gidip davranışlarını gözlemleyeceğiz. Bu arada, uygun bir bekar aramaya başlasan iyi olur. O nazik birini istiyor ve görünüşü önemli değil."

Cedric gülümsedi. "Oldu sayılır."

Rachel, yükselen heyecanını bastırmaya çalışarak kalemini tekrar eline aldı. Evet, zor olacaktı. Ama başarabileceklerinden emindi.

Birinci Bölüm

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Scarsdale Kontu Damian Everett, bakışlarını babasından kaçırdı. Evet, sorumluluklarının fazlasıyla farkındaydı. Eski alışkanlıklarını bir kenara bırakıp, Londra'nın en zengin gelinini seçerek ailesini yıkımdan kurtaran pratik bir oğul olmalıydı. Markinin sözlerini başını sallayarak onayladı.

"O zaman burada dikilmeyi bırak da gidip o züppeyi seninle evlenmeye ikna et." Babasının sabırsızlığı apaçık ortadaydı. Bu da muhtemelen Jonas'ın dün kumar masalarında daha da fazla kaybettiği anlamına geliyordu.

İşte Damian'ın şimdiye kadar tanıştığı en sinir bozucu kadına, Westerford Dükü'nün kızı Leydi Persephone Camden'a kur yapmasının sebebi buydu. Çürüyen etlerin sinekleri toplaması gibi taliplerini topluyor ve hesapçı bir gülümsemeyle onlara hükmediyordu.

Damian babasının isteğine itaat edip odanın karşısına geçip diğerlerine katıldı. Bu rolü oynamak zorunda kalması onu öfkeliyordu. Leydi Persephone'ye yaklaşırken birkaç beyefendi yolundan çekildi. Bunun başlıca sebebi, geçmişte birkaç kadını vicdansız adamlardan korumuş olması ve savaşı olarak ün yapmış olmasıydı.

"İyi akşamlar Lord Scarsdale," diye mırıldandı Leydi Persephone yanına yaklaşırken. "Bu gece burada olmanıza çok sevindim."

Etrafındaki adamlardan bazılarını süzdü, çoğu bir adım geri çekildi. "Hayranlarından sıkılmıyor musun?"

Güldü. "Hiç de değil. Koca seçme işini çok daha heyecanlı hale getiriyor."

Ve bunu fark etmemiş miydi? Bu onun için bir oyundu, bir erkeği diğerine karşı kullanmak. Hangi erkekle flört ettiği veya hangi erkekle dalga geçtiği umurunda değildi.

"Seninle sonra dans ederim," dedi. "O zaman daha detaylı konuşuruz."

Bunun üzerine, ona sahte bir dehşet ifadesiyle baktı. "Ah, aman Tanrım. Korkarım dans kartım dolu, Lord Scarsdale."

Damian onun oyununa gelmeyi reddetti. "Bunu duyduğuma üzüldüm. O zaman başka zaman."

"Benden bu kadar kolay mı vazgeçiyorsun?" diye azarladı. Sonra arkasında duran yaşlı adama döndü. "Adın neydi efendim?"

"Şey... Nigel Dryden, hanımefendi." Yaşlı adam kafası karışmış görünüyordu ama kadının ilgisinden biraz da etkilenmişti.

"Ah, evet, doğru." Sonra Leydi Persephone dans kartını inceledi ve "Lord Scarsdale'in senin yerini almasına aldırılmazsın, değil mi?" dedi.

"Ben... yani-"

"Güzel," diye gülümsedi ve adamın adını sildi. "O zaman anlaştık."

Bay Dryden kararsız görünüyordu ama başka çaresi yoktu. "Nasıl isterseniz, leydim."

Ama Damian, onun gözlerindeki heyecan parıltısını görebiliyordu. Erkekler üzerinde güç ve kontrol duygusunu seviyordu ve sonuçları ne olursa olsun istediğini yapıyordu.

"Hangi dans bu?" diye sordu. Aslında umurunda değildi.

Persephone ona anlattı ve başını sallayarak ayrıldı. Onunla ne kadar az vakit geçirirse o kadar iyiydi. Aslında, eğer onu bir şekilde evlenmeye ikna ederse, Scarsdale malikanesinde yaşamayı planlıyordu. Persephone, Londra'da, ondan uzakta kalabilirdi.

Böyle bir kadının peşinden koşmak zorunda olması onu rahatsız ediyordu. Leydi Persephone'den pek hoşlanmıyordu. Yine de kız kardeşleri Melanie ve Regan için yapması gerekeni yapacaktı.

Evlilik uğruna kendini feda etmesinin sebepleri onlardı. Çeyizlerinin babaları tarafından kumarda harcanmasını hak etmemişlerdi. Melanie şimdi burada, sosyeteye ilk adımını atıyor olmalıydı. Beyazlar içinde, talipleriyle çevrili ve gülümsüyor olmalıydı. Ancak Damian koşullarını değiştirmenin bir yolunu bulmazsa, çeyizini geri vermesi en az bir yıl, hatta daha uzun sürecekti.

Kendisi ise, bir eşe veya aileye asla pek önem vermemişti. Persephone gibi biriyle evlenmesinin ne önemi vardı ki? Bu, genç kadının çeyizinin kız kardeşlerine hak ettikleri geleceği sağlayacağı bir ticari işlemden başka bir şey değildi.

Ve ailesi için ne gerekiyorsa onu yapacaktı.

Damian odanın karşı tarafına döndü ve yanından geçen birkaç arkadaşına selam verdi. Kapının yakınında, kendisi kadar perişan görünen

genç bir kadın gördü. Kahverengi saçlıydı ve nar rengi ipek bir elbise giymişti. Boynunda bir dizi inci asılıydı ve acı dolu utangaçlığına rağmen güzel bir yüzü vardı. Bu, hayatı buna bağlı olsa bile nasıl acımasız olunacağını bilemeyeceğinden şüphelendiği, yan komşunun masum kızının yüzüydü.

Yine de, onun dehşetini hissediyordu. Eldivenli ellerini sıkıyor, yavaş ve derin nefesler alıyordu. Onun burada olmama arzusunu tamamen anlıyordu ve bir yanı da onun da gidebilmesini istiyordu.

Genç kadının gözleri yere bakıyordu, ama çenesini kaldırıp etrafına bakmadan önce kendi kendine mırıldandığını gördü. Sanki kendini azarlamış gibiydi. Yüzüne bir gülümseme yerleştirdi, ama burada olmaktan mutlu olmadığı belliydi.

O duyguyu çok iyi anlıyordu.

İç çekerek, Persephone ile dansının yakında başlayacağını fark etti. Köşede oturup düşünmeyi bırakıp kadına kur yapmanın gerçekliğiyle yüzleşmeliydi. Başka seçeneği yoktu ve artık bunu kabul etme zamanı gelmişti.

Violet balolara katılmaktan nefret ediyordu ama balolar, koca bulma hedefi için kaçınılmaz bir engeldi. Beyefendiler çoğu zaman onun varlığını görmezden gelirdi. Ancak bugün, tamamlaması gereken bir görevi olduğu için o kadar da korkunç görünmüyordu. Bu etkinlik, köşede dikilip kimse onu dansa davet etmediği için kendini kötü hissetmekle ilgili değildi. Bilgi toplamak için buradaydı ve gözlemlemek için burada olduğunu bilmek, durumu biraz daha katlanılabilir kılıyordu.

Balo salonuna girmeden önce isimleri anons edildi. Violet'in küçük kardeşi Daniel, kız kardeşi Charity ile birlikte annelerine eşlik ediyordu. Violet, fark edilmemek daha kolay olduğu için arkalarından yürümekten son derece memnundu.

En azından annesi, "Gizlenmeyi bırak Violet, gel de kız kardeşinin yanında dur," diyene kadar öyleydi.

Başını öne eğerek itaat etti. Sonra Bayan Harding'in ona söylediği şeyi hatırladı: O kişinin gözlerine bakması gerektiğini. Kız kardeşine bir bakış

attı ve Charity sessizce destek bakışı attı. Bu ona teselli veriyordu ve minnettardı. Ama annesinin bakışlarıyla buluşmak için döndüğünde, Thomasina'nın ifadesinde sadece iğrenme vardı.

Benden nefret ediyor, diye düşündü Violet. Çünkü düzgün konuşamıyorum. Aslında bu bir sürpriz değildi ama bazen keşke annesi ondan bu kadar utanmasaydı diye düşünüyordu.

Müzisyenler bir country dansı çalmaya başladılar ve Violet, dansa davet edilen genç kadınları izledi. Vizkont Leighton'ın kolunda Bayan Green'i gördü ve genç sosyeteye yeni katılan kız ona gülümsedi. Sanki onunla dans etmekten daha büyük bir mutluluk duyamazmış gibi, sadece neşe saçıyordu.

İlginç.

Violet, nadiren de olsa bir beyefendiyle dans etmesi istendiğinde içini burkan bir dehşet duygusu yaşırdı. Genellikle çok yaşlı, çok fakir ya da tüylerini diken diken eden biriydi. Yakışıklı biriyle dans etme fırsatı hiç olmamıştı.

Bir an genç kadın ve erkekleri inceledi, eğer gerçekten bir seçeneği olsaydı kimi seçeceğini merak etti. Sonra bakışları Scarsdale Kontu Damian Everett'e takıldı.

Aklını kaçırmışsın, diye uyardı beynini. Lord Scarsdale, iflah olmaz bir çapkın olarak ün salmıştı. Haylaz bir gülümsemesi ve kadınları utandırma huyu vardı. Violet, düzinelerce metresi olduğuna ve parmağını kıpırdatsa bile her kadının onun cazibesine kapılacağına dair söylentiler duymuştu.

Adam... onu izliyordu. Neden acaba? Kadın şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve adam ona gülümsedi. O koyu yeşil gözlerinde uyku bir ifade vardı, sanki daha da günahkâr işler hayal ediyormuş gibi.

Ağzı kurudu ve kalp atışları hızlandı. Aman Tanrım, adam çok yakışıklıydı. Balo salonundaki tüm erkeklerden daha uzundu, modaya uygun uzunlukta koyu sarı saçları ve kaslı bir vücudu vardı. Güçlü bir çenesi vardı ve o yeşil gözleri onu büyülüyordu.

Sonra arkasından başka bir genç kadının çıktığını gördü. Violet, Leydi Persephone olduğundan neredeyse emindi. Genç kız kontun yanına gitti ve kontun elini tutup öptü. Elbette. Gülümsediği kişi oydu. Ona değil. Violet rahat bir nefes aldı, ama sonra düşünceleri dağılmaya başladı. Bir erkeğin elinin tersini öpmesi nasıl bir his olurdu? Ağzı yumuşak olur muydu? Bu düşünce bile tüylerinin diken diken olmasına neden oldu.

"Violet, iyi misin?" Kız kardeşi Charity ona bakıyordu. "Kıpkırmızı olmuşsun."

Öfkeyle yelpazelendi. "Sadece sıcaktan." Ama ablasının sözünü kesmesi hoşuna gitmişti. Asla gerçekleşmeyecek şeyleri hayal etmeyi bırakıp elindeki işe odaklanmalıydı.

Gülümseyerek karar verdi. Bayan Green de aynısını yapmıştı. Vikont'a gülümsemiş, o da karşılık vermişti. Bu, listesine eklenecek güzel bir özellikti. Violet boş dans kartını alıp ilk girişe "Gülümse" diye karaladı. Karta hiç isim eklemeyecekti zaten, o yüzden onu kullansa iyi olurdu.

Kardeşleri birkaç dakika içinde onu terk ettiler. Charity, bir komşunun oğlu tarafından dansa davet edilmiş, Daniel ise bazı arkadaşlarıyla konuşmaya gitmişti.

Violet onların kaçışını kıskanıyordu ama emredildiği gibi annesinin yanında kaldı.

Ta ki Leydi Ross ortaya çıkana kadar. Yaşlı kadın, Thomasina'nın en iyi arkadaşıydı ve ikisi de sosyete hakkında dedikodu yaparken aynı ekşi ifadeleri takınıyordu. Violet, dansı tekrar izlemek için onlardan uzaklaşmaya başladı. Başka bir genç kadının yakışıklı bir beyefendinin yanından geçtiğini gördü ve kadın yelpazesini düşürmeden önce adamlar mahcup bir bakışma yaşadı.

Adam elbette onu aldı ve sonra sohbe başladılar. Violet kalemini çıkarıp listesine "Drop vantilatör" yazdı. Kadınların gerçekten çaresiz olmadıklarını veya dansa davet edilmeyi beklemediklerini fark etmek onu meraklandırdı. Adamı kovalamacaya katılmaya teşvik ettiler. Büyüleyiciydi.

Bir beyefendiye gülümseyip yelpazesini düşürse ne olurdu?

Muhtemelen görmemiş gibi davranıp uzaklaşırdı. Hiçbir erkek kekeleyerek tek bir cümle bile konuşamayan bir kadın istemezdi.

Yıllardır üstesinden gelmeye çalışmamış değildi. Ama ne kadar gerginleşirse, kekemeliği de o kadar kötüleşiyordu. Bazen Charity'nin yanındayken kekeme olmadan konuşabiliyordu, ama bunun tek sebebi kız kardeşinin onu iyi tanınması ve asla onunla dalga geçmemesiydi.

Annesi hâlâ Leydi Ross'la sohbet ediyordu, bu yüzden Violet kaçış yolunu fırsat bilip limonata aramaya gitti. Yolda, bir başka mirasçı olan Leydi Ashleigh ve tanımadığı birkaç kadının yanından geçti. Violet onların

fısıltılarını kaçırmadı ve istemeden de olsa başını eğip yanlarından yürümeye devam etti.

Sadece sert bir duvara çarpmak için.

Violet inlemesini bastırdı ve hayır, bunun bir duvar olmadığını fark etti. Lord Scarsdale'di. Ne kadar utanç verici.

"Ö-ö-özür dilerim." O kadar hızlı geriye doğru hareket etti ki neredeyse tökezleyecekti.

İçecek masasına doğru düşmeden önce dirseğini yakaladı. "İyi misin?"

Balo salonundaki en yakışıklı adamı neredeyse deviriyordum. Hayır, iyi değilim. Bir deliğe girip ölmek istiyorum.

"İ-İ-İ-İyiym," diye kekeleydi, başını kaldırmadan geri çekilirken. Aman Tanrım, kekemeliği her zamankinden daha kötüydü. Şimdi hiç konuşamıyormuş gibi geliyordu. Odadaki en yakışıklı kontu çarpmaktan daha aşağılayıcı bir şey olabilir miydi?

Arkasından Leydi Persephone ve Leydi Ashleigh'nin kıkırdamalarını duydu. "G-g-güzel," diye yanıtladı Persephone. "N-nere-gittiğine g-g-dikkat etmelisin."

Yüzü kızarmıştı ama Violet hiçbir şey söylemedi. Yıllar geçtikçe onların alaylarına alışmıştı. Genç hanımlar nezaketleriyle tanınmıyordu ve başkalarına karşı üstünlüklerinden keyif alıyor gibiydiler. Bunun yerine Violet, sakinliğini yeniden kazanmaya çalışarak onlardan hızla uzaklaştı.

Nişte kendine bir yer buldu ve birkaç derin nefes alıp sakinleşti. "Bu gece koca bulmaya gelmedin. Önemli değil." Ve açıkçası, Lord Scarsdale muhtemelen onu pek fark etmemişti. Violet, hayatta olduğunu unutacağını umuyordu ki bu da oldukça olasıydı.

Tekrar onlara baktığında, Leydi Persephone'nin Lord Scarsdale'e sıcak bir şekilde gülümsediğini gördü. Lord Scarsdale de ona bir bardak limonata uzatarak aynı şekilde karşılık verdi.

Kontun Sezon boyunca Leydi Persephone'ye kur yaptığını herkes biliyordu. Babası zengin bir düktü ve istediği her erkeği elde edebilirdi. Hem kötü kalpli Lord Scarsdale'i kim istemezdi ki? Bazıları, Scarsdale'in babası Trent Markisi'nin zor günler geçirdiğini fısıldıyordu. Eğer bu doğruysa, Kont zengin biriyle evlenmek isterdi.

Violet ise kesinlikle bu kategoride değildi. Okuldaki harçlığını karşılayacak kadar parası vardı ama başka pek bir şeyi yoktu. Bir şekilde koca bulabilmek umuduyla kendi geleceğiyle kumar oynuyordu.

Kendini onları izlemeye zorladı, Persephone gibi zalim birinin istediği herhangi bir erkeği nasıl elde edebildiğini merak ediyordu. Kadın, beylerin yanında asla gergin veya tedirgin olmazdı ve balo salonunda sanki her şey onunmuş gibi dolaşırdı. Violet, özgüvenin beyler için çekici bir özellik olduğuna karar verdi ve bu, Violet'in hiç sahip olmadığı bir özellikti. Boş dans kartına "Özgüven" kelimesini karaladı.

Persephone'nin talipleri onun acımasızlığını fark etmemiş miydi? Yoksa sadece güzel olduğu için mi umursamıyorlardı? Belki de koca bulmanın anahtarı paraydı. Bu da işleri daha da kötüleştiriyordu çünkü Violet çeyizinin olup olmadığından bile emin değildi. Annesi, ona uygun bir eş bulma fikrinden vazgeçmiş gibiydi.

Ama hâlâ zaman vardı. Bekâr olabilirdi ama her zaman umut vardı. Dans kartına "Para" kelimesini karalayıp tekrar okudu. Gülümsemek, flört etmek, özgüven ve zenginlik, popüler bir mirasçının ortak özellikleri gibiydi.

Bunlardan herhangi birini öğrenmesi mümkün müydü? Kendisine doğru yürüyen başka bir beyefendi gördü. Oldukça çekiciydi ve hiç de yaşlı değildi. Pervasız bir yanı harekete geçmek istiyordu.

Yapma, diye uyardı beyni. Bu iyi bir fikir değil.

Ama bilmesi gerekiyordu. Sosyetik genç kızların davranışlarını taklit etmesi mümkün müydü? Onları izlemiş, bir erkeğin dikkatini çekmek için neler yaptıklarını not almıştı. Ya bunca yıldır içine kapanık davranarak kendini sabote ediyorsa? Ya... bu adama gülümsemeye, hatta flört etmeye çalışsaydı? İşe yarar mıydı?

Violet, beyninin çılgınca sağduyu çabalarını görmezden gelip, kalbinin pervasız dürtüsüne kulak verdi. Deneyecekti. Sonuçta kaybedecek nesi vardı ki?

Ve böylece duvardan uzaklaşıp beyefendiye bir adım yaklaştı. Çenesini kaldırıp bakışlarını yakaladı. Adam ilk başta şaşkın görünüp arkasına baktı. Sonra Violet gülümseyerek hoş geldin dedi ve yelpazesini bilerek düşürdü.

Yüzündeki dehşet ifadesi fiziksel bir darbe gibiydi. Vantilatörü gördü, ona baktı ve aceleyle uzaklaşmak için arkasını döndü.

Violet, yere düşen yelpazesine uzanırken morali bozuldu. Yanakları yanıyordu ve nişin içine çekildi. Belli ki, bu bir dizi kurala uymaktan daha fazlasıydı.

İyi bir fikir olmadığını bilmesine rağmen, Scarsdale Kontu'nu izlemeye başladı. Leydi Persephone'nin söylediği bir şeye güldü ve Violet, bir erkeğin ona böyle bakmasının nasıl bir şey olacağını merak etti. Özellikle de son deneyiminden sonra, bu çok saçma bir fikirdi.

Ve yine de... böyle bir arkadaşlığı özlüyordu. Bir baloya kocasıyla gitmek, odanın diğer ucundan ona gülümsemek ve onun da aynı şekilde karşılık vermesini görmek nasıl bir şey olurdu? Belki de onunla dans etmek, daha sonra birlikte eve döneceklerini bilmek. Dans etmekten yorulmuşsa omuzlarını ovabilir, o da ayaklarını ovabilirdi. Bu görüntüye hüznle gülümsedi.

Lord Scarsdale, Leydi Persephone'yi dansçıların yanına götürdü ve genç kızın üzerindeki ellerini görünce büyüledi. Eldivenli avucunu Persephone'nin sırtına bastırdı ve gözlerinin içine cüretkâr bir ilgiyle baktı.

Violet, balo salonu ısındığı için yelpazesini açtı. Ama havayı yelpazelemek bile onun asi hayal gücünü azaltmaya yetmiyordu. Bir an için kontun kollarında olduğunu hayal etti. Belindeki elinin, diğer elinin de onun elini tuttuğunu.

Persephone'yle konuşurken yüzü onunkine yakındı. Biraz daha yaklaşırsa, kadından bir öpücük çalabilirdi. Nasıl olurdu acaba? diye düşündü Violet. Daha önce hiç kimseyi öpmemişti.

İçini çekti ve annesinin yanına dönmeye karar verdi, çünkü akşam özlemi yeterince yoğundu. Bayan Harding için listesini hazırlamıştı ve Salı günü döndüğünde yanında getirecekti.

Tam yanlarına doğru yürürken, Lady Ross'un annesine, "Peki, hazırlıkları yaptın mı?" dediğini duydu.

Neyin düzenlemesiydi bu? Violet, göze çarpmamaya çalışarak hafifçe geriye doğru bir adım attı.

"Evet," diye yanıtladı annesi. "Kaynanam onu bekliyor." Thomasina iç çekerek ekledi: "Asla koca bulamayacağı için, bence bu herkes için en iyi çözüm. Annabelle'in hastalığı sırasında ona eşlik edecek ve ona bakacak."

Violet kaskatı kesildi ve annesini doğru duyup duymadığını merak etti. Thomasina onu göndermeyi mi planlıyordu? Kendisinden nefret eden büyükannesine eşlik etmesi için mi?

"Sanırım bu içinizi rahatlatacaktır," diye devam etti Leydi Ross. "Herkes için mükemmel bir çözüm. Ne zaman gidiyor?"

Annesi, "Önümüzdeki cuma gününe kadar," diye cevap verdi.

Violet, konuşmanın dışında kalması gerektiğini bilse de kendini tutamadı. Kadınlara yaklaştı, bunun doğru olup olmadığını öğrenmek istiyordu. "C-C-Cuma gününe kadar kim gidecek?"

"S-s-sen öylesin," diye alay etti annesi.

Violet'in rengi soldu. Hayır, bu olamazdı. Bayan Harding'in öğrencilerinden biri olmak için bu kadar çok çalışmışken, olamazdı. Londra'dan ayrılmayı hayal bile edemiyordu.

"Neden?" diye fısıldamayı başardı.

"Çünkü büyükannenin ölene kadar ona bakacak birine ihtiyacı var ve bu ben olmayacağım. Evlenme şansın yok, bu yüzden bunun herkese uygun olacağını düşünüyorum."

Bana yakışmıyor, diye düşündü Violet. Ama zaten annesi de kendisinden başka kimseyi umursamıyordu.

"Peki çeyizim ne olacak?" diye fısıldadı, sıcak gözyaşlarını tutmaya çalışarak.

"Buna ihtiyacın olmayacak. Çeyizini Charity'ye bağışlarsam, şans ölçülemeyecek kadar artacaktır."

Violet hiçbir şey söylemedi, sadece başını eğip ayaklarına baktı. Artık gerçek ortada olduğu için daha fazla duymak istemiyordu.

Bayan Harding'in Bekarlar Okulu'nda öğrenci olmak onun son ve tek umuduydu.

Cedric, Rachel Harding'le bakıştı. "Ne düşünüyorsun?" Genç hanımın haberi olmadan, son birkaç saattir Bayan Edwards'ı gözetliyorlardı. Zavallı kız. Leydi Persephone ve Leydi Ashleigh'nin ona nasıl davrandığını görmüştü. Bayan Edwards'a üzülmüyordu ama belki de ona yardım edemeyeceklerdi.

Dul kadın kararsız görünüyordu. "Sanırım Bayan Edwards kendini dönüştürmek istiyorsa önünde çok iş var. Kendine hiç güvenmiyor."

"Şaşırtıcı mı?" Kendi ailesinin davranışlarından, kıza pislik gibi davrandıkları anlaşılıyor. "Neden yardım için bize geldiğini anlayabiliyorum."

Rachel, genç kızı düşünceli bir yüzle izliyordu. "Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum. Ve başarılı olmak için gerekeni yapamayacaksa, ona umut vermek istemiyorum."

Cedric bu konuda ona katılıyordu. Ama kızıdan hoşlandığını da itiraf ediyordu. Bir beyefendiye nasıl gülümsemeye çalıştığını görmüştü. İşe yaramamış olsa da en azından bir girişimde bulunmuştu. Gerekli cesareti gösterebilirdi.

Bayan Harding ona döndü. "Ona uygun olabileceğini düşündüğünüz bir beyefendi var mıydı?"

Mantıklı seçim, pek de umut vadeden, sıkıcı bir beyefendi olmalı. Yine de Cedric, kendini peri vaftiz babası rolünde bulmak isterken buldu. Bayan Edwards, Scarsdale Kontu gibi muhteşem bir yaratıkla ne yapardı? Bayılır mıydı? Yoksa bu meydan okumaya cesaret eder miydi?

Yüzeysel olarak saçma bir fikir gibi görünse de Cedric kendi içgüdülerine güveniyordu. Bayan Edwards'ın adama nasıl baktığını fark etmemişti ve utancı, beklenmedik tökezlemesinden daha derindi. Kont, genç kadını utandıran iki yırtıcı kadına rağmen ona karşı nazik davranmıştı.

"Lord Scarsdale," diye tahmin yürüttü. "Ona uygun olabilir."

"O, ondan çok üstün," diye tahmin etti Bayan Harding. "Ama düşünmeye hazırım. Onu neden önerdin ve geçmişi hakkında ne biliyorsun?"

"Babası Trent Markisi'nin kumar sorunu var. Scarsdale'in iyi bir evlilik yapmasına güveniyor."

"Bayan Edwards ona ihtiyaç duyduğu serveti getirmeyecek," diye savundu. "Seçiminize katıldığımdan emin değilim."

Cedric omuz silkti. "Finansal bir işlem açısından ihtiyacı olan kişi o değil, katılıyorum. Ama eşleşme açısından?" Bakışları konta odaklandı. "Bilmiyorum. Orada bir şeyler var."

"Sanmam," diye yanıtladı, "ama işine yarayabilir. Tabii yakışıklı beylerle nasıl konuşulacağını öğretmeye gelince. Şu anda fazlasıyla gergin."

Cedric, zihninde çarkların döndüğünü görebiliyordu. Bayan Edwards'ın Rachel'in şimdiye kadar giriştiği en büyük zorluklardan biri olacağından şüphe yoktu. Devasa bir girişim olurdu. Yine de, bekâr kızın kendi mutluluğunu bulmasını istiyordu. Ve bu Scarsdale ile mi yoksa başka bir beyefendiyle mi olacaktı... zaman gösterecekti.

"Daha fazlasını öğreneceğim," dedi ve Scarsdale'e doğru yürümeden önce başını veda edercesine eğdi. Kont, Leydi Persephone ve Leydi Ashleigh ile birlikte küçük bir grup adamın yanında duruyordu. Persephone yüzünde hafif bir gülümsemeyle en yakınında duruyordu. Kont da gülümsüyordu ama gözlerine bakmıyordu. Aksine, sadece eğleniyormuş gibi davranıyor gibiydi. Cedric yanlarından geçti, ama sonra kulak misafiri olmak için yakınlarda oyalandı.

"Sanırım iddiaya girmeliyiz," diyordu Leydi Persephone. "Bu akşam biraz sıkıcı, sence de öyle değil mi?"

"Peki, bu... bahis de ne?" diye sordu Damian. Önerisi hakkında kötü bir his vardı, çünkü gözlerinde tatmin olmuş bir parıltı vardı.

"Bence Bayan E-E-Edwards'a ç-ç-dans teklif etmelisin," diye önerdi. "Eğer evet derse, onunla dans etmeli ve ilgilendiğine inandırmalısın."

Önerisini hiç beğenmemişti. Belli ki amacı genç kadınla dalga geçmekti ve o da buna hiç yanaşmak istemiyordu.

"Persephone, bu çok zalimce," diye itiraz etti Leydi Ashleigh. "Bunu neden yapmak isteyesin ki?"

En azından hanımlardan birinin vicdanı vardı, diye düşündü Damian.

"Hiç de acımasız değil," diye devam etti Persephone. "Ne de olsa Londra'nın en kötü şöhretli çapkınlarından biri olan Lord Scarsdale ile dans ediyor. Bir dakikalığına bile olsa ilginizi çekebildiği için şanslı olmalı." Kurnazca bir gülümsemeyle uzanıp koluna dokundu.

Geri çekilmek, bu kadar önemsiz bir şey önerdiği için onu azarlamak istiyordu. Ama yine de Persephone'nin sadece somurtup kurban rolü oynayacağını biliyordu.

Bir yanı, onun gibi bir kadına kur yaparak ne yaptığını merak ediyordu. Her zaman bu kadar kinci miydi? Persephone'nin özel hayatında farklı olduğuna inanmak istiyordu. Belki de o kadar şımartılmıştı ki, dünyanın geri kalanının nasıl yaşadığını bilmiyordu. Belki de sadece şımarık varoluşundan kurtulup biraz tevazu öğrenmesi gerekiyordu. Başkalarının çektiği acıları görse, bakış açısı değişir miydi? Emin değildi.

Damian eldivenli elini kendi eliyle kapattı. "Bu bahse girmemi gerçekten istemezsin." Dikkat dağıtmak için konuşmanın yönünü değiştirdi. "Ve hanım reddederse ne kazanacağımı hiç söylemedin." Sanki çalınmış bir öpücük umuyormuş gibi sesini alçak ve alaycı tuttu.

Persephone neşeli bir kahkaha attı. "Sabah bana uğrayabilirsin."

"Yeterince iyi değil," diye karşılık verdi. "Zaten bunu yapmayı planlıyordum." Bir an durakladı, düşünmesi gerektiğini varsayarak. "Biliyorum. Babana beni koca olarak seçtiğini söylemelisin." Çok fazla şey istediğini bilse de ona çapkın bir gülümseme gönderdi. Dükten izin aldıktan sonra bir ay önce ona resmen evlenme teklif etmişti. Ne yazık ki Persephone, en çok aranan sosyete kızı rolünün tadını çıkarıyordu ve Persephone'nin henüz bir talip seçmeye niyeti olmadığını hissetti. "Özel izinle evlenebiliriz," diye önerdi. "Ya da seni İskoçya'ya kaçırabilirim."

Ama Leydi Persephone yelpazesıyla hafifçe ona vurdu. "Karar vermem için henüz çok erken ve ikimiz de bunu biliyoruz." Yine de, önerisinden ne kadar memnun olduğunu görebiliyordu. (Yanlış bir şekilde) onu karşı konulmaz bulduğuna inanıyordu. Ama sohbetin dikkatini Bayan Edwards'a eziyet etmekten uzaklaştırmayı başardığını umuyordu.

"Daha ne kadar zamana ihtiyacın var?" diye sordu hafifçe.

"Emin değilim," diye takıldı. "Ama belki de bahsimi kabul ederek bana olan bağlılığını gösterebilirsin."

Kızın hâlâ pes etmemesi onu sinirlendiriyordu. Bu yüzden, "Sıkıcı bir iddia," diye karşılık verdi. Kıza karşı acımasız olmasından bahsetmiyorum bile. Ses tonunu yumuşatsa da başını salladı. "Üzgünüm ama ilgilenmiyorum."

Leydi Persephone, onun işten çıkarılmasına surat astı. "Peki ilgini çekmek için ne gerekiyor?"

Omuz silkti. "Bu soruyu zaten cevapladım. Ayrıca, genç kadınları aşağılamaya inanmıyorum."

Persephone'nin ifadesi, adamın bu reddedişi karşısında ekşidi. Ama bir an sonra yüzü değişti ve ses tonu değişti. "Bilmiyorum, Lord Scarsdale. Bence onu dansa kaldırmayı yeniden düşünmelisiniz. Sonuçta Bayan Edwards çok hoş bir kadın."

Kadın onu dinlemiyordu, bu yüzden onun oyununa son vermeye karar verdi. Onun intikamcı planlarının bir parçası olmayacaktı.

"Bu dünyada hiçbir şey beni Bayan Edwards'la dans etmeye ikna edemez. Ne dersen de." Bunun tamamen anlaşılmasını istiyordu ve sonra Ashleigh'nin yüzünü buruşturduğunu gördü. Arkasından hafif bir nefes sesi duydu.

Sonra Persephone'nin yüzünün neden sevinçli bir gülümsemeyle genişlediğini anladı. Arkasını döndü ve Bayan Edwards'ın üzgün ifadesi, karnına bir darbe yemiş gibi hissetmesine neden oldu. "Ben de sizinle dans etmek istemiyorum, beyefendi." Sonra terasa doğru koştu.

Lanet olsun. Şimdi onun duygularını incitmişti ve genç kadın adamın neden böyle söylediğini bilmiyordu.

Leydi Persephone, sanki bu olaydan hoşlanmış gibi neşeyle güldü. "A-aman Tanrım," diye alay etti.

Damian, Persephone'nin zulmü hakkında ne düşündüğünü belli etmemek için çaba sarf etse de, ifadesiz bir yüz ifadesi takındı. Çeyizi her türlü maddi sorunu çözmeye yetse de, gerçekten değdi mi? Merak etmeye başlıyordu. Gerçekten bu kadar bencil ve katı kalpli miydi? Yoksa cehalet miydi? Ne olursa olsun, dikkatli olmalıydı. Persephone, ailesinin borçlarını tek bir evlilik yeminiyle bitirme gücüne sahipti.

Damian sessizce hanımların yanından izin istedi ve özür dilemek niyetiyle Bayan Edwards'ı bulmaya gitti. Muhtemelen boşuna bir çabaydı ama denemek istiyordu. Bayan Edwards konuşmanın sadece bir kısmını duymuştu ve o anda tam bir piç gibi konuşmuştu.

Muhtemelen tam bir piçti, ama yine de duygularını incitmek istememişti. Sözleri amaçladığından çok daha kötü niyetli çıkmıştı. Özrünü kabul etmeyebilirdi, ama onu bulup en azından sözleriyle ne demek istediğini açıklamak istiyordu.

Etrafına bakıp Bayan Edwards'a dair bir işaret aradı ve terasa doğru yürümeye başladı. Dışarısı karanlıktı ve kapıların tam önünde birkaç çift geziniyordu. Genç hanımın çalılıkların karanlığına tek başına gireceğinden nedense şüpheliydi.

Bunun yerine içgüdülerini takip etti ve küçük bir koridordan aşağı indi; köşede ağlayan kadını gördü. Bu görüntü onu derinden rahatsız etti ve gözyaşlarının sebebinin kendisi olduğunu biliyordu. Onu asla incitmek istememişti ve ağladığını görünce, bir yavru köpeğe tekme atmış gibi hissetti.

Damian bir an tereddüt etti, nasıl başlayacağını merak ediyordu. Onun yaklaştığını görse, muhtemelen kaçardı. Bu yüzden, adımlarını hafif tuttu, kısa bir mesafeden özür dileyip onu rahat bırakabileceğini umdu.

Yerde buruşuk bir dans kartı gördü. Muhtemelen onundu. Eğilip aldı ve yeleşinin cebine koydu. Ona doğru bir adım daha atmaya başladığında biri kolunu yakaladı. Döndü ve babasını gördü. Jonas ona dik dik bakıp başını salladı. "Benimle gel."

"Ben sadece-"

"Bütün planlarımızı mahvedecektin, değil mi?" Marki kolundan tutup onu koridordan geri çekti. Damian kaskatı kesildi, ama babasının peşinden gitmesinin tek sebebi, Bayan Edwards'ın markinin düşüncesiz sözlerini duymasını istememesiydi. Yeterince şey yaşamıştı.

"Köşedeki o hiçlikten özür dilerken bir dükün kızına hakaret etmene izin vermeyeceğim." Jonas ayakları üzerinde hafifçe sendeliyordu ve Damian babasının nefesindeki brendi kokusunu alabiliyordu.

"Kız kardeşlerin sana güveniyor," diye devam etti babası. "İyi bir evlilik yapmazsan, çeyizleri yok. Servetleri yok."

"Parayı kumarda kaybetmeseydin çeyizlerini hâlâ ellerinde tutacaklardı," dedi Damian kısık sesle.

Ama babası onu duyup güldü. "Hepsini geri kazanmaya çalışmamış mıydım? Bir gün başarabilirim."

"Tek yaptığın kaybetmek," dedi Damian. O kadar büyük bir borç batağındaydı ki, babasının bir daha kumar oynamasını engellemeleri için arkadaşlarına yalvarmıştı. Kumarhaneler ve kulüplerle konuşmuş, markinin içeri girmesine izin vermedikleri sürece borcunu ödeyeceğine söz vermişti. Bazıları kabul etmiş, bazıları ise isteğini görmezden gelmişti. Bu yüzden annesi mücevherlerini sessizce satmak zorunda kalmıştı.

"Elinde değerli tek şey ailemizin adı," diye devam etti Jonas. "Unvanım sana geçecek ve gelininin serveti her şeyi geri getirecek." Babası sırtına vurdu. "Hanımlar arasında seçim yapabilirsin. Akıllıca seç. Ama Edwards veledini değil. Asla onu seçme."

Babası, yiyecek bir şeyler aramaya gitmeden önce hafifçe sendeledi. Damian, Bayan Edwards'a doğru geri dönmek için dönmeden önce babası gidene kadar bekledi. Bayan artık köşede ağlamıyordu, gölgelerde, herkesin göremeyeceği bir yerde duruyordu.

Alçak sesle mırıldandı: "Söylediklerim için özür dilerim, Bayan Edwards."

"Hayır, d-değilsin." Yanına gelene kadar öne doğru bir adım attı. "Her kelimesini gerçekten söyledin."

"Gelmeden önce söylediklerimi duymadın, sadece son kısmını. Seninle bahis uğruna dans etmek gibi bir niyetim yoktu. Bu sana haksızlık."

Bir süre sessiz kaldı, öyle ki adam dönüp ona baktı. Yüzünde bir tedirginlik vardı. "Sana inanmıyorum."

"Bana inanıp inanmaman önemli değil. Beni yanlış anladığın için üzgünüm, bu yüzden özür dilerim. Ama seni küçük düşürmek istemediğim için özür dilemeyeceğim. Kimse bunu hak etmiyor."

"Bitirdin mi?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Tavsiyemi dinle ve Leydi Persephone ve Leydi Ashleigh'den uzak dur," dedi. "Onlar senin arkadaşın değil."

"Bunun ç-çok iyi farkındayım." Boğazını temizledi. "Sen de farkında değilsin."

Muhtemelen bunu hak etmişti, her ne kadar ona inanmasa da. Adam ona bakmaya devam edince, içindeki cesaret parıltısı hızla söndü. Bayan Edwards ayaklarına baktı ve koridorda gözden kaybolmak için arkasını döndü.

O gittikten sonra Damian dikkatini tekrar balo salonuna çevirdi. Özür dilemek için elinden geleni yapmıştı. Eğer ondan nefret ediyorsa, öyle olsun. Babası haklıydı. Şu anki en büyük endişesi, onları borç dağından kurtarabilecek bir eş bulmaktı. Kız kardeşleri ona güveniyordu.

Ve bunda başarısız olamazdı.

İkinci Bölüm

Üç gün sonra

Violet öğleden sonra çayından döndüğünde, hizmetçisi Elsie'nin tüm eşyalarını bir sandığa koyduğunu gördü. "N-neler oluyor?"

"Bayan Edwards senin için bavul hazırlamamı söyledi," diye yanıtladı Elsie. "Sabah Bedfordshire'a gideceksin."

Bedfordshire mı? Bu ihtimal onu dehşete düşürdü. Bu nasıl bu kadar çabuk olabilirdi? Annesi, Violet'in birkaç gün önce baloda duyduğu konuşma dışında ona hiçbir uyarıda bulunmamıştı. Planlarını yapmak için en azından bir sonraki cuma gününe kadar vakti olduğuna ikna olmuştu. Peki ya yarın?

"N-neden bu kadar ç-çabuk?" diye sordu. Korku ve inanmazlık midesini düğümledi.

"Çünkü Bayan Edwards artık gitmen gerektiğini söylüyor. Büyükannenin onu besleyecek, giydirecek ve lazımlığı kullanmasına yardım edecek bir arkadaşa ihtiyacı var," diye yanıtladı Elsie.

"Neden ben? Bunun için bir hizmetçi tutabilirdi."

Elsie omuz silkti. "Bilmiyorum. Ama haftalar önce Bayan Edwards'a bu konuda yazmıştı."

Yani bunu bir süredir planlıyorlardı ve ona söylememişlerdi. Elbette söylememişlerdi; ona başka alternatifleri olmasını istemiyorlardı.

Çok şükür, onlara Bayan Harding'in okulundan bahsetmemişti. Gülmekten ölür ve evden çıkmasını yasaklarıydı. Violet, onların bunu öğrenme riskini göze alamazdı. Şimdi ise, müdirenin kalmasına izin vereceği umuduyla Bayan Harding'in merhametine sığınmak zorundaydı.

"Bu gece hala baloya gidiyorlar mı?" diye sordu.

Elsie başını salladı. "Ama senin gelmeni isteyip istemediklerini bilmiyorum."

Dürüst olmak gerekirse, Violet geride kalmaktan fazlasıyla memnundu. "Ah." Hayal kırıklığına uğramış gibi davranmaya çalıştı. İçten içe

seviniyordu, çünkü bu bir fırsattı.

Bu arada, annesinin planlarına itiraz etmek, ağlamak ve isteksizce itaat ediyormuş gibi davranmak zorunda kalacaktı. Aksi takdirde Thomasına şüphelenecekti. Ama annesi baloya gittiğinde, Violet kaçmaya kararlıydı.

En büyük zorluk, onu Bayan Harding'in işletmesine götürmesi için başka bir arabacı tutmak olacaktı. Kendi şoföründen onu oraya götürmesini istese, annesi nereye gittiğini bilecek ve geri dönmesini isteyecekti.

Bir daha asla görmeyecekleri biri olmalıydı. Belki de kiralık bir kiralık katil. Ve eğer kaçmak istiyorsa, bu gece olmalıydı. Hepsi gidene kadar bekleyecek, sonra şoföre onu Bayan Harding'in evine götürmesini emredecekti.

Ters gidebilecek her şeyi düşündükçe kalbi küt küt atıyordu. "Annem ve kız kardeşim gittikten sonra, bir uşağa söyle de sandığımı aşağıya getirsin," diye emretti Elsie'ye. "Ö-ön kapının yanına."

Elsie emirler konusunda kararsız görünüyordu ama başını salladı. "Bayan Edwards'a soracağım."

"Hayır, yapma. Uşağa onlar gittikten sonra yaptır." Kaçış planlarını, şoförü içeri çağırıp bagajını getirmesine gerek kalmadan halletmek yeterince zor olurdu. Kapının yanında beklemesi daha iyi olurdu.

Elsie son eteği katlayıp sabah için sadece bir gecelik ve bir günlük seyahat elbisesi bıraktı. Bir an duraksayıp, "Bayan Edwards sizinle gelmemi söylemedi," dedi.

Violet başını salladı. "H-hayır. Benimle g-gelmeyeceksin." Özellikle de gitmeyi planladığı yere.

"Bunun için üzgünüm Bayan Edwards. Büyükkanneniz o kadar kötü biri mi?"

Violet sadece başını salladı. "Hayal edebileceğinden daha kötü."

Büyükkannesini Noel'de en son gördüğü zamanı düşündü. Aileleri bir yılbaşı balosuna davet edilmişti ve Violet o zamanlar oldukça heyecanlıydı. Şenlikli müzikler çalınacak ve hediyeler verilecekti. Annabelle ziyarete gelmişti, ancak Violet balo için hazırlıklara başlarken annesi, "Elbiseni bir kenara koyabilirsin. Artık gitmiyorsun. Onun yerine Annabelle'le kalacaksın. Yorgun olduğuna karar verdi ve evde kalmak istiyor," demişti.

"Ama neden onunla kalmak zorundayım?" Hayal kırıklığı içinde kabarmıştı. "Yalnızca yatağına dönemez miydi?"

"Ona göz kulak olacak birine ihtiyacı var ve bu ben olmayacağım," diye cevaplamıştı Thomasina. "Annabelle'in başını belaya sokmamasını sağlayacaksın."

Hayal kırıklığı omuzlarına çökmüştü, çünkü bu, dört gözle beklediği tek baloydu. Ama neredeyse hiç tanımadığı büyükannesinin ona ihtiyaç duyabileceği gerçeğini kabullenmişti.

Saatler sonra, herkes gittikten sonra, salondaki büyükannesinin yanına gitti. Annabelle hâlâ siyah giyiyordu, çünkü yıllardır yas tutuyordu. Zayıfmış gibi davransa da, zihninde hiçbir kırılganlık yoktu.

Violet bir selam mırıldandı ve büyükannesi, "Konuşsana. Yaşlı kulaklarım eskisi kadar iyi duymuyor," diye emretti.

"İ-İyi akşamlar dedim, İ-Büyükanne."

Annabelle iğrenerek iç çekti. "Bunca yıldan sonra hâlâ düzgün konuşamıyor musun?"

Violet'in yanakları utançtan kızardı. Buna ne diyebilirdi ki?

"Artık tüm bunlardan vazgeçmişsinizdir diye düşünmüştüm ama vazgeçmedin, değil mi? Annenin seni o saçma baloya götürme zahmetine girmemesini anlayabiliyorum. Kimse konuşamayan ve kimsenin gözlerinin içine bile bakamayan bir kızla evlenmez. Sen de kimseyle evlenmeyeceksin, değil mi?" Annabelle çenesini kaldırdı ve mavi gözleri Violet'e dik dik baktı. "Kızım olsaydın, her kekelediğinde sana tokat atmasını emrederdim. Bu sorunu çözerdi. Dayaktan kurtul, çocuğu şımart. Thomasina'nın yaptığı da bu."

Violet, odasına kaçmayı umarak arkasını dönmeye başladı ama Annabelle henüz sözünü bitirmemişti. "Otur."

İstemiyordu ama eğer giderse işlerin daha da kötüye gideceği hissine kapıldı. Bunun yerine, kadından en uzak koltuğu seçti ve keşke bir çeşit nakış işleseydi diye içtenlikle diledi. Her türlü dikkat dağıtıcı şey hoşuna giderdi.

"Bana bak," diye emretti Annabelle.

Violet isteksizce de olsa kabul etti. Büyükannesi ona bakıp, "Herkesten ve her şeyden korkuyorsun, değil mi? Bence evlenme şansın çok az. Tabii oğlumdan bile daha az parası olan başka bir aptal bulmadığın sürece. Tanrı bilir, Arthur her zaman tam bir serseriydi, ruhu şad olsun. Evliliğin onu değiştireceğini ummuştum ama..." Sesi öfkeli bir iç çekişle kısıldı. "Belli ki

yanılmışım. Ve senin için de umut yok gibi görünüyor. Tabii ki bir yerlerde bir omurga yoksa? Sanmıyorum."

"Y-yanılıyorsun," diye patladı Violet. "Hâlâ bir koca bulmak için vaktim var."

"Biraz daha zamanla domuzlar tüy ve kanat çıkarabilir," diye alay etti. "Hayır, kızım. Ölene kadar benimle yaşayacaksın. Ve öyle ya da böyle, o kekemeliğini senden söküp atacağız. Bir süre morlukların olabilir, ama sana söz veriyorum, sonunda duracaksın."

Şüphesiz ciddiydi. Büyükannesi bir yoksul gibi yaşıyordu ama isteklerine uymak için maaş alan birkaç hizmetçisi vardı ve Annabelle'in emirlerini tereddüt etmeden yerine getiriyorlardı. Tanrı yardımcısı olsun, Violet büyükannesiyle yaşamaktan kaçınmanın ve kaçmanın bir yolunu bulmalıydı. Aksi takdirde, ağzını her açtığında dayak yiyecekti.

Bir şekilde kaçmanın bir yolunu bulacaktı. Ve ne kadar erken olursa o kadar iyi olacaktı.

"Ne kadar kötü?"

Damian, arkadaşı Graham'ın karşısına oturmuş, kalay kupasının ağzını boş boş inceliyordu. "Dün gece dışarı çıktı. Ne kadar para kaybettiğinden emin değilim." Damian masanın üzerinden bir banknot uzattı. "Bunu al ve gemilerinden birine yatır."

"Bunu karşılayamazsın, Damian."

"Başka bir alternatif göremiyorum," diye belirtti. "Tüm mal varlığımızı satmak zorunda kalacağız. Bu para benim ve yatırım karşılığını verirse, anneme ve kız kardeşlerime de yardımcı olabilir."

Babasının her şeyini kaybetmesini beklemeyecekti. Bu sadece bir zaman meselesiydi ve bu yatırım, onları kurtarmak için son ve çaresiz umuduydu.

"Bu bir risk" diye belirtti Graham.

Ve bunu biliyordu. Fakat Graham Hannaford, Londra'nın en zengin adamlarından biri olmayı, temkinli davranarak başaramamıştı. Damian, arkadaşına güveniyordu.

"Daha güvenli bir yatırım bulabilecek miyim bakalım," dedi adam. "Kâr getirmesi garantili bir şey."

"Bunun için zaman olmayabilir," diye yanıtladı Damian. "Yalnızca kendi kararını ver."

Beş yüz pound büyük bir kazanç sağlamayabilirdi, ama bir yerden başlaması gerekiyordu. Babasından uzaklaşıp kendi geçimini sağlaması gerekiyordu. Üstelik gidip başka bir yerde iş bulması da mümkün değildi.

İçine kasvetli bir önsezi çöktü. İster beğensin ister beğenmesin, babası haklıydı. Bir varisle evlenmek, sorununa en hızlı çözümdü. Kişisel olarak Leydi Persephone ve Leydi Ashleigh'nin şımarık veletler olduğunu düşünse de, aslında zengin veletlerdi.

Balık gibi sallanmaktan nefret ediyordu. Ama başka seçeneği neydi ki? Daha dün gece, annesini yemek odasında tek başına ağlarken yakalamıştı. Clara'nın görünmek istemediğini bildiği için onu rahat bırakmıştı. Ama bir şeyler yapmalıydı. Ve bu kendini feda etmek anlamına geliyorsa, öyle olsundu. Ama bu arada, babasının kumar bağımlılığına karşı koymayı planlıyordu.

Graham, "Umarım bu sizin için karlı olur" dedi.

"Ben de." Kadehini kaldırarak şerefe kaldırdı ve ardından arkadaşı ayrılmak üzere ayağa kalktı.

"Bugün bununla ilgileneceğim," dedi Graham. "Yatırımınız için teşekkür ederim."

Arkadaşı gittikten sonra Damian içkisini bitirdi. Tam ayrılmak üzereyken başka bir beyefendi öne çıktı. Adam, tek düğmeli, kıvrık kareli bir ceket, ten rengi bir yelek ve koyu renk bir pantolonla şık bir şekilde giyinmişti. Bir elinde siyah bir baston tutuyordu.

"Lord Scarsdale," diye selamladı adam onu. "Ben Cedric Gregor. Yollarımız bir iki kez kesişmiş olabilir. Sanırım geçen gece ikimiz de Leydi Shelby'nin balosundaydık."

Damian adamı tanımış olabileceğini düşündü ama emin değildi. "Belki."

Bay Gregor, sormadan karşısına oturdu. Sonra ona üzerinde adresi yazılı bir kart uzattı. "Size yaklaşmamın... alışılmadık olduğunun farkındayım. Ama sanırım biraz yardımcı olabilirim. Babanızın zor günler geçirdiğini anlıyorum."

"Kulak misafirliği yapmak görgü kurallarına aykırıdır," dedi Damian ve kartı almadı.

"Herkesçe biliniyorsa, bu gizlice dinlemek sayılmaz." Bay Gregor bakışlarını onunkilere çevirdi. "Teklifimden yararlanmanız durumunda, size maddi açıdan faydalı olabilecek olası bir görevim var."

Damian, potansiyel bir dolandırıcıyı gördüğü anda tanıdı. Adam, onun Graham'ın nakliye işine yatırım yaptığını görmüş ve aynısını yapmayı düşünmüştü.

"İlgilenmiyorum." Üstelik başka bir şey için parası da yoktu. Masadan kalkıp yürümeye başladı ama Bay Gregor onu durdurdu.

"Yasadışı bir şey değil ve Bayan Violet Edwards'a yardım etmek anlamına gelir. Sanırım onunla Leydi Shelby'nin balosunda tanışmıştın. Tatlı bir kız, ama biraz utangaç."

Adamın ne istediğini anlamamıştı ama Bayan Edwards'la tekrar ilişkiye girmek istemiyordu. "Hayır, teşekkür ederim."

"Yüz pound için bile mi?"

Damian bir an duraksadı. Paranın miktarı babasının borçlarına zar zor yetecek olsa da, adamın kendisinden ne istediğini sorguladı. Peki bunun Bayan Edwards'la ne alakası vardı?

Bay Gregor kartı tekrar uzattı. "Eğer gizlice para kazanmakla ilgileniyorsanız, gelecek hafta bu adrese gelin, her şeyi açıklayacağım."

Damian kartı yeleğinin içine soktu, ama nedenini bilmiyordu. Şu anda ihtiyacı olan son şey başka bir genç kadınla birlikte olmaktı. Leydi Persephone bunu öğrenirse, onunla olan şansı azalırdı.

Ama sonra Bayan Edwards'ı ağlarken yakaladığında gözlerindeki acıyı hatırladı. Ve tüm acısına rağmen, özürünü gerçekten kabul etmeden baloya geri dönmüştü.

Yeleğinden buruşuk dans kartını çıkardı. Orada olduğunu unutmuştu ve kenarlarını düzelttiğinde isim olmadığını gördü. Bunun yerine birkaç kelime yazmıştı: Gülümse, Yelpaze bırak, Güven, Para.

İlk başta kelimeleri ve neden yazdığını anlamadı. Sonra, üzerinde ne kadar çok düşünürse, bunların kadınların, özellikle de Leydi Persephone gibi kadınların özellikleri olduğunu fark etti. Persephone, yelpazesini ona bırakmaktan oldukça keyif alıyordu ve kendine güvenen bir havası vardı.

Bu bir çeşit liste miydi? Bayan Edwards onları gözlemliyor muydu?

Bunun hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Ya da aslında onun hakkında ne düşüneceğini. Genç, içine kapanık bu kadını hiç fark etmemişti. İlk bakışta görünüşünde sıra dışı bir şey yoktu: kahverengi

saçları, kahverengi gözleri, sıradan elbiseleri. Korkunç bir utangaçlığı ve kekelemeliği vardı. Yine de, şimdi listesini görünce, yüzeyin altında daha fazlası olup olmadığını merak etti.

Ona ilk çarptığında dehşete kapılmıştı ama yanaklarının kızarması oldukça güzeldi. Kekelemiyor veya yere bakmıyor olsaydı nasıl biri olacağını merak etti.

Ne önemi vardı ki, diye hatırlattı kendine. Ona bir servet veremez veya ailesinin borcunu kapatamazdı. Bu kadını düşünmesi için hiçbir sebep yoktu. Yine de, kadında bir şey merakını uyandırıyor. Bay Gregor, Bayan Edwards gibi birine neden yardım etmek istesindi ki? Akraba mıydı? Ve neden yüz sterlin teklif etsindi ki? Bunun ne işe yarayacağını hayal bile edemiyordu.

Ama dönüp Bay Gregor'a sorduğunda adam çoktan gitmişti.

Violet'in kalbi küt küt atıyordu ve kimsenin fark etmeden bir koç tuttuğuna inanmakta zorlanıyordu. Ailesi bir saat önce baloya gitmişti ve hizmetçiler ona hiç haber vermemişti. Hepsi meşgul olana kadar beklemiş, sonra da çantasıyla kapıdan çıkmıştı. Sokakta genç bir çocuğa bavulunu dışarı getirmesi için para vermişti.

Özgürlük düşüncesi heyecan verici olmalıydı. Ama yine de dehşete kapılmıştı.

Bayan Harding'in evine varana kadar yolculuk sadece birkaç dakika sürdü ve Violet kendini toparlamak için derin bir nefes aldı. Yaz akşamının erken saatleriydi ve dışarıda hâlâ gün ışığı vardı. Bayan Harding'in onu kovmaması için dua etti. Burası onun tek sığınağıydı.

Şoför kapıyı açtı, Violet ücreti ödedi ve bagajı ön kapıya getirmesini söyledi. Şoför de öyle yapınca Violet kapıyı çaldı. Korkudan midesi burkuldu ve gözlerini eşiğe dikti.

Ya seni öğrenci olarak almazsa? Ya seni eve gönderirse?

Bunu düşünmek istemiyordu çünkü gidecek başka yeri yoktu. Hayır, Bayan Harding'i kalmasına izin vermeye ikna etmenin bir yolunu bulacaktı. Bu, dizlerinin üzerinde yalvarmak anlamına gelse bile.

Kapı açıldı ve uşak onu karşıladı. "Özür dilerim, Bayan Harding sizi bekliyor mu?"

Violet durakladı ve kendini zorla adamın gözlerine dikti. "Ben Violet Edwards. Geçen hafta müdireyle görüştüm ve bana geri dönmemi söyledi. Eşyalarımı getirdim ve derslere başlamayı planlıyorum."

Uşağın bakışlarında şüphe vardı. "Bayan Harding'in şu anda öğrencisi yok."

"Ç-çünkü onun ö-öğrencisiyim," diye itiraz etti Violet. Yanakları kıpkırmızı olmuştu ama kendini daha dik durmaya zorladı. "İçeri girebilir miyim?"

Reddetmeyi düşünüyormuş gibi bir an durakladı. Ama antrenörü çoktan gittiği için pes etti. "Pekala. Bakalım kabul ediyor mu." Kapıyı daha da açtı ve kadın onu içeri kadar takip etti. Sonra onu, buraya en son geldiğinde görmediği küçük bir oturma odasına götürdü. "Sen burada bekle."

Violet bir sandalye seçti ve adamın başka bir hizmetçiyle konuştuğunu, sandığını içeri getirmesini emrettiğini duydu. Gerginliği arttı ve eldivenli ellerini birbirine kenetledi. Buraya kadar gelmişti, ama şimdi ne olacaktı? Bayan Harding onu öğrencisi olarak kabul edecek miydi? Müdire reddederse nereye gidebilirdi? Korkuları katlanarak, zaman geçtikçe yoğunlaştı. Bayan Harding nihayet içeri girene kadar neredeyse çeyrek saat geçti.

Violet sandalyesinden kalktı, kadına bakmaya ve hissetmediği bir gülümsemeye cesaret etmeye zorladı kendini. Yavaşça nefes aldı, kekelememeye çalışarak. "İyi akşamlar."

Kelimeler yavaş olsa da kekelemediği için kendisiyle gurur duyuyordu. Bayan Harding ona oturmasını işaret etti. "Neden buradasınız, Bayan Edwards?"

"Ben..." Kendini tekrar yavaşlamaya zorladı ve bakışlarını dul kadından ayırmadı. "...derslere y-başlamaya geldim."

"Öyle mi? Sana resmen öğrenci olarak yer teklif ettiğimi sanmıyorum. Önce tamamlaman gereken bir görev verildi." Kadının sesi soğuktu ve Violet'e hiçbir uyarıda bulunmadan kapıya geldiğini hatırlattı. Neredeyse izinsiz giriyordu.

Violet'in ilk tepkisi bakışlarını ve omuzlarını indirmek oldu, ama Bayan Harding'in onaylamayacağını hissetti. "B-bana basketbola gitmemi söyledin." Kekemeliği intikamla geri döndü ve "Bana söylediğini yaptım."

Popüler k-hanımları gözlemledim ve n-ne yaptıklarını gördüm. K-erkeklerle g-gülümsüyorlardı. Flört ediyorlardı." dedi.

"Fark ettiğimize sevindim. Ama Bayan Edwards, size bir görev vermiş olmam, sizi öğrencim olarak kabul ettiğim anlamına gelmez." Bayan Harding'in uyarısı yeterince açıldı.

Violet çantasını çıkarıp sehpanın üzerine bir deste gine koydu. "Ö-ödeyebilirim."

"Bu para meselesi değil," diye itiraz etti dul kadın. "Benden istediğin şey muazzam bir dönüşüm." Ses tonunu yumuşatarak ekledi: "Bir koca bulmak istediğini biliyorum. Henüz bulamamış olsan da, kekemeliği sorun etmeyen erkekler var."

"Zamanım tükendi. A-annem beni Bedfordshire'a gönderiyor," dedi Violet. "B-büyükanneme a-a-arkadaş olmamı istiyor."

"Anlıyorum."

"H-hayır, y-yapamazsın. B-büyükannem b-beni kekemelikten kurtarabileceğine s-inanıyor. Ben y-gidemem." Gözlerinde yaşlar birikti ve sakinliğini korumak için çabaladı. "B-ben y-yapamam."

Bayan Harding uzanıp elini tuttu. Bu nezaket karşısında Violet'in savunması çöktü. Gözyaşlarının akmasına izin verdi, ama hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı. "Gidecek ba-ba-ba-hiçbir yerim yok. L-lütfen."

Dul kadın ona bir mendil uzattı. Violet mendili aldı ama sanki hayatı altüst olmuş gibiydi. "Ne istersen yapacağım."

Bayan Harding ağlamasına izin verdi ve gözyaşları kuruduktan sonra Violet kendini bitkin hissetti. "Sana bu gece yatacak bir yer vereceğim, sabah konuşuruz. Şimdilik burada kalabilirsin."

Kendisine gösterilen her türlü nezaket için minnettardı. Gözyaşlarını kuruladıktan sonra derin bir nefes alıp sakinleşti. Bayan Harding bir hizmetçi çağırdı ve hizmetçi geldiğinde, "Bayan Edwards'ı yatak odalarından birine götür. Bu gece bizde kalacak," diye emretti. Violet'e, "Yemek yedin mi?" diye sordu.

Başını salladı. "Bir-birkaç saat önce."

"Tamam." Hizmetçiye, "Lucy, aşçıya papatya çayı ve bisküvi hazırlat, odayı hazırladıktan sonra onları yukarı getir." diye ekledi.

"Evet, efendim." Lucy reverans yaptı ve sonra Violet'i heyecanla bekledi. Avucunda mendili sıkı sıkı tutarak sandalyesinden kalktı.

Hizmetçiyi takip etmeden hemen önce kapıda durdu. Kekelememek için elinden geleni yaparak yavaşça konuştu. "Teşekkür ederim, Bayan Harding."

Salondan çıkarken eve dikkat etti. Burada bir huzur havası vardı, hizmetçiler sessizce görevlerini yerine getiriyorlardı. Lucy'yi takip etti ve evin hayal ettiğinden çok daha büyük olduğunu fark etti. Sıradan bir müstakil ev gibi görünse de birçok odası vardı. Bir katta bir müzik odası, diğerinde ise bir balo salonu gördü. Merdiven bir kat daha yukarı çıktı ve hizmetçi onu sokağa bakan küçük bir yatak odasına götürdü.

"Ben bir ateş yakayım, hanımefendi," dedi Lucy. Birkaç dakika içinde oda hoş bir sıcaklığa kavuştu ve Violet gidip ateşin önünde durdu.

İlk kez yeniden nefes alabildiğini hissetti. Bayan Harding'in istediği her şeyi yaparsa, bambaşka biri olabileceğine inanıyordu.

Ve belki bir gün onun da bir kocası ve ailesi olacaktı.

Üçüncü Bölüm

Cedric eve vardığında Rachel bir liste karalamakla meşguldü. Onu saatlerdir beklemiyordu ama varlığı hoşuna gitmişti. "Erken geldin. Şuradaki demlikte çay var." Yarıyı yenmiş kahvaltısının olduğu tarafa doğru el salladı.

Saat altıda uyanmıştı, artık uyuyamıyordum. Violet'in derslerini planlamalı ve hangi materyallerin ne zaman gerekli olduğuna karar vermeliydi. Yine de, ne kadar liste yaparsa yapsın, yapılacaklar artmaya devam ediyordu.

Cedric, omzunun üzerinden okumak için arkasından yaklaştı. "Bayan Edwards'ın yarına kadar dönmeyeceğini sanıyordum. Hâlâ Scarsdale ile görüşmeler yapıyorum."

Rachel kalemini bıraktı. "Dün gece burada kalmış. Anlaşılan annesi onu büyükannesinin yanında refakatçi olarak görmesi için Bedfordshire'a göndermeyi planlıyordu; büyükannesi dayakların Bayan Edwards'ın kekemeliğini iyileştireceğine inanan bir kadındı."

"Ah," diye belirtti. "Demek onun son çaresi biziz."

"Öyleyiz. Ama ona yardım edebileceğimizden hâlâ emin değilim. Tüm bunların büyüklüğünü anlamıyor gibi görünüyor." Rachel, nereden başlayacağını bilemeyerek listesine döndü. Genç kadının ne istediğini anlasa da, bu durum onu ne cesaretlendirebileceği ne de yumuşatabileceği bir durumdu. Bu kadının öfkesini bulması, yaşadığı hayata öfkelenmesi gerekiyordu. Ancak o zaman kendini dönüştürme cesaretini bulabilirdi.

"Nereden başlayacaksın?" diye sordu.

"Kekemeliğini kontrol etmesine yardımcı olmak çok uzun zaman alacak," diye itiraf etti. "Yardımcı olabilecek birkaç kişiye mektup yazdım. Ama bunun hayatında karşılaştığı en zorlu mücadele olacağını anlamasını istiyorum. Ağlayacak. Hem de çok. Ve bu kolay olmayacak."

Rachel, başarılı olmak için ne gerektiğini bilse de, kimseyi incitmekten nefret ediyordu. Zaten nazik davranarak kimseye yardım edemezdi. Birine acı çektirmek doğasına aykırıydı, ama acının gücünü kendi kendine

öğrenmişti. Acı çekmek, birinin karşılık vermesine sebep olacağı için motivasyon kaynağı olarak kullanılabilirdi.

Kalemini bırakıp Cedric'e baktı. "Bayan Edwards'ı olmak istediği kadına dönüştürebilmemiz için önce onu parçalamamız gerekecek. Ta ki bir daha asla omuzlarını çökertemeyecek veya yere bakamayacak duruma gelene kadar. Öfkelenmesi ve bundan güç bulması gerekecek."

"Senin yaptığın gibi," dedi yumuşak bir sesle.

Sözleri onu derinden etkiledi ve midesinde derin bir sızı hissetti. Dalgın dalgın, kocasının sarhoşken yaptığı bir küfür sırasında kırdığı kolunu ovuşturdu. "Evet." Bir süre sonra ekledi, "Bunun işe yarayacağını biliyorum Cedric. Ama bu, yapmaktan hoşlanacağım anlamına gelmiyor." Yarım yamalak bir iç çekişle, "Eminim bunun güzel elbiseler giyip başında kitapla dolaşmakla ilgili olduğunu düşünüyordur," dedi.

Uzanıp eline dokundu, sessizce teselli etti. "Onu kızdırmak için Scarsdale'e ihtiyacı var. Bu iş için mükemmel. Ama onu baştan çıkarmak için paraya ihtiyacım olacak. Babasının kumarı ailesini mahvediyor. Daha önce onunla konuştum ama isteksiz."

Kont hakkında pek bir şey anlayamamıştı, sadece çok fazla flört ettiğini biliyordu. Ama isteksiz bir beyefendiyi kendi isteklerini yerine getirmeye ikna edebilecek biri varsa, o da Cedric'ti. "Gerekliyorsa acımasız tarafını kullan."

Bu, yüzünde bir gülümsemeye sebep oldu. "Acımasız bir yanım yok ve ikimiz de bunu biliyoruz."

Rachel o kadar emin değildi. "Bayan Edwards'ı istediği her erkeği etkileyebilecek, kendine güvenen bir sosyete kızına dönüştüreceksek, mümkün olan her yolu denememiz gerekecek. Scarsdale'in ona yardım edebileceğinden emin misin?"

"Söyleyemem. Ama Bayan Edwards'ı yıkmak istiyorsan, aklımda çok işe yarayacak başka biri var. Birkaç gün önce baloda onunla konuştum. Bayan Edwards'ın tam da ihtiyacı olan kişi olabilir." Düşüncelerini paylaştı ve Rachel da içten içe bunun gerçekten faydalı olacağını kabul etti.

"Öyle olsun," diye emretti. "Mümkünse yarın. Ama yine de, neden Scarsdale'in erkeklerle ilgili dersleri için doğru kişi olduğunu düşünüyorsun?"

"Ona çok öfkeli. Onunla asla dans etmek istemediğini söyledi."

Umutları söndü, çünkü adam tamamen yanlış bir adam gibi geliyordu. "Cedric, bu çok acımasızca geliyor."

Ama o sadece gülümsedi. "Bayan Edwards'ın duymadığı şey, diğerlerinin ondan sadece bir iddianın parçası olarak dans etmesini istedikleriydi. Onu küçük düşürmesini istiyorlardı ve o reddetti."

Onun hakkındaki görüşü biraz düzeldi. "Sanırım bu daha iyi."

Cedric kollarını göğsünde kavuşturdu. "Asla yanlış adamı seçmem. Neyi ve neden aradığını biliyorum."

Rachel, adamın sesindeki hüznü tonu fark etmemişti. Çoğu kişi Cedric'in tercihlerini anlamasa da, içten içe onun istediği mutluluğu bulmasını umuyordu. "Scarsdale'in her sabah buraya gelmesini sağla. Ve dikkatli olmalı. İtibarını tehlikeye atacak hiçbir şey olamaz."

"Onu öğrenci olarak mı alacaksın yani?"

"Öyleyim." Tanrı yardımcısı olsun. "Ona yerleşmesi için bir gün vereceğim ve bu da gerekli düzenlemeleri yapmamız için bize zaman kazandıracak. Yarın başlıyoruz."

"Ne yapacağız Damian?" Kız kardeşi Melanie kahvaltı masasında karşısına oturdu. "Borçlar daha da kötüye gidiyor." Ona bir deste mektup uzattı. "Bunları annemin yazı masasından aldım."

Mektuplara göz attı. Hepsi vadesi geçmiş faturalardı. Biri bakkaldan, diğeri ayakkabıcıdandı ve mektuplara göz attığında, tutarların üç sterlinden yirmi sterline kadar değiştiğini gördü. Hiçbiri aylardır ödenmemişti.

"Hizmetçilerin de ücret aldığını sanmıyorum," diye itiraf etti. "Mary'nin başka bir iş bulmaktan bahsettiğini duydum." Kız kardeşi hüznülendi. "Mürebbiye olarak iş bulmayı mı denesem?"

"Hayır." Damian para destesini aldı. "Tüccarlarla konuşup ne yapılabileceğine bakacağım." En basit çözüm zengin bir genç kadınla evlenmek olsa da, bu zaman alacaktı.

Aklı, Cedric Gregor'un teklifine kaydı. Yüz sterlin gerçekten de cömert bir teklifti, ama adam neden bu kadar çok teklif etmişti? Kulağa tamamen şüpheli geliyordu. Peki Bayan Edwards'ın tüm bunlardaki rolü neydi?

"Onu durdurmalıyız," dedi Melanie. "Babamla konuşmaya çalıştım ama —"

"Yolunu değiştirmeyecek," diye yanıtladı Damian. Ama ailesinin yoksulluğun aşağılamasıyla karşılaşmasını da istemiyordu. Markiz karşısında mantık işe yaramıyordu. Londra'da ne kadar uzun kalırsa, Jonas o kadar kötü davranıyordu.

"Sanırım annemle kuzeye, Scarsdale'e gitmeliler," diye önerdi. En azından marki orada o kadar para harcayamazdı. "Hava ona iyi gelebilir. Anneme de," diye önerdi.

"Onu nasıl ikna edeceksin?" diye sordu Melanie. "Gitmeyecek."

"Ona yalan söyleyeceğim," diye yanıtladı Damian. "Ona uzak bir kuzenimden miras kalan parayla ilgili bir mektup aldığımı söyleyeceğim. Gidip alacak."

"Peki ya para yoksa?"

"Yine de bize iki hafta daha zaman tanıyacak," diye düşündü. "Annemi de bu oyuna dahil edebilirsem belki bir ay bile."

Melanie odanın içinde volta atarken yüksek sesle düşündü: "Eğer başarabilirsek, faturaları ödemeye başlamak için bize biraz zaman kazandıracak. Satabileceğim birkaç şeyim var."

"Bazı resimler gidebilir," diye önerdi. Ama içten içe Cedric Gregor'un teklifini düşünüyordu. Daha fazlasını öğrenmek, kendisinden hangi rolü oynamasını istediklerini ve bunun Bayan Edwards'la nasıl bir bağlantısı olduğunu tam olarak anlamak istiyordu. Adam ona yardım etmekten bahsetmişti, ancak Damian nasıl olacağını hayal bile edemiyordu.

Yeleğinin cebine uzanıp katlanmış dans kartını inceledi. Günler önce atmış olmalıydı. Neden sakladığını bilmiyordu. Belki de genç bir kadının umutlarını temsil ettiği içindi.

Bayan Edwards'a yardım etmeyi neden düşünüyordu ki? İhtiyacı olan kadının tam tersiydi. Leydi Persephone'nin en güçlü aday olduğuna çoktan karar vermişti. Çeyizi tüm sorunlarını çözebilirdi. Hem inatçı ve şımarık bir kadınsa, ne olmuş yani? Ayrı hayatlar yaşasalar bile, öfke nöbetlerine rağmen onu gayet iyi idare edebilirdi. Yapmaması gereken son şey, cebinde beş kuruş bile olmayan başka bir kadınla birlikte olmaktı. Yine de Bay Gregor'un teklifini düşünmeden edemiyordu.

Melanie başka neler satılabileceğinden bahsediyordu ve yüzünde endişeden başka bir şey yoktu. "Annem bu yıl yeni elbiseler almam

gerektiğini söyledi ama aslında onları geri göndermeliyim."

Kendini daha fazla dikkat etmeye zorladı. "Elbiseler sende kalsın, Melanie. Modacıya ödeme yapmanın bir yolunu bulacağım."

Nakliye yatırımının karşılığını alması birkaç ay sürecekti, ancak bu arada hanehalkı hesaplarını sıkılaştırmanın yolları vardı. Babasının borçlarını araştırıp borçlularla konuşacaktı. Başlangıçta küçük miktarlarda ödeme yapsa bile, faydası olabilirdi.

Yüz pound daha faydalı olurdu, diye hatırlattı beyni ona.

Bunu neden düşünüyordu ki? Kontluk unvanına sahipti ve ailesi böyle bir anlaşılmaya girerse dehşete düşerdi. Bayan Edwards veya Bay Gregor hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Adam ona yalan söylüyor veya onu bir skandala bulaştırmayı umuyor olabilirdi.

Peki ya doğruyu söylüyorsa? Ne isterlerse, yüklü bir ücret ödemeye razıydılar. Bir telefon açıp ne olduğunu öğrenmeliydi. Başka bir şey olmasa bile, bilgi toplayabilirdi. Ama kimse bilemezdi. Gizlilik her şeydi.

Damian yazı masasından bir kağıt parçası çıkarıp Bay Gregor'a aceleyle bir not karalamaya başladı. Karar vermek için henüz çok erkendi; en azından adamla konuşup ne istediğini tam olarak anlayana kadar. Ama Gregor faturaların bir kısmını ödemeyi kabul ederse, Damian bunu değerlendirecekti.

"Damian, sana söylemem gereken bir şey daha var," diye devam etti Melanie. "Annem... hiçbir sorun yokmuş gibi davranıyor. Paramız olmadığını söylediğimde, her şey yolundaymış gibi davranıyor. Gelecek yılki Sezon'umdan bahsediyor ama bunun olamayacağını biliyorum."

"Gerçekle yüzleşmek istemiyor," dedi yumuşak bir sesle. Ve Clara'nın yaşadığı rüyayı mahveden kişi olmak istemiyordu.

"Ama zamanımız tükeniyor. Böyle devam edemez."

"Hayır," diye onayladı Damian. "Onunla konuşmaya çalışacağım." Ama şimdi, sanki kendisi ebeveyn olmuş, markiz ve markiz ise çocuk olmuş gibi hissediyordu.

Bunu nasıl düzelteceğini bilmiyordu ama eğer bu kendini alçaltmak ve iş bulmak anlamına geliyorsa, gereken her şeyi yapacaktı.

"Regan yakında okuldan dönecek," diye devam etti Melanie. "Geri dönmemesi için bir düzenleme yapmalı mıyız?"

"Henüz değil. Bunu bilmemesi daha iyi." On iki yaşındaki kız kardeşinin maddi sıkıntılarından haberdar olmasını istemiyordu. "Ben

hallederim."

"Sana yardım etmek istiyorum," diye ısrar etti Melanie. "Sadece nasıl yapacağımı söyle."

"Ailemizi Scarsdale'e gitmeye ikna etmeme yardım et," diye ısrar etti. "Sadece zamana ihtiyacım var, hepsi bu."

"Pekala." Masaya yaklaştı. "Ne yazıyorsun?"

"Tüccarlardan birine yakında ödeme yapacağına dair bir mektup," diye yalan söyledi. Bay Gregor'a yazdığı notu hemen katlayıp bir parça balmumuyla mühürledi.

Melanie ona inanamıyormuş gibi baktı. "Damian, ne planlıyorsun?"

"Bizi beladan kurtarmayı planlıyorum," dedi rahatlıkla. "Ve biraz şansla, gelecek baharda o Sezonu yaşayabilirsin."

"Leydi Persephone ile evlenmek zorunda değilsin," dedi kız kardeşi sessizce. "O berbat bir insan."

"O bir dükün kızı ve en zengin mirasçı," diye belirtti. "Ben hallederim."

"Küstah ve zalim," diye karşılık verdi Melanie. "Onu kız kardeşim olarak istemiyorum."

Yazı masasından kalktı. "Onu sık sık görmene gerek yok. Onunla en çok karşılaşacak olan benim. Ve onun gibi kadınlar genellikle sadece ilgi ve harcayacak para ister."

"Hoşuma gitmedi. Seni sevecek birini hak ediyorsun, Damian."

"Aşk bir efsane," diye karşılık verdi. "Peri masallarının tadını çıkar Melanie, ama gerçek olduklarını sanma." Genç bir kıza, hele ki Persephone'ye aşık olmayı asla hayal edemezdi. En büyük umudu, birlikte barış içinde yaşamının bir yolunu bulmalarıydı. Bu ona yeterdi.

"Belki de hayır," diye geçiştirdi, "ama Persephone ile evlenmekten kaçınmanın bir yolunu bulursan, bu en iyisi olur."

"Peki kiminle evleneyim?" Onun kendisine bir eş seçmesi fikri onu eğlendiriyordu.

"Seninle ilgilenen, sana iyi davranan biri. Senin de ilgilenmek istediğin biri," diye teklif etti.

Garip bir şekilde, Bayan Edwards'ın görüntüsü tekrar aklına geldi. Kahverengi gözlerinde acı vardı ve tek istediği onun acısını dindirmektir. Gözlerini kapatıp görüntüyü geri getirmeye çalıştı.

"Büyük bir çeyizi olan biri," diye devam etti.

"Bu listenin en sonunda olmalı." Melanie koluna girdi ve odadan çıktılar. "Ama para için evlenirsen, çok mutsuz olursun. Bunu biliyorum."

"Mutsuz olabilirim," diye itiraf etti, "Ama bundan sen faydalanacaksın. Yani, ailemin iyi durumda olması, önemli olan tek şey bu."

Kız kardeşi kolunu sıktı. "Başka birini bul, Damian."

Sadece gülümsedi. Ama gariptir ki, başka bir kadını düşünmeye çalıştığında, aklına gelen tek yüz Bayan Edwards'ın yüzüydü.

"Tamam, sana bir bakayım."

Violet, bakışlarını Bayan Harding'den ayırmadan dikildi. Dul kadın, etrafında yavaşça dolaşüyor ve sık sık durup notlar alıyordu.

"Önce ne yapmalıyım?" diye sordu.

Bayan Harding yazmayı bitirdi ve temiz bir kağıt çıkardı. Violet'e uzattı. "İstedğin ama asla sahip olamayacağın koca tipini yazmanı istiyorum."

Bir an gözlerini kırıştırdı. Şimdi neden bunu yapmak istesin ki? Kaşlarını çatan Bayan Harding devam etti. "Bundan sonra aynı kadın olmayacaksın. En iyisi farklı bir şey seç."

Violet kalemini alıp mürekkep hokkasına batırdı. Yazmaya başlayınca eğlenmeye başladı. Elbette böyle bir şey asla olmayacaktı. Erkekler onu fark etmezdi bile. Ama şöyle yazdı:

1. Yakışıklı
2. Nazik
3. Bir kont veya dük
4. Bana hayran olan biri

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu Bayan Harding.

"Ç-çünkü, dediğin gibi, bu asla olmayacak." Tüy kalemini bırakırken, Lord Scarsdale'in görüntüsü aklına geldi. Kesinlikle yakışıklıydı ve nezaketen kont unvanına sahipti, ama nazik ve hayran mıydı? Pek sayılmaz. Yine de aptalca hayal gücü, onunla dans etmeyi hayal etmesine neden oldu. Avucu omurgasına değdiğinde, gözlerinin içine işleyen o koyu yeşil gözleri düşündü. Bu düşünce bile teninin altında bir ürpertiye neden oldu.

"Haklı olabilirsin," dedi Bayan Harding. "Ama şimdilik ilk dersini ayarladım. Dans hocası sana nasıl zarif hareket edeceğini öğretecek."

Müdire yasak düşüncelerinden şüphelenmiş gibi kızardı. Bunun yerine, onları kilitledi ve kadına döndü. "Pekala." Dans etmek, nadiren partner bulma fırsatı bulsa da gizlice sevdiği bir şeydi. Violet, bugünün güzel bir gün olacağına karar verdi. Dans etmekten keyif alacak ve adımları ustalıkla uygulayacaktı. En azından artık kendini geliştirmek için bir şeyler yapıyordu. Bedfordshire'a giderken bir arabada mahsur kalmamış, her gün dayak yememişti.

Bayan Harding, "Dersinize katılacak genç bir bayan daha var," dedi.

Violet ilk başta şaşırды ama sonra mantıklı olduğunu düşündü. Burası bekar kızlar için bir okuldu ve kendilerini dönüştürmek isteyen başka kadınlar da vardı.

"Balo salonuna gel. Senin de katılmanı bekliyorlar."

Violet, Bayan Harding'in peşinden gitti ve müdire kapıyı onun için açık tuttu. "İkiniz de Bay Brown'dan ders alacaksınız. Bir saat sonra bir sonraki ders için sizi almaya geleceğim."

"Kalmıyor musun?"

"Başka sorumluluklarım da var," diye belirtti Bayan Harding. "Şimdi içeri gir, belki bir şeyler öğrenebilirsin."

Violet balo salonuna bir adım attı. Diğer genç kadın sırtı kapıya dönük, açık mavi bir elbise giymiş bir şekilde duruyordu. Arkasını döndüğünde Violet dehşet içinde inlemesini bastırdı. Çünkü gelen Leydi Ashleigh'di.

Genç kadın neden buradaydı? Violet gözlerine inanamadı. Ashleigh istediği beyefendiyle evlenebilirdi. Neler oluyordu?

"Merhaba Bayan Edwards," diye selamladı Ashleigh onu. Yüzünde hafif bir sırıtiş vardı. "Yoksa size V-menekşe mi demeliyim?"

Öfke patlaması onu hazırlıksız yakaladı, ama ağzını açarsa kekemeliğinin geri döneceğini biliyordu. Bunun yerine dilini tuttu ve genç kadına dik dik baktı. Ona bu tatmini yaşatmayacağım.

Bay Brown başını sallayarak onu selamladı. "İyi günler Bayan Edwards. Az önce Leydi Ashleigh'e ikinize de bir country dansı öğreteceğimi söylüyordum. Şimdi omuzlarınızı geriye atıp birbirinize dönün. Başınızı dik tutun."

Ashleigh hâlâ ona sırıtiyordu. "Dans etmeyi biliyor musun? Balolarda seni hiç partnerinle görmedim."

Violet, onu görmezden gel, diye düşündü. Bunun yerine omuzlarını dikleştirdi ve Ashleigh yokmuş gibi davrandı.

“Şimdi birbirinizin ellerini tutun,” diye devam etti dans hocası.

Violet bunu duyunca donakaldı. Ashleigh'nin elini tutmak istemiyordu. Ama Ashleigh, sanki önemli değilmiş gibi elini tuttu. Kendisinden nefret eden genç bir kadınla gezmek hem tuhaf hem de korkunçtu.

Peki bu neden oluyordu? Ya da en azından, neden beyefendi bir partneri yoktu? Elbette Lord Scarsdale değil, nazik biri.

Birkaç adım daha öğrendikten sonra Bay Brown piyano çalmaya başladı. Ashleigh, hayatının büyük bir kısmını dans ederek geçirdiğini gösteren doğal bir rahatlıkla hareket ediyordu. Violet ise buna kıyasla kaskatı kesilmişti ve doğru adımları attığını bilse de, düşmanının varlığı dersin neşesini çalmıştı.

"N-n-neden buradasın?" diye alay etti Ashleigh. "Sanırım başka seçeneğin yoktu, değil mi? Hiçbir erkek senin gibi biriyle n-evlenmek istemez. Sen b-b-bekar kızların en kötüsüsün."

İçinde öfke ve gözyaşları birikti. Violet onları kontrol altına almak için mücadele ediyordu ama bu korkunç genç kadın neden burada olmak zorundaydı? Bay Brown neden Leydi Ashleigh'e kendi evinde ders vermiyordu? Kaşlarını çatı, sanki bu durumda bir terslik varmış gibi hissediyordu. Ashleigh'nin burada olmasının hiçbir mantığı yoktu.

Ama sonra aklına daha da kötü bir düşünce geldi. Ya Ashleigh bu dersi birine anlattırsa? Ailesi nerede saklandığını öğrenebilirdi.

"Hadi ağla," diye alay etti Ashleigh. "İsteddiğini biliyorum." Dans adımları arasında ilerlerken Violet'in elini tuttu ve sıkıca kavradı.

Violet tutmaya çalışsa da, asi bir gözyaşı sızdı. Ve sonra, tüm duyguları akıp gitti. Ağlamaktan kendini alamıyordu, sadece bu nefret dolu insan yüzünden değil, aynı zamanda gerçekten başka seçeneği kalmadığı için. Gidecek başka yeri yoktu. Eğer bunu başaramazsa, hayatının geri kalanında büyükannesiyile birlikte kapana kısılacaktı. Gözyaşları Ashleigh'nin alaylarından değil, kadının sözlerinin doğru olmasındandı.

Kimse onunla evlenmek istemiyordu. Kekemeliğinin çocuklarına geçeceğine inanıyorlardı, bu yüzden erkekler onu görmezden geliyordu. Violet dans etmeyi sevse de, sadece erkek kardeşi ve annesinin bir şekilde ayarladığı birkaç adamla dans etmişti. Ki bu elbette sayılmazdı.

Sıranın sonuna geldiklerinde Ashleigh son saniyede ayağını uzattı. Violet kendini tutamadı ve sert bir şekilde yere düştü.

"Hay aksi," dedi Ashleigh. "Sanırım yanlış bir adım attım." Elini uzattı ama Violet tutmadı. Bunun yerine gözyaşlarını sildi ve ayağa kalktı. Dans öğretmeni, Violet'in düşüşünden bahsetmedi, iyi olup olmadığını da sormadı. Bunun yerine, hiçbir şey olmamış gibi derse devam etti.

Oradan sonra işler daha da kötüye gitti. Ashleigh, Violet içine kapanana kadar onunla dalga geçmeye, kekemeliğiyle alay etmeye devam etti. Genç kadını dinlemeyi bırakıp onu görmezden geldi. Yine de yanlış adımlar attı ve hareketlerinde beceriksiz davrandı.

Saat dolduğunda, hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Ashleigh çıkarken ona baktı ve "Bence zamanını boşa harcıyorsun Violet. Ve paranı da. Bu asla işe yaramayacak." dedi.

Violet hiçbir şey söylemedi. Onları koridora kadar takip etti, sanki bir dizi yumruk yemiş gibi hissediyordu. Ama Ashleigh'nin tuzağına hiç düşmemişti, en azından bununla gurur duyabilirdi. Neredeyse hiç konuşmamıştı.

Yalnız kaldıktan sonra merdivenlere dönmek üzereyken Bayan Harding aniden ortaya çıktı. "İlk dersinizi konuşalım mı?"

Violet'in böyle bir isteği yoktu ama başka seçeneği olmadığı için başını salladı. "Pekala."

Müdürle onu oturma odasına geri götürdü ve kapıyı arkasından kapattı. Sonra Violet'e oturmasını işaret etti ve karşısındaki koltuğu seçti. "Ders nasıl geçti sence?"

Violet omuz silkti. "Dansın bazı kısımlarını biliyordum ama bazıları benim için yeniydi. Elimden gelenin en iyisini yaptım."

Bayan Harding'in ifadesi sakinliğini korudu. "Demek dansın senin dersin olduğunu düşünüyordun?"

Violet bunun üzerine duraksadı. Eğer dans ders değilse, neydi o zaman? Bir an düşündü ve sonra birden aklına bir fikir geldi. "O Leydi Ashleigh'di, değil mi?" Bayan Harding bunu bilerek yapmıştı. Ashleigh'i buraya gelip kendisiyle alay etmeye nasıl ikna etmişti? Ama neden böyle bir şey yapmıştı ki? Hiç mantıklı değildi.

Dul kadın başını salladı. "Peki ona nasıl cevap verdin?"

Duraksadı, kadının ne demek istediğini merak etti. "Onun alaylarının beni rahatsız etmesine izin vermedim."

"Ağladın," diye yanıtladı Bayan Harding. "Dersin tamamını yan odadan izledim. Kapı aralıktı, muhtemelen fark etmedin."

İçini belirsiz duygular kapladı. Bir an ne diyeceğini bilemedi. Bayan Harding'in neden onunla bu şekilde alay edilmesini istediğini anlayamıyordu.

"Ama ben ona c-cevap vermedim."

"Çok başarısız oldun," dedi dul kadın. "Tıpkı beklediğim gibi." İçini çekip ellerini kavuşturdu. "Her şeyin farklı olmasını umuyordum."

Yanakları utançtan kızardı. "Onunla k-k-k-konuştum."

"Onun seni ezmesine izin verdin ve bir kez bile kendini savunmadın. Neden hiç karşılık vermedin? Neden sana böyle şeyler söylemesine izin verdin?"

"Çünkü o, b-benimle daha fazla alay ederdi. Bunu s-istemiyordum." Duyguları yükselmeye başladı ve üzerinde suçlayıcı bakışlar hissetti.

"Ashleigh'den bile daha acımasız kızlarla karşılaşacaksın. Bundan daha güçlü olmalısın ve onların bundan sıyrılmasına izin veremezsin."

Violet ne diyeceğini bilemiyordu. Zalim kızlardan birine karşılık verme düşüncesi bile dehşet vericiydi.

"Hayatın boyunca başkalarının seni ezmesine izin verdin, değil mi?" diye düşündü Bayan Harding. "Sence Leydi Ashleigh veya Leydi Persephone birinin bunu yapmasına izin verir mi? Başka bir kız zalim olmaya çalışsa, buna izin verirler mi?"

"Bunlar k-kötü kızlar," diye mırıldandı.

"Ama güçlüler. Ve istediklerini elde ediyorlar." Sandalyesinden kalktı. "Kaba veya zalim olmanız gerektiğini söylemiyorum. Ama başkalarının sizi ezmesine izin vermeye devam ederseniz, çamurda olmaya alışmanız gerekecek."

"Kendimi nasıl savunacağımı... bilmiyorum," diye itiraf etti Violet. Gerçek buydu. Hayatında hiç kimseye ters konuşmaya cesaret edememişti. Sözlerinin bir silah işlevi göreceğini de sanmıyordum zaten. Her korku hissettiğinde, kekemeliği daha da kötüleşiyordu.

"Kısa tutun," diye tavsiyede bulundu Bayan Harding. "Gözlerinizi ve beden dilinizi kullanmayı öğrenin. Çok fazla söze gerek kalmadan çok şey anlatılabilir."

Dul kadının daha fazlasını anlatmasını bekledi ve başka bir şey söylemeyince Violet sordu: "Ya benimle dalga geçerlerse?"

"Ah, başaracaklar. Emin ol. Bu yüzden burada pratik yapacaksın. Ve tekrar tekrar başarısız olacaksın. Ta ki bir gün başarısız olup olmadığını umursamayı bırakana kadar."

Violet'in morali bu düşünceyle birden bozuldu. Bayan Harding muhtemelen düşüncelerini okumuştı, çünkü müdire ona, "Buraya gelmeyi sen seçtin. İstedğin erkeği nasıl elde edeceğini öğretmemi istedin. Ama gerçek şu ki, sen elde etmeye değer olduğuna karar verene kadar hiçbir erkek seni istemeyecek," diye hatırlattı.

Dul kadın kapıya doğru yürüdü. "Sana öğretemeyeceğim, öğrenmen gereken şeyler var. Tek yapabileceğim sana pratik yapma fırsatı vermek."

"Demek geri dönüyor," dedi Violet.

"Diğerlerinin yanı sıra," diye onayladı Bayan Harding.

"Ya anneme nerede olduğumu söylerse?" diye sordu Violet. "Burada gizli kalmam gerekiyor."

"Ah, Leydi Ashleigh ile bir anlaşmamız var. Kimseye söylemeyecek, içiniz rahat olsun." Bayan Harding kapı kolunu çevirip arkasına baktı. "Bunun sizin için çok zor olduğuna karar verirsiniz, istediğiniz zaman vazgeçebilirsiniz. Ama başarısızlığa razı olursanız, bir şeyler öğrenebilirsiniz."

Dördüncü Bölüm

Ertesi öğleden sonra, kont Cedric Gregor'un yaklaştığını görene kadar meyhanede bekledi. Adamın yüzünde hafif bir gülümseme vardı, sanki Damian'ın seçeneklerinin sınırlı olduğunu biliyormuş gibi.

"Scarsdale," diye başını sallayarak selamladı onu. "İtiraf etmeliyim ki, notunu aldığıma sevindim."

Damian adama, "Hiçbir şeyi kabul etmedim," diye hatırlattı. "Sadece daha fazla bilgi istiyordum."

"Elbette, elbette," diye onayladı Cedric. "Sanırım ortak tanıdığımız Bayan Edwards'ı merak ediyorsunuz. Ve tam olarak nasıl yardımınıza ihtiyacımız olduğunu."

Beyefendinin Bayan Edwards'la ne gibi bir bağlantısı olduğunu gerçekten merak ediyordu. Nedense tuhaf gelmişti. Acaba onun akrabası olabilir miydi? Peki Cedric "biz" derken neyi kast ediyordu?

"Bayan Edwards'ın şehirden ayrıldığını duymuştum." Büyükannesinin refakatçisi olmak için gittiğine dair belirsiz söylentiler vardı.

"Bir bakıma," diye onayladı Cedric. "Okulumuza gitmek için ailesinin evinden ayrıldı."

Bir okul mu? Beklediği bu değildi. Damian, adamın devam etmesini bekledi, ancak Cedric başka bir şey söylemeyince, "Neden bana yaklaştın? Ve neden bu kadar fahiş bir meblağ teklif ettin?" diye sordu.

Gregor, ona gerçeği söyleyip söylememeye karar verir gibi bir süre ona baktı. Sonra, "Leydi Shelby'nin balosunda Bayan Edwards'tan özür dilediğini duydum. Başka kimse böyle bir şey yapmazdı," dedi.

"Bu bir nezaket kuralıydı, başka bir şey değil."

Adam oyalanıyordu ama Damian sabırlı davranıp ellerini birleştirdi. Sonunda adam sebeplerini kabul etmek zorunda kalacaktı.

Ve sonunda başardı. "Bayan Edwards'ın bir kocaya ihtiyacı var."

Damian şaşkınlıkla bakakaldı, ama tek kelime edemedi. Gregor devam etti: "Sen değil tabii. Durumunun gayet farkındayım. Ve babanın..."

aşırılıklarının da. Bu yüzden ona yardım etmeye istekli olabileceğini düşündüm."

Gerginliği biraz yatıştı, ama adamın ondan ne istediğini hâlâ anlamamıştı. "Benden çöpçatanlık yapmamı mı istiyorsun?" Böyle bir şeye daha az uygun birini düşünemiyordu.

"Hayır, hiç de değil. Tahmin edebileceğiniz gibi Bayan Edwards'ın evlilik konusunda pek seçeneği yok. Bunu değiştirmek istiyor ve biz de ona yardım etmeyi kabul ettik. Ama kekeme ve utangaç bir duvar çiçeği olarak kaldığı sürece asla bir koca bulamayacak."

"Benden ne istediğini hâlâ bilmiyorum."

"Şöyle anlatayım," diye devam etti Gregor. "Evlenmek istiyorsa, bir beyefendiyle nasıl konuşulacağını öğrenmesi gerekecek. Daha rahat olması gerekiyor."

"O zaman evlenebileceği bir beyefendiyi seçsin."

"Bizim istediğimiz bu değil," diye yanıtladı adam. "En çılgın hayallerinde bile asla evlenmeyeceği birini istiyoruz. Sevmediği birini."

Damian bunun üzerine biraz şaşırdı. Aslında onu seçmişlerdi çünkü Bayan Edwards ondan nefret ediyordu. Ve bu konuda ne hissedeceğinden emin değildi.

Doğru, istemeden ona hakaret etmişti. Ve kadın da özürünü hiç kabul etmemişti. Ama kimsenin ondan hoşlanmamasına alışkın değildi. Kadınlarla flört etmek genellikle en büyük becerilerinden biriydi.

Damian bakışlarını kıstı. "Tam olarak ne yapmamı bekliyorsun?"

"Hata yapabilmesi için onunla konuşun. Öfkelenip karşılık vermeye başlayana kadar mümkün olduğunca kekelemesini istiyoruz."

Ne yaptıklarını anlamaya başlıyordu. "Onun öfkesinin hedefi olmamı mı istiyorsun?"

"Kesinlikle öyle. Gergin veya üzgün olduğunda kekemeliği daha da kötüleşiyor. Onu kızdırtmalısın, sana saldırmasına izin vermelisin. Sana hiçbir sonuç doğurmadan her şeyi söyleyebilmeli."

Hiç aklına gelmeyen tuhaf bir teklifti bu. "Peki ona ne söylememi istiyorsun?"

Bay Gregor sahte bir selamla kadehini kaldırdı. "Ne yaptığın veya ne söylediğin umurumda değil. Yeter ki sen onunla işin bittikten sonra bir erkekle sohbet edebilsin. Kekemeliği düzelirse daha da iyi."

"Ne kadar süreyle?" diye sordu.

"En az bir hafta," diye yanıtladı Gregor. "Her gün bir saat." Damian cevap vermeyince adam devam etti: "Sabah orada olmanı istiyorum." Yürüme mesafesinde, bir arabanın beklediği bir terzi dükkanını tarif etti. "Bunu kimse bilmemeli, yoksa itibarı zedelenir."

Ve kendi, diye düşündü Damian. Bayan Edwards'la evlenme tuzağına düşme riskini almak istemiyordu. Bunun akıllıca olup olmadığını sorgulamak için bir an durdu. Onunla ilişkiye girmek pervasızca bir riskti. Yapılacak en akıllıca şey reddetmektir. Yine de faturalar başlarının üzerinde asılı duruyordu.

"Bir hafta için yüz pound mu?" diye düşündü.

"Bir ay için yüz pound," diye karşılık verdi Gregor. "O süre boyunca ona her gün yardım edersen."

Bu miktar buna değmezdi. "İki hafta," diye pazarlık etti, "başarılı olursa daha büyük bir miktar alma seçeneğiyle."

Gregor elini uzattı ve sıktı. "İddiaya girerim ki on beş günün sonunda daha uzun süre kalmak isteyeceksin."

Sandalyesinden kalkıp Damian'a üzerinde adres yazılı bir kağıt parçası uzattı. "Yarın başlayacaksın."

"Henüz bir karar vermedim," diye geçiştirdi, bunu hemen yapmak isteyip istemediğinden emin değildi. Özellikle de adamın sözünü tutup tutmayacağından emin olmadığı için.

"Çok yardıma ihtiyacı var," diye yanıtladı Gregor. Sonra cebine uzanıp, üzerinde Damian'ın adı yazılı on sterlinlik bir banknot çıkardı. "En kısa sürede başlamalıyız."

Adam, evet diyeceğini önceden tahmin etmiş gibiydi. Damian daha fazla para kazanmayı bu şekilde planlamasa da, bu ihtimali değerlendirmeye hazırdı. Ve en azından gizli bir şeydi. "Bayan Edwards'a yardım edersem, bu bir deneme süresi olacak. Ondan sonra iki hafta daha kabul etmeyeceğim." Bir an duraksadıktan sonra sordu, "Bunu biliyor mu?"

Gregor başını salladı. "Öğrendiğinde dehşete düşecek."

"Güzel." Ve bunun üzerine Damian banknotu cebine attı ve oradan ayrıldı.

"Bugün yeni bir şey deneyeceğiz," dedi Bayan Harding. "Kendi huzurunda nasıl daha otoriter olabileceğini öğrenmelisin."

Violet kendi kendine, "Yine mi Ashleigh?" diye düşündü.

Müdire bir hizmetçiye işaret etti ve Violet, şaşkınlıkla tasmalı genç bir köpek gördü. Daha önce hiç köpeği olmadığı için gülümsemesini tutamadı.

"Ah, g-g ...

"Eğitimsiz ve sıkı bir ele ihtiyacı var," diye açıkladı Bayan Harding. "Size itaat etmesini sağladığınız sürece onu yanınızda tutabilirsiniz."

İşte bu, onun keyif alacağı bir görevdi. Kendi köpeğine sahip olma fikrini çoktan sevmiştir. Violet ayağa kalktı ve yavru köpek anında üzerine atlayıp patilerini eteğine koydu.

"Hayır. Aşağı in," diye emretti. Tabii ki köpek onu görmezden gelip cılgınca daireler çizerek koşturdu.

"Bu sabah henüz beslenmedi," dedi Bayan Harding. "Kahvaltısını bir eğitim aracı olarak kullanmanızı öneririm. Size itaat ettiğinde onu yiyeceklerle ödüllendirin. Ama her seferinde sadece bir parça," diye uyardı.

Uşak ona bir tabak et artığı uzattı ve Violet onu aldı. Köpek anında sevinçten nefes nefese daireler çizerek koşmaya başladı.

"Sizi baş başa bırakıyorum," dedi Bayan Harding. "Ama onu odanıza götürün. Orada eğitin. Üç gün içinde itaat etmeye başlarsa, onu yanınızda tutabilirsiniz. Eğer itaat etmezse, gidecek." Violet, kadının kararlı ses tonundan anladığı kadarıyla ona inanmıştı.

"Yapacağım," diye söz verdi.

"Komuta sahibi olmayı denemelisin," diye ısrar etti. "Sadece uslu durduğunda onu yiyeceklerle ödüllendir. Ha, bir de şu var."

Violet, köpeğin patilerini nazıkçe kenara itti ve bekledi. Bayan Harding, "Bu sabah sizi ziyarete gelecek biri var. Beyefendi bir ziyaretçi," diye ekledi.

Teni beyazladı, çünkü buna hiç hazır değildi. "Sence de çok erken değil mi?"

"Balo salonuna geri dönmeye hazır olmadan önce epey pratik yapman gerekeceğini düşünüyorum," dedi Bayan Harding. "Hemen başlayabiliriz."

Violet'in içinde bir endişe hissi kabardı ve sinirleri gerildi. Bir an sonra müdire geri döndü. "Korkmana gerek yok. Seninle ilgilenmeyen birini seçtim. Bu, onun sevgisini kazanmaya çalışmakla ilgili değil, pratik yapmakla ilgili."

Sözlerin onu rahatlatması gerektiğini düşünse de, bu sözler ona kimsenin onu istemediğini hatırlatıyordu. Bu iş iyi gitmeyecekti. Bir beyefendiyle konuşmanın inceliklerini bilmiyordu. "Ona ne söylemem gerekiyor?"

"Dersler listesi olacak ama konuşmayı ona bırakacağım. Senin görevin, kontrolü elinde tutmak ve duvar çiçeğine dönüşmemek. Gölgelerinin dışına çık ve kendin ol," dedi Bayan Harding yumuşak bir sesle. "Gerçek benliğin."

"Ya beni beğenmezse?" Ya kimse beğenmezse? diye düşündü Violet kendi kendine. Konuşmamaya fazlasıyla alışmıştı. Yabancı bir beyefendiyle vakit geçirme fikri, açıkçası, korkunç bir ihtimaldi.

Köpek tekrar zıplamaya ve ona patileriyle vurmaya başladı ama Violet onu kenara itti. Bir köpeği zar zor kontrol edebiliyorken, nasıl koca bulabilirdi ki?

Ya da belki de mesele buydu. Yapamazdı.

"Daha önce de söylediğim gibi, senden hoşlanmasını beklemiyorum," diye yanıtladı Bayan Harding. "Konu bu değil."

"Öyleyse konu ne? Benden ne istediğini anlamıyorum. Beyefendi bir ziyaretçiyi ağırlamaya hazır değilim."

"Hiçbirine hazır değilsin," diye yanıtladı müdire açıkça. "Ama bana geldin ve yardımımı istedin. Sadece seni korkularınla yüzleşmeye zorladığım için üzgünsün."

Kadın haklıydı ama Violet, "Böyle olacağını beklemiyordum." diye itiraf etti.

"Sana kolay olmayacağını söylemiştim," dedi Bayan Harding. "Ayrılmak istiyorsan, söylemen yeterli."

Bu düşünce moralini bozdu. Hayır, gitmek istemiyordu. Ama derslerinin, kendisine zarar vermek isteyenlerle yüzleşmek üzerine olacağını düşünmemişti. Bekar Kızlar Okulu'nun, erkeklerin ilgisini çeksin diye kekemeliğini ve görünüşünü düzeltmekle ilgili olduğuna inanmıştı.

Bunun yerine, onu yıkıp en kötü kabuslarını yaşatmakla meşguldü. Duygusal olarak incinmiş hissediyordu ve beyefendi birinin onu ziyarete gelmesi düşüncesi, o günü daha da korkutuyordu. Dikkatini dağıtmak için tekrar köpeğe yöneldi. Köpek etrafında dönmeye devam etti ve eğildiğinde avucunu yaladı.

"Gidecek başka yerim yok," diye itiraf etti Violet sonunda. "Bana yardım edeceğini düşünüyorsan, elinden gelenin en kötüsünü yapsan iyi olur."

Bayan Harding doğruldu. "Size yardım etmek istiyorum Bayan Edwards. Ama daha da önemlisi, gerçekte kim olduğunuzu bulmanızı istiyorum. Ondan sonra, başkalarının ne düşündüğünü umursamamalısınız."

Violet, köpeğini yanına almak için düşen tasmayı aldı. "Onu b-bahçeye götürüp orada eğitimi üzerinde çalışacağım," dedi. "Arayan geldiğinde bana haber ver."

"Tercih ederim ki sen—"

Ama Violet uzaklaşmaya devam etti. Bayan Harding onun iddialı olmayı öğrenmesini istiyorsa, hemen şimdi başlamalıydı.

Ve arkasına bir göz atmaya cesaret ettiğinde, müdirenin gülümsediğini gördü.

Bay Gregor kış bahçesinde beklerken Damian'a tek bir talimat vermişti: Onunla tartış.

Hâlâ burada olup olmaması gerektiğinden emin değildi. Bir hizmetçiden, Bayan Harding'in okulunun aslında kötü şöhretli Bekarlar Okulu olduğunu öğrenmişti. Müdire Bayan Harding, Bayan Edwards'ın kendini geliştirmesine yardımcı oluyordu.

Peki hanımı kızdırmasını neden istiyorlardı? Tartışmanın veya onu kızdırmanın sebebi neydi?

Aniden yaklaşan pençelerin takırtılarını duydu, "Rupert, topuk!" diye bağırdı.

Köpek sevinçle kuyruğunu sallayarak ona doğru koştu ve patilerini Damian'ın üzerine koyup ellerini yaladı. Damian hemen ayağa kalkıp "Yere yat!" diye emretti.

Köpek ilk başta onu duymazdan geldi, ama sonra sert bir ses tonuyla "Aşağı!" diye tekrarladı.

Bunun üzerine hayvan oturdu. Kaçıp kaçmamayı düşünüyor gibiydi, ama Damian sessizce elini kaldırıp durmasını emretti.

"Çok çok çok üzgünüm," dedi Bayan Edwards'ın.

Ama adam arkasını döndüğünde, mahcup bir ifadeyle baktı. "Ah, hayır. Sen değilsin."

"Aynen öyle," dedi. "Beni özledin mi?" Onu kızdırma isteğine karşı koyamadı.

"Hiç de değil," diye cevapladı. İçini çekerek kendi kendine mırıldandı, "Elbette. O sen olacaksın. Bana işkence etmekten daha iyi kim olabilir ki?"

Damian hafifçe eğildi. İfadesinde hayal kırıklığı vardı ama kahverengi gözleri sinirle parlıyordu. Açık mavi bir günlük elbise giymişti ve kahverengi saçları topuz yapılmıştı. Kulağının arkasına sıkıştırdığı tek bir papatya dışında, görünüşünde sıra dışı bir şey yoktu. Bu uyumsuz çiçekte, Damian'ın onun hakkında daha fazla meraklanmasına neden olan bir şey vardı.

"Demek meşhur Bekarlar Okulu'nda okumaya geldin, öyle mi?"

"Benimle dalga geçme," diye uyardı. "Kendi sebeplerim var."

O da öyle. Onunla konuşmaya pek de istekli olmadığı maddi sebepler. Bir sandalye çekip oturmasını işaret etti. "Pekala, o zaman. Başlayalım mı?"

"Neye başlayayım?" Oturdu, ona ihtiyatla baktı.

"Seninle tartışmam emredildi," dedi. "En az bir saat." Bir sandalye seçip karşısına oturdu. "Neyi tartışacağız?"

Sanki söylediklerine inanamıyormuş gibi şaşkınlıkla ona baktı. Sandalyesini kendine doğru çektiğinde şaşkınlığı daha da arttı. "Biliyorum," diye karar verdi Damian. "Nasıl bir beyefendi istediğini konuşalım. Seçimlerin hakkında seninle tartışabilirim. Ne aradığını söyle bana."

"Bunu seninle b-tartışmıyorum."

"Harika. Bak, şimdiden tartışıyoruz." Ona gülümsedi ve bu dersten keyif aldığını fark etti. Bir bakıma, sohbetini kısıtlamadan tam olarak istediğini söyleyebilmek özgürleştiriciydi. Hiçbir oyun, hiçbir kural yoktu, bir tanesi hariç. Onu tartışmaya kışkırt.

Bayan Edwards dudağını ısırdı ve yanakları kızardı. Ama tartışmaya girmek yerine ona dik dik baktı. Azarlayan ifadesi yüz hatlarını aydınlattı ve Edwards cevabını beklerken, gerçekten de güzel bir yüze sahip olduğunu fark etti. Kahverengi gözleri altın ve ela tonlarındaydı ve büzülmüş dudakları dikkatini onlara çekti. Üst dudağı biraz daha büyüktü ve pembemsi tonu soluk teniyle tezat oluşturunuyordu.

Bir an için kafasının içinde neler döndüğünü merak etti. Sandalyesine yaslanıp ellerini başının arkasında kavuşturdu. "Hadi bakalım. Hangi

beyefendiyle evlenmek istiyorsun? Sıkıcı bir şövalyeyle mi yoksa bir baronetle mi evlenmeyi umuyorsun?" diye sordu.

İç çekti. "Sormaya devam edeceksin, değil mi?"

"Elbette." İnkâr etmek için hiçbir sebep göremiyordu. "Neden etmeyeyim ki? Bu büyüleyici bir sohbet ve bolca tartışmaya da müsait."

Elbisesini inceleyerek görünmez bir kırıksıklığı düzeltti. "Sıkıcı olmak istemiyorum ama pek fazla seçeneğim de yok."

"Bu tamamen doğru değil," diye belirtti. "Etek giyen herkesin peşinden koşacak adamlar var. Özellikle de varisi olmayan ve neredeyse seksen yaşında olanlar."

"Büyükbabam kadar yaşlı bir adam istemiyorum," dedi. "Dişler şart."

Buna kahkahalarla güldü. "Peki ya yürümek? Bastonu olsa da fark eder mi?"

Sanki azizlerden sabır diler gibi tavana baktı. "Hayır." Sonra kaşlarını çattı ve başını salladı. "Evet. Yani, en azından biraz çekici olmasını isterdim."

"Yani düğün gecenizde gözlerinizi kapatmak istemezsiniz."

"Düğün gecelerinden bahsetmiyoruz," dedi. "Ya da o tarz başka bir şeyden."

Amacı sadece onu kızdırmaktı, ama nedense Bayan Edwards'ın gerçekten de hayali düğün gecesini hayal ettiğinden şüpheleniyordu. Bu durum, yüzündeki ekşi ifadenin altında bir tutku olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

"Peki nasıl bir adam istiyorsun?"

"Nazik biri," diye itiraf etti sesini yumuşatarak. "K-kekelememi umursamayan biri." Köpeği okşamak için eğildi. Hayvan avucunu yalamak için başını çevirdi ve kadın da onu kulaklarını okşayarak ödüllendirdi.

"Bence bütün erkekler senin kekemeliğini umursamıyordur," dedi dürüstçe.

İnanmaz bir tavırla homurdandı. "Elbette öyle."

Konuşmaları sırasında kekemeliğinin azaldığını fark edip etmediğini merak etti. "Aslında bunun utangaçlığından kaynaklandığını düşünüyorum. Kimseyle konuşmuyorsun. Kimsenin yüzüne bile bakmıyorsun."

O zaman ona baktı ve gözlerinde yürek acısını gördü. "Bu doğru değil. Erkeklerle k-konuşmaya çalıştım. Bana sırt çevirdiler."

Buna ne diyeceğini bilemediği için konuyu farklı bir yöne çekmeye çalıştı. "Şey, bir şey açık. Kesinlikle benim gibi bir adam istemezsin," dedi hafifçe. "Ben tam tersiyim."

"Doğru," diye onayladı. "Ve daha da kötüsü, sen benimle dalga geçiyorsun."

"Evet." İnkâr etmek için hiçbir sebep göremiyordu. "Ciddi olmaya gerek yok. Korumam gereken kötü şöhretli bir çapkın olarak ünlendim." Sözler, ağzından çıkarken bile içi boş geliyordu. Gerçek şu ki, ahlaksızlıktan zevk aldığı günler artık geride kalmıştı. Ailesinin geçim kaynağı çökerken içki içmeye, kumar oynamaya veya kadınlarla vakit geçirmeye hakkı yoktu.

Ama Bayan Edwards öne eğilip "Söyle bana, kadınlar neden senden hoşlanıyor?" diye sorduğunda onu şaşırttı.

Soruya neredeyse gülecekti ki, sonra onun gerçek bir soru sorduğunu anladı. "Sanırım benimle vakit geçirmekten keyif aldıkları için. Bazıları beni yakışıklı buluyor, ama dürüst olmak gerekirse, ortalamayım." Biraz daha düşündü ve onu tekrar kışkırtmaya karar verdi. "Öpüşmede oldukça iyi olduğum içindir belki de."

Gözleri bir anlığına büyüdü, sonra başını salladı. "Sana inanmıyorum."

"Şey, gösteri için biraz erken. Birbirimizi pek iyi tanımıyoruz."

Ona göz kırptı ve kadın gözlerini devirdi. "Kibiriniz bundan daha k-kötü olabilir mi, Lord Scarsdale? Her kadının seni öpmek istediğini mi sanıyorsun? Seninle evlenmeyi hiç istemezsin."

"Neden? Her kadın bayılana kadar öpebilen bir koca istemez mi?" Hâlâ şaka yapıyor olsa da, Bayan Edwards'ı öpmek konusunda meraklı olduğunu itiraf etti. Bir öpücüğe nasıl tepki verecekti? Panikleyip geri mi çekilecekti? Yoksa teslim olup kendini o ana mı bırakacaktı? Gizli, şehvetli bir yanı olduğunu hissediyordu.

"Öpüşmek insanı bayıltmaz." İnkâr etmesine rağmen yanakları kızarmıştı. "H-hiçbir erkek bunu yapamaz."

"Yapabilirim," diye savundu. Onu nereden öptüğüne bağlıydı. Ama söylemeye meyilli olsa da, onu daha fazla utandırmaktan kaçındı. "Şunu söylemem yeterli, eğer derinlemesine öpüşmek için yeterli zaman verilirse, bir kadını mest edebileceğime inanıyorum." Özellikle de öpücükler daha mahrem yerlerdeyse.

İnanmaz bakışları karşısında, "Sanki ne demek istediğimi sana göstermemi istemezsin. Sözüme güvenmek zorundasın," diye itiraf etti.

Onu daha yakından inceleyerek yanaklarının hafifçe kızardığını fark etti. "Hiç öpüldün mü?"

"Elbette, k-öpücüğü aldım."

Kızarması daha da arttı ve adam, "Dudaklarından mı?" diye sordu. Kadın bakışlarını kaçırıp ve adam cevabını aldı. "Bir erkek tarafından dudaklarından öpülmediğin sürece sayılmaz."

Omuzlarını silkti. "Bence sadece övünüyorsun."

"Bana kadınların benden neden hoşlandığını sordun. Sorunu cevapladım, hepsi bu."

Kollarını kavuşturup ona baktı. "Asıl sen neden buradasın, Lord Scarsdale? Bu, geçen gece bahsettiğin iddianın bir parçası mıydı?"

Onun böyle bir sonuca varacağını düşünmemişti ama mantıklıydı. "Hayır, hiç de değil." Ona baktı ve ekledi: "Sana yardım etmek istediğime inanır mısın?"

Başını iki yana salladı. "B-bin yıl geçse de olmaz."

Damian'ın ona gerçeği, yani parasının tamamen bittiğini ve babasının borçlarının bir kısmını azaltabilmesi için ona ödeme yapmayı teklif ettiklerini söylemeye hiç niyeti yoktu. Bunun yerine, "Kendi sebeplerim var," diye cevap verdi.

Bayan Harding ve Bay Gregor'un bu genç kadın için ne yapmaya çalıştıklarını anlamaya başlıyordu. Bayan Edwards, çekingen tavrı yüzünden geri planda kalıyordu ve daha otoriter olması gerekiyordu. Onunla tartışmak, aklından geçenleri söylemesini zorunlu kılıyordu. Ve ona ne kadar meydan okursa, kekemeliği o kadar az belirginleşiyordu.

Köpek sırtüstü yuvarlandı ve karnını açtı. Bayan Edwards onu sevmek için diz çöktü ve hayvan zevkten kıpırdandı.

"Bu senin köpeğin mi?" diye sordu.

"He-henüz değil, ama olacak. Rupert'ı eğitiyorum." Onu okşamayı bıraktı ve köpek yuvarlanıp patilerini omuzlarına koyup zıpladı. Yüzünü yaladı ve Bayan Edwards gülmeye başladı.

Onun gülüşünü ilk kez duyuyordu ve yüzündeki o sınırsız mutluluk aydınlandı. Kahverengi gözleri sıcaklıkla parlıyor, gülümsemesi onu dönüştürüyordu. Asi bir tutam saçı yanağına düştü ve papatyanın arkasına sıkıştırdı. Bir an için saçlarının sandığı kadar yumuşak olup olmadığını merak etti. Omuzlarında nasıl görünecekti acaba?

Daha iyi bir soru: Bir erkeğin elleri o saçlarının arasından geçerken, iyice öpüldükten sonra nasıl görünürdü? Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı, çünkü böyle bir şey asla olmayacaktı.

"Eğitim mi?" Hâlâ üzerine atlamaya çalışan köpeğe baktı.

Onu yere itti ve köpeği savundu. "Daha bugün başladım," dedi. "Rupert hiçbir şey bilmiyor."

"Sanırım bundan daha fazlasını biliyor," diye tahmin etti Damian. "İstedliğini yapmasına izin vereceğini biliyor."

"Bu doğru değil." Pençelerini indirip deri tasmayı aldı. "B-bazen bana itaat ediyor."

Bu sefer dikkatini dağıtmak için kurumuş bir et parçasını geri çekti. Daha teklif edemeden Damian, "Beklemesini sağla," diye uyardı. Ona kısa bir bakış atıp köpeğe döndü. Köpek ayağa kalkmaya çalışınca, ödülü geri çekti.

"Hayır," dedi sessizce. Biraz zaman aldı ama adam oturup tüm dikkatini ona verdikten sonra, kadın onu etle ödüllendirdi. Köpek eti iştahla yedi ve kuyruğunu çılgınca sallayarak daire çizerek dans etti.

"Hiç köpeğin oldu mu?" diye sordu. Kadın başını iki yana salladı, zaten tahmin etmişti. "Hayatım boyunca köpeklerim oldu. İyi arkadaş olabilirler ama ona kimin efendi olduğunu göstermelisin. Bazen itaat edemez. Her zaman itaat etmelidir."

"Öğreniyor," dedi.

"Öğrenebilir," diye onayladı Damian, "ama ona karşı kararlı olmalısın." Göstermek için elini kaldırıp köpeğin dikkatini çekti. Rupert hemen donakaldı. Damian, köpeğin bakışlarını birkaç saniye boyunca tuttuktan sonra, kulaklarını kaşıyarak onu ödüllendirdi.

"Şimdi sen dene," dedi. "Elini şöyle tut." Eldivenli eline uzandı ve adam ona dokunduğu anda kadın irkildi.

Sonra ne yaptığını fark etti. "Özür dilerim Bayan Edwards. Önce size sormalıydım."

Bunun üzerine rahatladı ve adam ona karşı açık sözlü olmaya karar verdi. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, seni rahatsız etmeye çalışmıyordum."

"Çünkü dans etmek isteyeceğin en son kişi benim," dedi, Lady Shelby'nin balo gecesi ona karşı kullandığı sözleri tekrarlayarak. "Evet, biliyorum." Sözlerinde bir parça kızgınlık vardı.

Yani birbirlerine karşı dürüst olacaklardı. Bu, her zamanki gibi iyi bir başlangıçtı. "Daha önce de söylediğim gibi, kadınları toplum içinde küçük düşürmeye inanmıyorum. Benden yapmamı istedikleri buydu ve ben reddettim."

"Ç-çünkü benimle dans etmek çok utanç verici olurdu."

"Hayır, sebep bu değildi."

"Ama öyle," diye ısrar etti. "Herkes senin gibi bir kontun neden benim gibi biriyle dans ettiğini merak ederdi. Ve gülerlerdi."

Bir an durakladı, buna ne cevap vereceğini düşünmeye çalıştı. "Bunu pek dikkate alırlar mı bilmiyorum."

Soluk bir gülümsemeyle baktı. "Hayatım boyunca benimle alay edildi, efendim. Alışkınım." Kadının metanetli kabullenışı onu rahatsız etti, çünkü çoktan pes etmiş gibiydi.

"Öyleyse neden buradasın?" diye sordu. "Soyluların eziyetine alışkınsan, neden bu okula gidiyorsun? Ne başarmayı umuyorsun?"

Suçlama karşısında yanakları kızardı. "Kendimi değiştirmek istiyorum. Olduğumdan daha fazlası olabileceğime inanmak istiyorum."

Sözleri onu ayılttı. Ona istediği her şeye dönüşebileceğine dair güvence vermek istese de, bu sözü veremedi.

Zira onu da başaramamıştı.

Beşinci Bölüm

Violet, kontun yüzündeki ani değişimi fark etti; sanki değişmesinin mümkün olduğuna inanmıyordu. Muhtemelen haklıydı ama bir şeyler yapması gerekiyordu. Şimdiye kadar yaptığı hiçbir şey hiçbir erkeğin dikkatini çekmemişti.

"Hiç evlenmek istediğin biri oldu mu?"

Başını iki yana salladı. Aniden, bir yalnızlık dalgası onu yakaladı ve gözleri istenmeyen yaşlarla doldu. İhtiyacı olan son şey, bu adamın önünde ağlamaktı. Adam onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve bu, onun daha da acınası olduğuna inanmasına neden olacaktı.

"Duygularını mı incittim?"

Sesi fazlasıyla nazikti ve bu da onun kendine olan güvenini daha da zedeledi.

"H-hayır."

"O zaman neden ağlıyorsun?"

"Ağlamıyorum," diye ısrar etti. "Ağlamak için h-hiçbir sebep yok."

Sadece hiçbir erkeğin seni istemediğini söyledi, diye alay etti kalbi. Neden üzgünsün ki?

Ona bir mendil uzattı ama kadın mendili savuşturup eldivenli elleriyle gözlerini sildi. "İyiyim, ı-iyiyim." Konuyu değiştirmek için sordu, "Neden b-buradasınız, Lord Scarsdale? Eminim gitmeniz gereken y-yerler vardır."

İfadesi sertleşti ve omuz silkti. "Belki de gelmemeliydim. Ama bu fikir ilgimi çekti, itiraf ediyorum. Ailen burada olduğunu biliyor mu?"

"Hayır. Ve sen de onlara söylemeyeceksin." Ona en sert bakışını attı, ama bakışlarının altında onun planlarını tamamen altüst edebileceği korkusu vardı.

"Ya yaparsam?" Kötü bakış gözlerine geri döndü ve kızın onu kışkırtmaya mı çalıştığını merak etmesine neden oldu.

"Sakin buna kalkışma." Sandalyesinde doğruldu, ama aslında onu uyarmaktan başka ne yapabilirdi ki? Tamamen onun insafına kalmıştı ve bu da onu son derece sinirlendiriyordu.

"Yapabilirim." Yüzünde tembel bir gülümsemeyle arkasına yaslandı. "Saklanmanın bir sebebi var mı?"

Şaka yaptığından şüphelense de, ona daha da yaklaştı. "Geleceğim bu derslere bağlı. Bunu benden alamayacaksın."

Bileklerini dizlerine dayadı ve ona doğru eğildi. "Sizi bu halinizle daha çok beğeniyorum Bayan Edwards. Öfkeliyken çok daha ilginç oluyorsunuz." Uzanıp başparmağını çenesinin kenarından aşağı kaydırды. Bu beklenmedik dokunuş onu şok etti ve teni ısındı.

"Ciddiyim," dedi elini iterek. "Annem beni b-büyükannemin refakatçisi olmam için göndermeye çalışıyordu. Her gün d-dövülürsem kekemeliğimin geçeceğine inanıyor."

Bunun üzerine ayıldı. "Demek kaçtın."

Omuz silkti. "Tam olarak değil. Ama bu d-dersler konusunda çok ciddiylim."

Uzun bir süre onu inceledi ve kadın bakışlarını ayırmadı. "Sana yardım etmeyi kabul etmemin kendi nedenlerim var. Ama burada olduğunu kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum."

Yeşil gözlerinde bir ciddiyet vardı ve ona inanıyordu. Zıt dünyalardan geliyorlardı; her kadın onu isterken, hiçbir erkek onu istemiyordu. O yakışıklı bir soyluydu, o ise kekeme sıradan bir kızdı. Ama her şeye rağmen, bir nevi müttefik olduklarını hissediyordu.

"Teşekkür ederim, Lord Scarsdale." Tekrar ona baktı ve sordu, "Ders vermek için neden seni seçtiler?"

"Sanırım benden hoşlanmadığın için. Ve muhtemelen erkeklerle pek konuşmadığın için. Benim yanımda istediğini söyleyebilirsin, önemi olmaz."

Fikir mantıklıydı. Ne tuhaf bir özgürlüktü, aklından geçenleri söylemek. "Senden hoşlanıp hoşlanmadığıma henüz karar vermedim. Muhtemelen hayır."

"Her zaman içgüdülerine kulak vermelisin," diye öğütledi. "İlk başta benim hakkımda haklıydın. Ben iyi bir beyefendi değilim."

Ama onu kendisinden hoşlanmaması konusunda uyarsa da, bu adamın sandığından çok daha fazlası olduğunu hissediyordu. Yoksa neden ona yardım etmeyi kabul etsindi ki? Bayan Harding veya Bay Gregor'a bir iyilik yapmadığı sürece.

"En çok neyi öğrenmek istiyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Bir an gözlerini kırptırdı. "Kendimi nasıl savunacağımı öğrenmem gerek. Geçen gece Leydi Shelby'nin balosunda çok kötüydüm." Persephone o gece pençelerini çıkarmıştı ve Violet buna tamamen hazırlıksızdı.

Sözlerini onaylamak için başını eğdi. "Sen neyi farklı yapardın?"

"B-ben bilmiyorum bile." Çaresizce omuz silkti. "Benden nefret ediyorlar."

"Bu doğru değil," diye karşılık verdi. "Onlar için sen yoksun."

Sözleri sertti ama haklıydı. Ne hanımlar ne de başkaları için var değildi. Sosyete için görünmez olmuştu. Peki varlığını nasıl hissettirebilirdi ki?

"Geri döndüğümde, beni daha çok kızdıracaklar," diye tahmin etti. Persephone ve Ashleigh gibi kadınlar başkalarını kızdırmaktan çekinmezlerdi. Onun üzerindeki güçten, onu aşağı çekerken kendilerini yüceltmekten keyif alırlardı.

"Muhtemelen." Kont, bunu tamamen bekliyormuş gibi omuz silkti. "Bundan kaçınmanın tek yolu, önemli biriyle görülmek. Etkilemek istedikleri biriyle," dedi. "Örneğin, bir dükle dans ediyorsan seninle dalga geçmezler."

Violet başını salladı ve bezginlikle iç çekti. "Sanki bir dük benimle görülmek istermiş gibi."

"Çirkin değilsin," dedi. "Sessiz, içine kapanık bir şekilde."

"Bunun bir iltifat mı yoksa bir hakaret mi olduğunu bilmiyorum." Ona yan yan baktı.

"Bu bir gözlem," dedi. "Ama içine kapanık olmayı bırakıp daha özgüvenli olmalısın."

"Bu o kadar kolay değil."

"Hayır, değil. Ve muhtemelen kekemeliğin yüzünden senin için daha da zor."

"Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, değişmeyecek," diye itiraf etti. Kekelemeden birkaç cümle kurabildiği günler de oluyordu, her iki kelimedenden birinde bile zorluk çekiyormuş gibi görüldüğü günler de.

"Belki de değil. Ama onun seni kontrol etmesine izin veriyorsun. Sanırım kekemeliğin olmasaydı her şeyin daha iyi olacağına inanıyorsun."

"Bilmiyorum. Ama daha k-kötü olamazdı." Köpeği okşamak için eğildi, varlığından teselli buldu. Rupert elini yalamak için döndü, sonra kuyruğunu sallayıp patilerini tekrar eteğine koydu. Bu sefer, patilerini iterek ona onaylamayan bir bakış attı. "Hayır," diye emretti.

Köpek pişman olmuş gibi göründü ve başını eğmeden önce bir an oturdu. Onu azarladığı için kendini kötü hissetti ve karnını ovmak için eğildi.

"Yardı mı mı ister misin?" diye sordu son derece ciddi bir tavırla. "Yoksa bu senin için rahatsız edici mi?"

Ne ima etmek istediğinden şüphelenerek ona baktı. "Duruma bağlı."

"Sana gerçekten yardımcı olabilirim," dedi. "Tavsiyemi dinlemeye istekliysen."

"Anlamıyorsun," diye itiraz etti. "Sen bir kadın değilsin. Ne kadar zalim olabileceklerini bilmiyorsun." Persephone ve Ashleigh gibi genç kadınlar ona göre kadınsı ve güzel yaratıklardı... Oysa Violet onları sadece işkencecileri olarak tanıdı.

"Bayan Harding'in senden ne istediğini biliyorum. Ve eğer başarabilirsen, bu fark yaratacak. Sadece bir koca bulma yolunda değil, daha çok kendi özgüvenini bulma yolunda."

"Ve sen bana öğretebileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu. Şimdi aşırı özgüvenli olan oydu. Sınırlarını biliyordu ve o asla anlayamazdı.

"Yapabileceğimi biliyorum."

"Nasıl?" Kendine güven bulmaktan, sanki yeni bir elbise giymek ister gibi bahsediyordu. Yirmi yılı aşkın süredir kendi başarısızlıklarına katlanmıştı. Parmaklarını şıklatıp onunla ilgili her şeyi değiştirebileceğine mi inanıyordu?

"Bir odaya girdiğinizde, dikkatleri üzerinize çekmeniz gerekir."

"Bunu zaten hiç denemeden yapıyorum," diye kuru bir şekilde belirtti. "Ağzımı her açtığımda, istenmeyen ilgi çekiyorum."

Başını yana eğerek onu inceledi. "Benimle kapıya gel. Sana ne demek istediğimi göstereceğim."

Sessiz bir meydan okumayla sandalyesine yaslandı. "Odaya g-giriş şeklinin bir fark yaratacağına gerçekten inanıyor musun?" Bunun hiçbir işe yaramayacağını zaten biliyordu.

"Olabilir. Ama aynı zamanda odada hakimiyet kurmanın da yolu bu."

Zaten tam bir başarısızlık olacağını biliyordu. Ne bir ünvanı ne de bir serveti vardı; böyle davranmaya ne hakkı vardı?

"Sadece dene," diye emretti, onu inceleyerek. "Seni izlemek istiyorum."

Bunun üzerine Violet bir an duraksadı ama adam bakışlarını ondan ayırmadı. Sanki dikkatini çekmek istediği bir kadınmış gibi ona baktı.

Violet ise adamın koyu yeşil gözlerini, güçlü çenesini fark etti. Kızarmasını engelleyemedi ama yine de sandalyeden kalktı. Adamın onu izlediği her saniye gerginliği artıyordu. "Bana bakmayı bırak." Bakışlarını ondan ayırarak kapıya doğru yürüdü. Bunu neden yapıyordu ki? Ne faydası olacaktı ki?

"Korkularını yenebilirsen, erkeklerin sana bakmasına alışman gerekecek." Sözleri onun sinirlerini daha da kötüleştirdi, çünkü neredeyse ona ilgi duyuyormuş gibi konuşuyordu.

"Her zaman korkacağım," diye itiraf etti. "Bu asla değişmeyecek." Ama adam bakışlarını ondan ayırmadı ve bu, duygularını sarstı.

"Korkmuyormuş gibi davran, oysa korkuyorsun," diye ısrar etti.

Violet çenesini kaldırdı, en iyisinin bu işi bitirmek olduğuna karar verdi. Yürürken konta baktı. Bir anlığına başka biri, değerli bir kadınmış gibi davrandı. Duruşunu dik tuttu ve hissetmediği bir özgüvenle yürüdü.

Ama ona gülümsediğinde, neden tekrar burada olduğunu sorgulamasına neden oldu. Sebepleri olduğunu söylese de, bir tür bahse mi girdiğini merak etmeden edemedi. Bu, incelikli bir şakanın parçası mıydı? Bu düşünce, içine kapanmasına neden oldu. Yanına vardığında omuzları düşmüştü ve bakışları yere odaklanmıştı.

"İyi başladın, sonra yine duvar çiçeğine döndün," diye belirtti.

"Ben bir s-duvar çiçeğiyim," diye çıkıştı. Bu asla işe yaramazdı. Neden onun oyununa katıldığını bilmiyordu.

"O zaman, öyle davranmayı bırak. Bu sefer odaya gir ve sanki beni öldürmek istiyormuşsun gibi bana bak."

"Bu zor olmayacak." Arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü. Bu sefer ona dik dik bakıp odanın karşısına doğru yürüdü. "Daha iyi misin?"

"Öyle," diye belirtti. "Ama gerçekten beni öldürmeyi planlıyormuş gibi görünüyorsun."

Violet buna gülümsedi ve beklenmedik bir kahkaha tufanını bastırdı.

"Senden korkmalı mıyım?" diye sordu. "Gerçekten cinayet mi düşünüyorsun?"

"Olabilir." Bir kez daha dönüp kapıya doğru yürüdü. Odanın içinde kararlı adımlarla yürüdü. Öfkesinin bir kısmı geçmiş olsa da, Leydi Persephone'ninki gibi bir yürüyüşü taklit etmeyi başardı.

"İnsanlarla dolu bir balo salonunda böyle yürüyebilir misin?" diye sordu. "Hele ki Leydi Persephone ve Leydi Ashleigh sana sataşırken."

Bunu hayal edince ifadesi soldu. "B-muhtemelen hayır." O kadınlar onun sinirine nasıl dokunacaklarını, ona kendini hiç kimse gibi hissettirmeyi biliyorlardı.

"Neden? Çünkü onlardan korkuyorsun?"

Gerçekten lafını esirgemiyordu, değil mi? Ama dürüst olmak gerekirse, korkularını bir kenara bırakıp kadınlarla yüzleşebileceğini bile bilmiyordu. "Onlardan hoşlanmıyorum," diye yanıtladı. "Kendimi k-küçük hissettiriyorlar."

"Onlardan hoşlanmak zorunda değilsin. Ama onlarla yüzleşmen gerekecek. Kaba davranırlarsa hadlerini bildir."

"İmkansız. Çok korkunçlar."

"O zaman hemen vazgeç. Bavullarını topla ve büyükannenin evine git."

Doğruldu ve ona dik dik baktı. "Böylece lazımlıklarını boşaltıp kekemeliğim yüzünden her gün dayak yiyebilir miyim?"

Omuz silkti. "Ancak sen izin verirsen. Başkalarının seni ezmesine izin verdiğin düşünüldüğünde, başarılı olmaları şaşırtıcı değil."

Sözleri onu hiç hayal etmediği bir şekilde yaraladı. Ona yardım etmeye çalışan biri için tek yaptığı onu kızdırmaktı. Ve o da bundan bıkmıştı.

Violet köpeğin tasmaına uzandı. "Sanırım burada işimiz bitti."

Kapıya doğru yürüdü ve sonra geri döndü. "Bir dahaki sefere kadar, Bayan Edwards."

Ve böylece oradan ayrıldı.

"İyi gidiyor, değil mi?" Cedric Gregor kapıda durakladı. "Kabul et. Scarsdale konusunda haklıyım."

"Yanılmadın," diye yanıtladı Rachel. Konuşmalarının bazı kısımlarını duymuştu ve kont kesinlikle Bayan Edwards'a meydan okumuştı. Ve en güzeli de, genç kadın geri adım atmamıştı. Bu gerçekten de bir ilerlemeydi.

"Düşünüyordum da," diye devam etti Cedric. "Üç yıl oldu. Sence de öyle değil mi?"

"Hazır değilim." Onun kendisine çöpçatanlık yapmak istediğini biliyordu. "Bu düşünceyi aklından çıkar."

"Bütün erkekler kocanız gibi değil," dedi Cedric nazikçe. "İyi kalpli bir beyefendi bulabilirim. Yeniden evlenmene bile gerek yok. Alçakgönüllü bir ilişki yaşayabilirsin." Masasına yaklaşırken sesi alaycıydı. "Ne de olsa dulsun. İsteddiğini yapabilirsin."

"Okulun müdiresi olarak kalmayı planlıyorsam, bir ilişkiye girmek isteyeceğim son şey." Bir erkeğin ona tekrar dokunması düşüncesi bile korkutucuydu. Kocasından kurtulduğunu, Anthony'nin geri dönmeyeceğini anlaması tam bir yılını almıştı. Bir daha asla evlenmeyeceği veya hayatında bir erkek olmayacağı gerçeğini kabullenmişti.

"O zaman bir arkadaşlık," diye önerdi Cedric. "Bir gün bu okuldan sıkılabilirsin. Bir arkadaşına ihtiyacın olabilir."

"O zaman bir kedim olsun," dedi, çenesini kaldırıp ona bakarak. "Eğer bir arkadaş arayan sen isen, kendi işini kendin gör."

Yüzü temkinli bir ifadeye büründü. "Rachel, bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsun."

"Ama son bir yıldır sen benim yoldaşımdın. İnsanlar muhtemelen birlikte olduğumuza inanıyor. Beni birçok baloya götürüyorsun."

"İnsanlar birlikte olmadığımızı biliyor," dedi Cedric yumuşak bir sesle. "Ama senin mutlu olmanı istiyorum Rachel. Bana taptığım bir yuva, bir iş verdin ve bundan memnunum."

"Ben de," diye ısrar etti. Ama gözlerindeki parıltıya bakılırsa, bu işi bırakacağından pek emin değildi. "Cedric, benimle çöpçatanlık yapmaya çalışma. Yemin et, yapmayacaksın."

"Bakmayacağıma yemin edemem," diye geçiştirdi. "Londra'nın beyefendileri arasında bakmasaydım, şu anki halim olmazdım." Sırıttı ve bir sandalyeye oturup masasına yaslandı. "Ama yalnız olduğunu biliyorum. İzlemediğimi düşündüğün zaman bunu anlıyorum."

Haklıydı. Geceleri bazen aşkı ya da tutkuyu tatmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ediyordu. Daha önce hiç deneyimlemediği bir ilişkiye başlamak zordu.

"Sen hazır olana kadar hiçbir şey yapmayacağıma söz veriyorum," dedi. "Ama hazır olduğunda..."

Sadece gülümsedi. "Sonsuzluk uzun bir zaman, Cedric."

Violet, kontu sevmiyordu. Hem de hiç. Bayan Harding'in ona alışılmadık bir şekilde yardım edeceğini bilse de, Lord Scarsdale'den işkenceci olmasını isteyeceklerini hiç düşünmemişti. Daha da kötüsü, tekliflerini kabul edeceğini. Hâlâ nedenini anlayamıyordu.

Violet, kahvaltı tabağını kurcalarken, adamın gerçekten geri dönmeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyordu. Adam, tavırlarıyla ve dürüstçe, başarılı olamayacağını düşündüğünü belli ediyordu. Bu onu öfkeliyordu. Hayır, kendine güvenen genç bir kadın değildi. Balo salonunda tüm gözler üzerindeyken yürüme fikri son derece korkutucuydu. Ama bir şekilde, başka biri olmak için korkularını bir kenara bırakması gerekecekti.

Bayan Harding yemek odasına girdi ve boğazını temizledi. Konuşmasına fırsat kalmadan Violet, "Scarsdale bugün dönüyor mu?" diye sordu.

Kadının ifadesi hiç değişmedi. "Bay ve Bayan Pettiford'u sizinle tanıştırdım. Sizi müzik odasında bekliyorlar."

Sorusuna bir cevap değildi ama kadının ona sormamasını söyleme şekliydi sanırım. Violet kahvaltı masasından kalkıp bulaşıklarını toplayan uşağa teşekkür etti. Bayan Harding'i müzik odasına kadar takip etti ve orada onu bekleyen yaşlı, sakallı bir adam buldu. Piyanonun başında bir kadın oturuyordu; muhtemelen karısıydı.

"Bayan Edwards, sizi Bay Pettiford ile tanıştırayım," diye açıkladı Bayan Harding. "Mükemmel bir şan eğitmenidir. Eşi Bayan Pettiford size eşlik edecek."

Şarkı söylemek mi? Düşüncesi bile saçmaydı. Şarkı söyleyemezdi.

"Ben... ben d-değilim... yani şarkı s-söyleyemem."

"Herkes şarkı söyleyebilir," diye yanıtladı Bay Pettiford. "Ama sizin durumunuzda, özellikle faydalı olacaktır."

"N-neden?" Violet, burada olmasının sebebini anlamamıştı. Aniden içini bir dehşet kapladı. Bayan Harding, onun bir müzikalde sahne almasını planlamıyordu, değil mi? Kadınların sık sık yaptığı bir şey olsa da, Violet'in isteyeceği son şey ilgi odağı olmaktı.

"Şarkı söylerken kekeleyemezsin," dedi Bayan Harding. "Fiziksel olarak imkânsız." Violet, şaşkın bir şekilde bakmaya devam etti. Herhangi bir cevap veremeden, müdire devam etti. "Kekemeliğini azaltmaya başlaman için -tamamen ortadan kalkmayacak- önümüzdeki üç günü şarkı

söyleyerek geçireceksin. Eğer iletişim kurman gerekiyorsa, bunu şarkı söyleyerek yapmalısın."

Ağzını kapalı tutmak için çaba sarf etmesi gerekti. "Ş-şarkı mı? Bütün gün mü?"

"Bütün gün," diye onayladı Bay Pettiford. "Dışarı çıkmayacaksın, bu yüzden kendini aptal gibi hissetsen de, sadece ev halkı seni duyacak."

"Onlara ne beklemeleri gerektiğini zaten söyledim," dedi Bayan Harding. "Siz onlara şarkı söylemediğiniz sürece hiçbir isteğinize uymayacaklar."

"Ama ben... hiç s-şarkı bilmiyorum," diye itiraz etti Violet.

Bay Pettiford içtenlikle güldü. "Ama işin eğlenceli kısmı da bu olacak. İstedğin melodiyi seçebilir ve söylemek istediğin sözleri müziğe ekleyebilirsin. Kulağa saçma gelse de, üç gün boyunca kekemeliğinden kurtulacaksın."

Violet bunu hayal bile edemiyordu. Yine de, sesinin esiri olmadan birkaç saat geçirme fikri bile ilgi çekiciydi. Sonra şarkı söylemek zorunda olduğunu düşündü ve yüzü utançtan kızardı.

"Sanırım başlamamızın zamanı geldi," dedi Bay Pettiford. Bayan Harding izin isteyip kapıyı kapattı. Şan eğitimci karısına dönüp, "Canım, gamlarla başlayalım. Sanırım Mi majörden başlayacağız," dedi.

Sesini notalara uydurması biraz zaman aldı, ama adam ona bir dizi ünlü sesi söylemesini söyledi. Şaşırtıcı bir şekilde, sesi notaların üzerinden rahatça akıyordu.

"Utangaç olmayın Bayan Edwards," diye ısrar etti Bay Pettiford. "Notalarınızın arkasına daha fazla hava katın ve daha yüksek sesle şarkı söyleyin. Gerçekten çok güzel bir sesiniz var. Bizimle paylaşın."

Öyle de yaptı ve sanki bir yabancıyı dinliyormuş gibiydi. Hayatında sesini hiç kekelemeden duymamıştı ve sanki bambaşka biriymiş gibi hissediyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, sesi sandığı kadar kötü çıkmıyordu. Hiç de fena değildi.

Sonraki bir saat boyunca Bay Pettiford ona gamları gösterdi. Sonra ona bir nota verdi. "Bu şarkıda konuşurken zorluk çıkarabilecek birçok kelime ve ifade var. Ama şarkı söylerken sorun yaratmamalılar."

Şarkıya göz attı ve L, F ve W ile başlayan kelimelerle dolu olduğunu gördü. İlk aklına gelen iniltiyi bastırmak oldu. Ama şarkıyı ona öğretirken, kelimeleri kekeleyemediğini fark etmek garipti. Sesi kolayca akıyordu ve

bittiğinde ağlamak istedi. Kekelemeden söylemenin nasıl bir şey olduğunu hiç bilmemişti.

"Çok iyi, Bayan Edwards," diye övdü Bay Pettiford. "Eşim ve ben üç gün sonra gelişiminizi görmek için tekrar geleceğiz. Ve unutmayın. Sadece biz dönene kadar şarkı söyleyebilirsiniz. Bu hisse alışmanın en iyi yolu bu."

Başını sallamayı başardı ve tam onlara teşekkür edecekken, şarkı sözlerini söylemesi gerektiğini fark etti. "Teşekkür ederim, Bay ve Bayan Pettiford," diye şarkı söyledi.

Gülümsemesi genişledi. "Rica ederim."

Tam şan eğitmeni ve karısı ayrılırken, Lord Scarsdale müzik odasına girdi. Ah, hayır. Kontun önünde şarkı söylemek zorunda kalacaktı. Ne kadar korkunç. Birkaç gün geri dönmemesini umuyordu - daha doğrusu, pes edip hiç dönmemesini umuyordu. İsteddiği son şey, tekrar onunla dalga geçmesiydi. Ve ağzını açar açmaz bunu yapacaktı.

Pettiford'lara baktı ve sordu, "Ders mi acaba? Şarkı söylediğini duydum sanırım."

Başını salladı. Bana konuşmamı söyleme.

Bayan Harding, geri döndüğünde onu cevap vermekten kurtardı ve konta, "Bayan Edwards'ın sırada bir dans dersi daha var. Partneri olarak ona katılmanı istiyorum." dedi. Violet'e ise, "Lütfen Lord Scarsdale'i yukarıdaki balo salonuna götür." dedi.

Violet cevap vermeyince Bayan Harding bekledi. "Beni duydunuz mu Bayan Edwards?"

Tekrar başını salladı. Müdirenin bakışları keskinleşti ve "Sonsuza dek sessiz kalmazsın. Kuralları unutma. Üç gün." dedi.

"Üç gün ne için?" diye sordu kont.

Bunun üzerine Bayan Harding kurnaz bir gülümsemeyle odadan çıktı. Utanç duygusu her yanını sardı ama Violet kendini şarkı söylemeye zorladı. Amazing Grace'in melodisini seçip, "Üç gün boyunca şarkı söylemem gerekiyor. Konuşmama izin verilmiyor," diye söyledi.

Lord Scarsdale gülmeye başladı. "Ne için?"

"Şarkı söylerken kekeme olamam" diye devam etti ilahinin melodisini koruyarak.

"Harika," diye cevapladı, hâlâ gülüyordu. Yeşil gözleri eğlenceyle parlıyordu, ama kız bunu hiç komik bulmadı. "Seninle şarkı söyleyebilecek miyim?"

"Benimle dalga geçmene gerek yok," diye şarkı söyledi. Bu sefer melodisini daha karanlık bir ilahiye çevirdi.

"Seninle asla dalga geçmem," diye cevap verdi kalın bir baritonla. "Ama itiraf etmelisin ki, bu oldukça eğlenceli. Ve sesin de oldukça güzel."

Ona dik dik baktı ve "Benimle dalga geçme. Bu benim fikrim değildi." diye şarkı söyledi.

"Hayır," diye şarkı söyledi, "ama dans hocan ikimizin de aklımızı kaçırdığımızı düşünecek sanırım. Çok eğlenceli olacak."

"Şarkı söylemene gerek yok," diye ısrar etti.

"Ah, bu fırsatı kaçırmazdım. Nasıl tepki vereceğini hayal edebiliyor musun?" diye şarkı söyledi.

Tam o sırada balo salonuna hafif bir vuruş sesi geldi. Dans öğretmeni Bay Brown salona girdi ve onları selamladı.

"Günaydın Bayan Edwards." Sonra kontu selamladı. "Lordum, ben Elias Brown. Sanırım Bayan Harding sizin Lord Scarsdale olduğunuzu söyledi."

"Evet, öyleyim," diye içtenlikle şarkı söyledi.

Dans hocası şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Şey... sanırım başlamalıyız."

"Bayan Edwards, bana bu şerefi bahşeder misiniz?" diye tekrar söyledi Scarsdale. Yeşil gözlerinde espri vardı ve yüzüne baktığında, içine çekildiğini hissetti. İfadesinde, iyi vakit geçiren bir adamın sıcaklığı vardı. Scarsdale bunun hakkında ne düşüneceğini bilemedi. Dün onu kışkırtmış ve gittiğine sevinene kadar tartışmıştı. Neden geri dönmüştü?

"İstersen," diye şarkı söyledi. Bay Brown'a neler olduğunu anlatmak üzereydi ki Scarsdale sözünü kesti.

"Bay Brown, iddiaya giriyoruz," diye yüksek sesle şarkı söyledi. "Bayan Edwards önümüzdeki iki saat boyunca hiç durmadan şarkı söyleyebileceğini iddia ediyor. Sanırım ondan daha uzun süre dayanabilirim."

"Şey... öyle diyorsanız öyledir," diye cevapladı dans eğitmeni. "Bayan Harding bugün size vals öğretmemi istedi, Bayan Edwards."

"Daha önce vals yaptım," diye şarkı söyledi kısık sesle.

"Ben de öyle," diye cevapladı Scarsdale. Ellerini uzatıp şarkı söyledi: "Bayan Edwards, bence vals müziğini mırıldanmalı veya söylemeliyiz. Bu, tempoyu korumamıza yardımcı olur."

"Aklında hangi şarkı vardı?"

"İlahi değil," diye şarkı söyledi. "Ama belki valslerden biri. Kendi sözlerimizi yazabiliriz."

Yaklaştı ve adam elini tuttu. Bir an için Bay Brown'ın onlara nasıl duracakları ve ayaklarını nasıl hareket ettirecekleri konusunda talimatlar verdiğini belli belirsiz fark etti.

"Ayakların için endişelenme," diye şarkı söyledi yumuşak bir sesle. "Sadece bana bak."

İtaat etti ve adamın yeşil gözleri onunkilere baktı. Yüzü kızardı ve ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilemedi. Lord Scarsdale kadar yakışıklı bir adam daha önce hiç elini tutmamıştı.

"Unutma, birbirimizden hoşlanmıyoruz," diye hatırlattı ona. Sesi kalındı ve kendini bu adama kaptırmış buldu.

"Hayır, yapmayız," diye şarkı söyledi. "Sen Leydi Persephone ile dans etmeyi tercih ederdin."

Bay Brown'ın kemanını çıkarıp akıcı bir melodi çaldığının ve Scarsdale'in valse başlayıp kontrolü ele geçirdiğinin belli belirsiz farkındaydı. Bay Brown mükemmel bir dansçıydı ve onunla birlikte hareket etmekten keyif alıyordu.

"Dans etmekte iyisin," diye iltifat etti. "Aslında birçok şeyde oldukça iyisin. Şarkı söylemen hiç beklemediğim bir sürprizdi."

Ama beline sarıldığında, kalp atışları hızlandı. Bakışlarını gözlerinden ayırmak istedi ama kendini gözlerine dikmeye zorladı. Bir an için yüz hatlarını, alnındaki dağınık, çoğu erkeğinkinden daha uzun sarı saç tutamını ezberledi. Yüzünde güçlü çizgiler vardı ve çenesi, kendikine benzeyen inatçı bir doğayı ortaya koyuyordu.

Ve o ağız. Büyüleyici buldu, çünkü çok konuşuyordu. Yine de, sanki sık sık kadınları öpüyormuş gibi, şehvetli bir havası vardı. Meşhur bir çapkını öpmek nasıl bir şey olurdu acaba? diye düşünmeden edemedi.

"Bana bakıyorsun," diye hafifçe şarkı söyledi. "Neden?"

"Senin hakkında ne düşüneceğime karar vermeye çalışıyorum," diye mırıldandı usulca. Gerçek buydu ama bunun onu rahatsız edip etmediğini merak etti.

Cevap olarak, eli sessizce omurgasına bastırdı. Teni bir sıcaklıkla yanıyordu, çünkü daha önce hiçbir erkek ona böyle dokunmamıştı. Hem masum hem de tamamen kötüydü. Scarsdale gibi bir adamın birçok

kadından hoşlandığını biliyordu. Ona tapıyorlardı ve bunun günahkâr bir davranış olduğunu biliyordu.

Onu bir daire çizerek döndürdü ve eli daha yükseğe, belinin hemen üstüne çıktı. Sonra başparmağı göğüs kafesini hafifçe okşadı. Violet, o ellerin daha da yükseldiğini hayal etti ve şimdi ne yapacağını merak etti. Üzerinde kısa askılı, yüksek belli bir sabahlık vardı ve şimdi adamın eli göğüslerinin hemen altındaydı. Adamın elinin ipeğe değdiği düşüncesiyle, iç gömleğinin altındaki meme uçları sıkıştı.

"Benim hakkımda ne düşüneceğini zaten biliyorsun," diye fısıldadı. Gözleri alev alevdi, ağzı tehlikeli bir şekilde daha fazlasını teklif ediyordu. Violet, onun sıcak ağzının boğazına değmesinin nasıl bir his olacağını merak etti ve keskin bir nefes aldı.

Aniden müzik durdu ve Bay Brown yaklaştı. "Lordum, affedin ama sizinle Bayan Edwards arasında daha fazla mesafe olması gerektiğine inanıyorum. Vals zaten skandal bir dans ve siz halk içinde dans ederken boş boş konuşanların konuşmasını istemeyiz."

"Elbette hayır, Bay Brown," diye şarkı söyledi. Ama gözleri bambaşka bir şeyi ima ediyordu.

Lord Scarsdale mesafeyi artırdı ama Violet'i odanın içinde bir tur daha attı. "Daha önce hiç bir erkekle vals yaptınız mı, Bayan Edwards?"

"Sadece kardeşimle," diye şarkı söyledi yumuşak bir sesle. "Ve asla baloda değil."

Scarsdale'in eli belinde ve aralarında hatırı sayılır bir mesafe olmasına rağmen, kendini onun büyümesine kaptırmış hissetti. Deneyimli bir dansçıydı ve bir anlığına kendini valse kaptırdı, onun kendisine talip olduğunu sandı. Dans tam da hayal ettiği gibiydi ve kollarında dönerken gözlerini kapattı.

Şarkı bittiğinde gözlerini açtı ve Scarsdale'in ifadesinin taş kesildiğini gördü. Onu öfkeliendiren bir şey vardı ve ne olduğunu anlayamıyordu.

Önce özür dilemeyi düşündü. Ama sonra kendini tuttu. Hiçbir yanlış yapmamıştı. "Ne oldu?" diye mırıldandı usulca.

"Birbirimize kur yapmıyoruz," dedi karanlık bir fısıltıyla. "Aramızda hiçbir şey yok, o yüzden olduğunu da sanma."

"Olmadığını biliyorum." İçinde bir öfke kıvılcımı çaktı. Kendini gülünç hissetse de, sessizce şarkı söyledi: "Bu yüzden buradasın. Çünkü aramızda asla, asla hiçbir şey olmayacak. Güvendesin."

Ondan uzaklaştı ve başını salladı. "Sana inanmıyorum. Bu bir hataydı."

Bay Brown boğazını temizledi ve sordu: "Bir sorun mu var, Lord Scarsdale? İkinize de adımları tekrar öğreteyim mi?"

Kont bir anda öfkesini gizledi. Utangaç bir sırtışıla itiraf etti. "Bahsi kazandı ve benden daha uzun şarkı söyledi." Violet'e, "Tebrikler, Bayan Edwards," diye ekledi. Genişçe eğildi ve veda etmeden balo salonundan ayrıldı.

Onu bu kadar kolay terk etmesi onu ürküttü. Bunun bir hata olduğunu mu kastediyordu? Hiçbir zaman gerçek olmamıştı. Dans, şarkı... hepsi. Neden aniden gitsin ki? Aralarında hiçbir şey olmadığını biliyordu. Vazgeçmiş miydi?

Ve bunun bir olasılık olduğunu her zaman bilmesine rağmen, beklenmedik incinmişlik duygularını bastıramıyordu.

Altıncı Bölüm

Damian, muhtemelen gelmiş geçmiş en büyük aptal olduğundan şüpheleniyordu. Cedric Gregor'un teklifini, faturaların bir kısmını ödeyecek para karşılığında kabul etmişti. Bu bir ticari anlaşmaydı, başka bir şey değil. Onu seçmişlerdi çünkü Bayan Edwards ondan hoşlanmıyordu.

Sorun şu ki, durumu tamamen yanlış yorumlamıştı. Onun, korkularının üstesinden gelemeyecek kadar utangaç ve içine kapanık bir duvar çiçeği olduğuna inanmıştı. Bunun yerine, kaderini değiştirmeye kararlı bir kadın bulmuştu.

Güzel bir sesi vardı ve daha önce hiç hayal etmediği doğal bir zarafetle dans ediyordu. Ama onu tamamen durduran, gözlerindeki o bakıştı. Kahverengi gözleri onu ilgiyle süzmüştü. Bu bakış daha önce birçok kadının yüzünde görmüştü; yeni bir şey değildi.

Ama onu asıl çileden çıkaran, kendi tepkisiydi. Ona dokunmak, ellerini teninde gezdirmek istemişti. Dans sırasında gözlerini kapattığında, tıpkı sevişmenin sancılarını çeken bir kadın gibi görünüyordu.

Hayır, Bayan Edwards bir duvar çiçeğinden çok daha fazlasıydı. Tehlikeliydi çünkü içinde bir şeyi uyandırmıştı. Kalkanlarını indirmiş, tamamen kendisi olmuştu. Ve onu tekrar görmeye gelirse, ondan daha da çok hoşlanacağından şüpheleniyordu.

Bir varisle evlenmek zorundaydı. Bu yadsınamaz bir gerçektir. Bayan Edwards'a verdiği beklenmedik tepkiyi araştırırsa, bu sadece başını belaya sokardı. İstemedi de olsa kalbini kırabilirdi.

Masanın üzerindeki mühürlü mektuba baktı ve kendini şimdiki ana geri dönmeye zorladı. Ona yardım etme fikrinden vazgeçse çok daha iyi olurdu. Bayan Edwards'ın asla gerçekleşmeyecek şeyleri hayal etmesine gerek yoktu... ve kekeme duvar çiçeğinin ardındaki büyüleyici kadını merak etmesine de gerek yoktu. Hayal kurmayı bırakıp kendi kaderini değiştirmeye başlamanın zamanı gelmişti.

Marki çalışma odasına girdi ve onu selamladı. "Bir sorun mu var? Beni mi görmek istediniz?"

Damian, babasına sahte miras hakkında uydurduğu mektubu uzattı. "Bugün sana ulaştı."

"Bir tane daha, ha?" Marki, parayı bir tomar paranın üzerine fırlattı. Damian onları en acil olanlardan bekleyebilecek olanlara doğru çoktan ayırmıştı. Son iki gündür harcadığı zamanın karşılığında aldığı ödeme, ilk birkaçını kapatacaktı.

"Birinin banknot olduğundan pek emin değilim," dedi, sanki incelemek ister gibi eline alarak. "Açmak isteyebilirsin."

"Hepsi fatura."

Jonas yine görmezden gelince, Damian mektuba uzandı. "Petronilla Teyzenin avukatından. Bir ay önce ölmedi mi?" Bilmiyormuş gibi yaptı, babasının Petronilla'nın üç yıl önce öldüğünü hatırlamamasını umdu.

Babası gerçeği yakında öğrenecek olsa da, onun hakkında neredeyse hiçbir şey hatırlamaması daha iyiydi. Damian, babasının pek iyi tanımayacağı bir akrabasını bilerek seçmişti.

"Aptal olma. Benim Petronilla Teyzem yok."

Daha da iyisi, Damian'ın omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı hafifledi. "O, amcanın ikinci karısı değil miydi?" Kim olduğunu gayet iyi bilmesine rağmen, yapmacık bir masumiyetle davrandı.

"Şey... şey... belki." Jonas masanın üzerindeki bir deste kağıdı daha karıştırıyordu.

"Ölseydi... sana miras bırakma ihtimali var mıydı?" diye yüksek sesle düşündü Damian. Babasının bunun sonuçlarını anlaması gerekiyordu. "İşin içinde para da olabilirdi."

Babası bunun üzerine donakaldı. Zenginlikten bahsetmek gerçekten de dikkatini çekmişti. "Ver şunu bana." Mektubu açıp içindekilere göz attı. Bir an sonra, sert ifadesi bir gülümsemeye dönüştü. "Şey. Anlaşılan haklısın. Anlaşılan Petronilla Teyze benim hakkımda iyi düşünüyormuş." Yüzü aydınlandı. "Kimin aklına gelirdi ki? Onu hatırlamıyorum bile."

"Mektupta ne yazıyor?" Damian, içeriğiyle ilgileniyormuş gibi yaptı.

Babası doğruldu. "Avukatı, vasiyetnamenin iki hafta içinde okunacağını ve orada bulunmamın önemli olduğunu söylüyor." Jonas, sanki gelecek serveti hayal ediyormuş gibi gülümsedi.

"Seyahat etmeni istiyorsa, epey para olmalı," diye tahmin yürüttü Damian. Bu karmaşık yalan yüzünden kendini suçlu hissetmesi gerektiğini düşündü, ama hissettiği tek şey hiçbir şeydi. Babası bu borç dağını

yaratmıştı. Ve tek bir mektup Damian'a sorunlarını çözmesi için zaman kazandıracaksa, öyle olsun.

"Kuzeye gitmem gerekecek. Malikane, söylediğine göre Scarsdale'den çok uzakta değilmiş." Marki göğsünü kabarttı, ses tonunda kendini beğenmişlik vardı.

"Çok uygun," diye belirtti Damian. "Kendi evimizde kalabileceksin." Londra'dan uzakta ve beladan uzak.

"Gerçekten de öyle." Jonas mektubu tekrar okudu ve masaya vurdu. "Bunu açmamı sağladığın için çok memnunum. Kaçırabileceğim fırsatı düşününce..." Hayretle başını salladı.

"Annem ne olacak?" diye sordu Damian. "O geride mi kalacak?"

"Ah, hayır," diye yanıtladı Jonas. "Görünüşe göre Petronilla Teyze de ondan bahsetmiş. O da benimle gelebilir." Kitaplığa bakarak gülümsedi. "Bu, kaderimizi değiştirebilir."

"Ne zaman gideceksin?"

"Bu da ne?" Dalgınlığından sıyrıldı. "Ah. Neyse, hizmetçilere eşyalarımızı toplamalarını söylemem gerekecek. Sanırım yarına kadar yola çıkarız. Scarsdale'e kadar epey bir yol var, bu yüzden yolculuk için yeterli zamana ihtiyacımız olacak. Clara son zamanlarda kendini iyi hissetmiyor. Bu onu neşelendirebilir." Neşeli bir kahkaha atarak ekledi, "Bu bir kutlama gerektiriyor!" Bir hizmetçi çağırdı.

"Şampanya olabilir mi?" diye önerdi Damian.

"Kesinlikle. Bu gece gidip kağıt oynayabilirim. Yeni bir miras ve şansla, ay sonuna kadar ayağa kalkabilirim."

Damian'ın bununla bir ilgisi varsa, hayır. "Önce şampanya," dedi hafifçe. "Yeni şansına içeceğiz."

Ve babasını öyle bir kandırmayı planlıyordu ki, adam kapıdan çıkamayacak, hatta kağıt oynayamayacaktı. Jonas sırtına vurdu. "Mükemmel bir fikir."

Bir an sonra kız kardeşi odaya girdi. "İkiniz de mutlu görünüyorsunuz."

"Petronilla Teyzemden kalan olası bir miras," diye gülümsedi Jonas. "Annenle sabah kuzeye doğru yola çıkacağız. Vasiyet okunana kadar Scarsdale'de kalacağız."

Melanie, Damian'ın bakışlarını anlamlı bir ifadeyle yakaladı. "Bu harika bir haber, Peder. Umarım yüklü bir miktar miras almışsınızdır."

Omuz silkti. "Kimse bilemez. Ama her şeyi değiştirebilir canım."

"Bana her şeyi yazıp anlatmalısın," diye ısrar etti. "Her şeyi duymak için can atıyorum."

Marki içini çekti. "Dönmemize en az bir ay var. Elbette birçok ayrıntı olacak. Sanırım ikiniz de biz olmadan da yeterince iyi olacaksınız?"

"Elbette." Damian, şampanya gelene kadar yüzündeki gülümsemeyi korudu. Babasına cömert bir porsiyon, kendine ise sadece küçük bir kadeh doldurdu. "Bu gece Hawthorne balosuna katılacak mısın Melanie? Sana eşlik etmemi ister misin?"

"Memnuniyetle," diye yanıtladı kız kardeşi. "Baba, seyahat planlarını yapmak için zamana ihtiyacın olacağını biliyorum, bu yüzden bize eşlik etmene gerek yok."

Jonas kadehini kaldırıp şampanyasından uzun bir yudum aldı. "Evet, evet, elbette. Ama Clara gitmek isterse, bu gece sana katılabilirim."

Sonraki bir saat boyunca Damian, babasının var olmayan bir miras hakkındaki tahminlerini gevezelik etmesine izin verdi ve adamın bardağını sürekli doldurdu. Jonas'ın ruh hali, kelimeleri geveleyerek çıksa da neşeliydi. Damian, hizmetçilere sessizce eşyaları toplamaya başlamalarını emretti.

Ama planı işlemeye başladıkça, aklı daha önce Bayan Edwards'la paylaştığı valse geri döndü. Şarkı söylemek ikisi için de bir mizah anı olmuştu ve onunla dans etmekten keyif almıştı. Ta ki kendini onun büyüüne kaptırdığı ana kadar. O anki bir şey duyularını ele geçirmiş, yumuşak gülümsemesinin ve nazik güzelliğinin tamamen farkına varmasını sağlamıştı. Dans sırasında eldivenli elini sırtına koyduğunda, gözlerinin içine bakmıştı. Kahverengi gözleri ısınmış ve kendini dolgun dudaklarına bakarken bulmuştu. Nadiren birinin gözlerinin içine baksa da, gerçekten de güzel bir yüzü vardı.

Görünmezliğine o kadar alışmıştı ki, onu gerçekten görmek için hiç durmamıştı. Beceriksiz görüntüsünün altında, ilgisini çekmişti. Biraz daha yaklaşıyorsa, o dudakların tadına bakabilirdi. Bayan Edwards'ı öperse utangaç ve utangaç olup olmayacağını merak etti. Muhtemelen yelpazesıyla ona vuracaktı.

Ama... ya o da onu öperse? Bu utangaçlığın altında başka bir şey mi yatıyordu? Onu coşkuyla öpebilecek gizli tutkuları olan bir kadın mıydı? Bunu asla öğrenebileceğini sanmıyordu. Bayan Edwards gibi bir kadın asla

bir flörte katılmazdı. Hayır, eğer böyle bir gece yaşanırsa, muhtemelen ilk kez düğün gecesinde bir erkeği öperdi.

Geri dönmemelisin, diye uyardı vicdanı. Sonuçlarını zaten biliyordu. Yine de, bunun bazı faturaları ödemenin geçici bir yolu olduğunu söyledi kendi kendine. Hiçbir anlamı yoktu. Uzaklaşacak ve her şey bittikten sonra yollarına devam edeceklerdi.

Kaderini değiştirmek için her şeyi riske attığı için onun cesaretini inkar edemezdi. Ailesine yardım etmek için de aynısını yapmaya çalışıyordu.

Sarhoş babası ayağa kalkıp neredeyse yüzüstü düşecekken, Damian onu yakaladı. "Biraz dinlenmek isteyebilirsin, baba." Markiye sıkıca sarıldı ve kanepeye uzanmasına yardım etti.

"İyi fikir," diye yanıtladı Jonas. "Biraz dinlenip baloya ikinize de katılacağım. Annene sor bakalım..." Bayılınca sözleri kesildi.

Markizin burada mı yoksa yukarıda mı uyuduğu pek önemli değildi ama en azından bu gece kumar oynamayacaktı.

Ve sonra Damian'ın ailesinin servetini yeniden canlandırmak ve babasını borçtan uzak tutmak için bir ayı vardı. Başarılı olup olamayacağını ise ancak Tanrı bilirdi.

"Yeni elbise zamanı geldi," dedi Bayan Harding Violet'e. "Giymek istediğin modelleri söyleyebilmen için bir modacı getirdim. Bir kuaför de uğrayacak."

Violet, bu fikirden çok hoşlanmış gibi davranmaya çalıştı ve koridorda müdireyi takip etti. Kendini aptal hissetse de, "Harika görünüyor," diye şarkı söyledi.

Yalandı. Dün boyunca kontu düşünmüş ve fikrini değiştirip geri dönüp dönmeyeceğini merak etmişti. Bu da saçma bir düşünceydi. Aralarında herhangi bir çekim olabileceğini hayal etmekle neredeyse onu suçlamıştı.

Bu düşünce bile imkânsızdı. Neden böyle bir şeye inanmıştı ki? Ah, Scarsdale yeterince yakışıklıydı. Bunu fark etmemek için kör olması gerekirdi. Ve dans sırasında onun bakışlarının kendisine yönelmesinden keyif almıştı - nasıl hoşlanmazdı ki? Ama pratikti ve aralarında asla bir şey olmayacağını anlamıştı.

Ama bir kıymık gibi, onun hatırlatıcısı onu rahatsız etti, teninin altına öyle bir işledi ki, bu düşünceyi beyninden söküp atabilmeyi diledi. Geri dönmeyecekti ve mesele kapanmıştı.

Öyleyse neden bu kadar hayal kırıklığına uğramıştı? Adamdan hoşlanmıyordu, adam da ondan hoşlanmıyordu. Tanrı aşkına, adam etek giyen herkese gülümseyip flört ediyordu. Zihninin dağılmasına izin verdi ve melankolisinin, kontun umudu temsil etmesinden kaynaklandığını fark etti. Hayatı boyunca, bir adamın ona o kısacık anda baktığı gibi bakmasını hayal etmişti.

Oturma odasının önünden geçerken, köpeği Rupert ayağa kalktı ve patilerini ahşap zemine vurarak onu takip etti. Kontun tavsiyesine uymuş ve Rupert'ı iyi davranışlarını ödüllendirerek eğitmeye devam etmişti. Günlük kuru et öğünlerini küçük bir kese içinde saklıyor ve hepsini bir kerede beslemek yerine, gün içinde ne kadar iyi dinlediğine göre paylaşıyordu. Son iki gündür köpeğin davranışları giderek iyileşmişti, ta ki Bayan Harding Violet'e onu tutabileceğine söz verene kadar.

Merdivenlere vardıklarında köpeğe "Kalmalısın," diye şarkı söyledi. Köpek hemen oturup ona baktı. Ona bir parça yiyecek verdi, köpek de hemen yedi. "Geri döneceğim, daha fazlasını yiyebilirsin."

Müdürüeyi takip ederek merdivenlerden yukarı, moderatörün beklediği küçük bir oturma odasına çıktı. Kadın onu "İyi günler. Ben Yvette," diye selamladı. Moderat, öne çıkmasını işaret etti. "Ölçülerinizi alabilir miyim, hanımefendi?"

Violet şarkı söylemekten rahatsız oldu, bu yüzden sadece başını salladı. Bayan Harding bundan pek memnun görünmese de, modacı bunu fark etmedi bile. Kadın onu ölçüp numaralarını yazdı ve Violet, kadının serdiği kumaşlara göz attı.

Ona balkabağını anımsatan çarpıcı bir turuncu tonu vardı. Bir diğer ipek parçası da hastalıklı bir sarı renkteydi. Son renk ise tam olarak tarif edemediği bir renkti, ama yeşil ve kahverenginin bir karışımı gibiydi. Bunların hiçbirisi ona hiç yakışmıyordu. Violet bir an ne yapması gerektiğini düşündü. Nankör görünmek istemese de, bu renklerden herhangi birinden yapılmış bir elbise giymeyi hayal edemiyordu.

"Beğendiğiniz bir şey görüyor musunuz?" diye sordu modacı, sesi neşeliydi.

Violet, yüzündeki ifadesizliği koruyan Bayan Harding'e baktı. Müdire neredeyse hiç gülümsemezdi.

"Ben..." diye başladı. Derin bir nefes alıp kendini yavaş konuşmaya zorladı ve şarkı söylerken konuşurken kullandığı tekniği kullanmaya çalıştı. "Korkarım ki hayır."

Modacı hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Bunlar en son çıkan renkler. Sosyete arasında çok popüler."

"Uy-uymuyorlar." Violet kekemeliğini gizlemek için öksürdü. Sonra daha yavaş bir sesle, "Bana yakışmıyorlar," dedi.

"Gerçekten yeniden düşünmeniz gerektiğini düşünüyorum, Bayan...?"

"Edwards," diye tamamladı Violet. "Ve h-hayır, yanılmıyorum." Doğruldu ve konuşmasını yavaşlattı. "Mavi mi... yoksa pembe mi?"

"Bayan Edwards, Bay ve Bayan Pettiford'un size verdiği talimatları uyguladığınıza inanmıyorum," diye uyardı Bayan Harding. "Sizden ne yapmanızı istediklerini hatırlayın."

Yine şarkı söylüyordu. Modacının önünde şarkı söyleme düşüncesi utanç vericiydi ve açıkçası istemiyordu da. Yine de, buraya öğrenmek için gelmişti. Bayan Harding ona kalacak bir yer vermişti ve nankörlük etmemeliydi.

Violet özür dilemek üzereyken aniden durdu. Bu derslerin asıl amacı onu özgüvenli bir kadına dönüştürmekti. Hayatında hiç istediği şey için mücadele etmemişti. Ve şarkı söylemek istemiyordu.

"Bayan Edwards?" diye sordu Bayan Harding. "Kekemeliğinizden kurtulmak için kelimeleri şarkı gibi söylemeniz gerekiyor."

Ama kekemeliği asla gerçekten geçmeyecekti. Şarkı söylemek yardımcı olmuştu ve şarkı söylediğinde kesinlikle kekeleme olmuyordu. Ama günlerce şarkı söylese bile, kekemeliği tamamen ortadan kalkmazdı. İstemiyorsa neden kendini aptal gibi hissetsindi ki?

Sanki aniden bir kapı açılmış gibiydi. Herkesin kendisinden yapmasını istediği şeyi yapmaya o kadar alışmıştı ki, ne istediğini unutmuştu.

"Hayır, talimatlarını u-unutmadım." Başhemşireye gülümsedi. "Ben... konuşmayı tercih ederim. Daha sonra şarkı söylerim... eğer u-istersem."

Violet, Bayan Harding'in yüzünde hafif bir gülümseme sezdiğini sandı ve bu ona cesaret verdi. Konuşmalarından kafası karışmış görünen modacıya döndü. Ama Violet açıklama yapmaya gerek görmedi.

Kumaşlara tekrar baktı ve açıkçası, bu malzemelerden yapılmış elbiseler giyme düşüncesi bile dehşet vericiydi. Bunu kesinlikle yapamazdı.

Neden nefret ettiği renkleri seçsin ki? Bunun bir sebebi yoktu. Neden reddetmesin ki? "Başka renklerin yoksa, artık vaktinizi boşa harcamak istemiyorum," dedi. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Modacı, Bayan Harding'le bir kez daha baktı. "Pekala, hoşunuza gidebilecek başka bir kumaşım olabilir. Bakayım."

Bir bohça daha aldı ve Violet bakarken müdireye döndü. "Lord Scarsdale bugün dönüyor mu? Bir ders daha."

Bayan Harding omuz silkti. "Öğle yemeğine bize katılması için ona haber gönderdim. Katılır mı katılmaz mı?" Sesinin kısık çıkmasına izin verdi.

Violet, onun geleceğini hayal etmemesi gerektiğini bilse de, aniden bir beklenti dalgası onu sardı. Lord Scarsdale onun gibi birini istemiyordu; aksi halde hayal etmenin bir anlamı yoktu.

Ancak modacı koyu mavi ve mor kurdeleli beyaz bir muslin gibi güzel renkler seçmeye başlayınca, Violet kimliğini değiştirmek istediğine karar verdi. Zaman alacak ve muhtemelen feci şekilde başarısız olacak olsa da, kontun geri dönmesi gerekiyordu. Onunla pratik yapmak güvenliydi. İstedikini söyleyebilir ve istediği gibi davranabilirdi.

Bayan Harding'e döndü ve sessizce sordu: "Lütfen ona sorun. Onu tekrar görmek istiyorum."

Damian gelmemeliydi. Bu bir hataydı ve bunu biliyordu... ama pratik tarafı, bunun borçları ödemenin daha hızlı bir yolu olduğunu fark etti. Sadece bir saatini alıyordu.

Ailesi kuzeye doğru yola çıkmadan önce, babasının yaptığı birkaç masrafı daha öğrenmişti; ihtiyaç duymadıkları yeni bir at da bunlardan biriydi. Babasının harcama alışkanlıkları tam bir kabustu, ancak Damian, çalışma odasında tüm masrafları hesaplamaya çalışarak saatler harcamanın, aslında para kazanacağı sırada Bayan Edwards'la bir saat geçirmekten daha az faydalı olduğunu fark etti.

Kontların alışması beklenmiyordu. Hiç de yetiştirilme tarzı bu değildi. Ama aile eşyalarını satmak dikkat çekerdi. Muhtemelen aile isimleri zaten dedikodu konusu olmuştu ve babasının onları böyle bir mali çöküşe sürüklemiş olması onu çileden çıkartıyordu.

Ve böylece, Bayan Edwards'ın dersleri hakkındaki fikrini değiştirmişti. Ona kur yapma niyetinde olmadığını açıkça belirttiği sürece - bunun borçları ödemenin bir yolu olduğunu ve başka bir şey olmadığını - ona küçük de olsa bir şekilde yardım edebilirdi.

Kapıyı çaldı ve bir uşak açtı. "İyi günler efendim. Bayan Harding önce sizinle görüşmek istiyor."

Uşağı takip etti ve Bayan Harding'in koridorda onunla buluşup oturma odasına girmesini işaret etmesini beklemesine gerek kalmadı.

"Bayan Edwards'ı görmeden önce biraz konuşabileceğimizi düşündüm," diye söze başladı. "Kapıyı kapatırsanız sevinirim."

Öyle yaptı ve sonra onun karşısına oturdu. Müdire ona uzun uzun baktı, sonra sanki bir şeyi onaylıyormuş gibi başını salladı. Ne olduğunu anlayamadı.

"Bayan Edwards'a çok yardımcı oldunuz," diye söze başladı, ona bir mektup uzatarak. Edwards, mektubun artık denmiş faturaların listesi olduğunu fark etti. "Bunun yanında, bunlar da halledildi."

Bu önlemlere başvurmak zorunda kalması onu zse de, "Teşekkür ederim," dedi. Bayan Harding'in kararlaştırılan ödemeden fazlasını teklif edeceğini hiç düşünmemişti.

Ellerini kucağında kavuşturup, "Sadece iki kez gelmiş olmanıza rağmen, Bayan Edwards'da bir değişiklik fark ettim. İyi bir ilerleme kaydediyor ve ona daha uzun süre yardım etmek isteyip istemediğinizi öğrenmek istiyorum," dedi.

Babasının dönüşüne sadece bir ay kaldığı için tereddüt etti. "Bayan Harding, ikimiz de burada olmamam gerektiğini biliyoruz. Babamın yol açtığı mali borçları kapatmaya çalışıyorum ama bu ikimiz için de riskli."

"Bunun farkındayım," dedi. "Ama sandığın kadar zaman alacağını sanmıyorum. Ve Bayan Edwards derslerinin bir sonraki aşamasına başlamaya hazır."

"Ne demek istiyorsun?" Bunun dans etmekten veya şarkı söylemekten daha fazlası olduğunu hissetti.

Bayan Harding dudaklarını büzdü. "Topluma geri döndüğünde, erkeklerin onunla ilgilenmesini umuyoruz. İsteddiği taliplerin yanı sıra, istemediği taliplerin de olacağını bildiğinizden eminim."

Nereye varmak istediğinden emin olamayarak bekledi. "Ona kendini nasıl savunacağını öğretmemi mi istiyorsun?"

"Bir bakıma." Duraksadı ve parmaklarını birleştirdi. "Şehirde kötü şöhretli bir çapkın olarak tanınıyorsun. Ve ikimiz de Bayan Edwards'a karşı hiçbir ilgin olmadığını biliyoruz."

"Her iki durumda da haklısın." Ama onun ne istediğine dair belirsiz bir düşüncesi vardı. "Onu baştan çıkarmaya çalışmayacağım."

"Elbette hayır," diye güvence verdi ona. Yine de, gözlerindeki hesapçı bakışı görebiliyordu. "Ama erkeklerle hiç deneyimi yok. Eğer biri ona gerçekten kur yapmak isteseydi, ondan çok korkardı sanırım. Pratik yapmasına yardım etmeni istiyorum."

Ona doğru bir kağıt daha uzattı. "Ve bu daha... kişisel bir temas gerektirdiği için, ücretlerinizi artırdım."

Bunu nasıl karşılayabildiğini merak etmeye başlamıştı. "Bayan Harding, benden tam olarak ne yapmamı istiyorsunuz?" İması onu rahatsız ediyordu.

"İstemediğin bir şey değil," diye yanıtladı. "Başlangıçta Bayan Edwards'la öğle yemeğine katılmanı umuyordum, çünkü sofrada adabını test etmek istiyordum. Ama bunun yerine, hafif bir akşam yemeği yiyeceğiz."

"Bir iki saatten fazla kalamam," diye hatırlattı. "Kız kardeşime bu gece ona refakatçilik edeceğime dair söz verdim."

"Elbette," diye itiraz etti. Ona doğru bir kağıt uzatarak, "Bu senin için ilk ders. Bayan Edwards'ın nasıl tepki vereceğini görmek istiyorum," dedi.

Listeyi okuyunca içindeki belirsizlik arttı. Gerçekten de sınırı aşıyordu ve bunu yapması gerektiğinden emin değildi.

Ama ona bir banknot uzattığında, suçluluk duygusu daha da arttı. Bu miktar, kısa sürede birçok sorununu çözecekti. "Ya onu rahatsız ederse?"

"İkiniz de reddetmekte özgürsünüz," dedi. "Ama elbette bu sadece bugünlük. Sabah dönerseniz, daha fazlası olacak."

Sanki bir tuzak onu sarıyormuş, giderek yaklaşıyormuş gibi hissetmeye başlamıştı. Bayan Harding sanki bu sadece bir ders verme çabasıymış gibi davransa da, ona tuzak kurduğunu hissediyordu. Ve bu his hiç hoşuna gitmiyordu.

"Bugün onu görecekđim," diye onayladı ve banknotu cebine koydu.
"Sonra geri dönüp dönmeyeceğime karar verecekđim."

Yedinci Bölüm

Violet yemek odasına girdiğinde, Bayan Harding ve Lord Scarsdale'in çoktan beklediğini görünce irkildi. Gelmesini istese de, kabul etmesi onu şaşırtmıştı. Ona yardım etme fikrini mi değiştirmişti? Özellikle de son yaşananlardan sonra, bu fikirden vazgeçtiğini düşünmüştü.

Yüreği bir an hopladı, ama kendine kızdı. "İyi akşamlar," diye şarkı söyledi.

Bunun üzerine, adamın ağzında hafif bir gülümseme belirdi. Aralarında hiçbir şey olmasa da, Scarsdale kendi çekimini inkar edemezdi. Scarsdale, koyu sarı saçları ve yeşil gözleriyle bir Roma tanrısı gibi görünen yakışıklı bir adamdı. Cazibesini bir kadına yöneltse, kolayca güçlü bir çekim yaratabilirdi. Dans ederken bunu kendisi de hissetmişti. Muhtemelen fark etmişti, bu yüzden onu hemen itmişti. Bu anıyı hatırlayınca yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi.

"Sizi bir sonraki derse bırakıyorum," dedi Bayan Harding. "Kapının yanında refakatçi olarak bir uşak kalacak."

Scarsdale başını eğdi ve yalnız kaldıklarında, "Peki, en son buraya geldiğimden beri ne gibi dersler aldın?" diye sordu.

"Çok fazla değil. Bir modacı gelip bana yeni kıyafetler için ölçü almaya geldi."

Başını salladı ve Violet, gri elbisesine karşı sessiz bir yargılama hissetti. Annesi kumaşı mantıklı olduğu için seçmişti ve Violet beğenmese de kendine ait çok az kıyafeti vardı.

"İstemiyorsan şarkı söylemek zorunda değilsin," dedi.

"Bu gece kekelemek istemiyorum," diye yanıtladı. "Ve kulağa aptalca gelse de, istediğimi söylemeyi tercih ederim."

Uşak gelip pırasa ve patatesten oluşan bahar çorbasını servis etti. Bir kepçeyle kadına, bir kepçeyle de konta ikram etti.

"Dönmene şaşırdım," diye itiraf etti. Kendini aptal hissetse de şarkı söylemeye devam etti. "Neden döndün?"

Çorbayı tattıktan sonra, "Böyle ayrılmam kabalıktı. Özür dilerim." diye itiraf etti.

Çorbayı denedi ve onun açıklama yapmasını bekledi. Adam açıklama yapmayınca, "Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordu.

Cevap vermeden önce bir an düşündü. "Dürüst olmak gerekirse, hayır. Ama dans ederken yüzündeki ifade... Yanlış anlamamı istemedim. Aramızda arkadaşlıktan başka hiçbir şey olmayacak."

İnandığı şey bu muydu? Sadece dansın tadını çıkarmıştı. "Bizimle ilgili hiçbir zaman bir yanılsamam olmadı efendim. Aradığınız kişi olmadığımı biliyorum." Violet kendi çorbasının tadına baktı ve kremamsı ve lezzetli olduğunu fark etti. Bir an tadının tadını çıkardıktan sonra şarkı söyledi: "Eğer bu yüzden gittiyseniz, içiniz rahat olsun, sizden hiçbir şey beklemiyorum. Açıkçası, bu gece neden geldiğinizden emin değilim. Bu, itibarınız için bir risk ve buna değmez."

Cevap vermedi ama çorbayla oynadı. Dikkatinin dağıldığı belliydi ve kadın, "Burada olmak istemiyorsan, kalmak zorunda değilsin," dedi.

"Babam Londra'ya dönmeden önce az bir zamanım var," dedi. "Kalan boş zamanımı en iyi şekilde değerlendireceğim."

Onu inceledi ve bir kez daha ona karşı tamamen dürüst olmadığını hissetti. "Neden buradasınız, Lord Scarsdale? Bu sizin seçiminiz değildi, bundan eminim."

Cevap vermeyince, tekrar sordu: "Yine o bahis miydi? Leydi Persephone seni buna mı zorladı? Planın arkadaşımım gibi davranıp sonra da bir baloda beni utandırmak mıydı?"

İfadesi sertleşti. "Sana söylemiştim, bahis yok."

"Bu sana inandığım anlamına gelmiyor." Çorbasını bir kenara itti ve adamın yüzündeki suçluluk ifadesini fark etti. "Aptal değilim efendim. Bana iyi niyetinizden dolayı yardım etmediğinizi biliyorum."

Keşke bir tane olsaydı, diye düşündü. Ne kadar çok düşünürse, bunun bir tür hile olduğuna o kadar çok ikna oluyordu. Ama neden bu oyuna katılsındı ki?

Para, diye karar verdi. Bunun parayla bir ilgisi vardı.

"Bana yardım ediyormuş gibi yaparsan sana evlenme teklif etti mi?" diye tahmin yürüttü Violet. "Öyle miydi?"

"Sorularınıza cevap vermeyeceğim," dedi. "Kendi sebeplerim var, bu kadarı yeterli."

Ama bundan vazgeçmeye niyeti yoktu. Yumuşak bir sesle, "Burada olman için para alıyorsun, değil mi?" diye şarkı söyledi.

Hiçbir şey söylemedi, bu da yeterli bir cevaptı. Ve bu durum onu utandırsa da, şaşırmamalıydı. Kont, geçerli bir sebep olmadan asla gönüllü olarak zaman ayırmazdı. Ve bu durumda, ona tazminat ödeniyordu. Bunu bilmeliydi.

Violet iç çekti ve özgüveninin kalanını topladı. "Peki, bu akşamki dersimiz ne, efendim? Yemekle ilgili bir şey mi?"

"Tam olarak değil." Çorba kaşığını bıraktı ve "Açıklaması zor." dedi.

Rahatsız görünüyordu ve bunun yine dansla bir ilgisi olup olmadığını merak etti. Bunun yerine konuyu değiştirip, "Boş zamanlarınızda ne yapmaktan hoşlanırsınız, Bayan Edwards?" diye sordu.

"Okumayı çok severim." Şöminenin başında güzel bir kitapla saatlerce kıvrılıp kalabilirdi. "Bazen günün sonunda yatmadan önce kütüphaneye inip yeni bir kitap seçerim."

Yüzünde ilgi dolu bir ifade belirdi ve "Bana buradaki kütüphaneyi gösterir misin?" dedi.

"Yemeğimizi bitirdikten sonra," diye söz verdi. Uşak balık yemeğini getirdi ve ikisi de yemeklerini yedikten sonra, kütüphanenin dersle bir ilgisi olduğunu fark etti. Adam yedi ama akıllı başka yerde gibiydi.

"Şimdi kütüphaneye gitmek ister misin?" diye sordu. Neden bu kadar dalgın görüldüğünü anlayamıyordu. Sanki kendi içinde bir savaş veriyordu.

Çatalını ve peçetesini bıraktı. "Evet. Daha sonra yemeğe dönebiliriz."

"O zaman bana dersimin ne olduğunu söylersin?" Ya da kütüphanenin bununla bir ilgisi olup olmadığına bağlı olarak ona gösterirsin.

"Elbette," diye söz verdi. "Uzun sürmeyecek."

Ona şüpheli bir bakış attı. "Tam olarak ne yapmayı planlıyorsun?"

"Kitaplara bak," dedi. "Bana en sevdiklerinden bazılarını göstermeni istiyorum." Sesi kalınlaşmıştı ve kelimeler onu görünmez bir okşama gibi sardı. Violet, tüm bunların ne anlama geldiğini bilmeden çatalını bıraktı. Ama adam onu gerginleştirmeye başlıyordu.

"Peki o zaman." Sandalyesinden kalktı. "Beni takip et."

Öyle yaptı, ama yanına geldiğinde eli onun elinin yakınındaydı. Eldivenlerini giymemişti ve çıplak parmaklarının onunkine hafifçe çarpması onu şok etti. Neredeyse elini tuttuğunu, sıcak avucunun onun elini

kavradığını hayal edebiliyordu. Ve sanki bedeni uykudan uyanmış gibiydi. Fiziksel formunun farkına vardı ve sebepsiz yere tüyleri diken diken oldu.

Ne yapıyorsun Scarsdale? Sahip olduğu her savunma, aralarında görünmez bir duvar haline geldi. Elini geri çekip aralarına mesafe koydu. Sonra kütüphane kapısını açıp onu içeri aldı.

Kapıyı arkasından kapattı ve kadın tereddüt etti. "Belki de açık bırakmalısın. Bayan Harding bir refakatçi olacağını söylemişti ama uşağı göremiyorum."

"Burada uzun süre kalmayacağız," diye söz verdi. "Bana en sevdiğin kitapları göster."

Bunun ne olduğunu merak etti ama pencerenin yanındaki rafa gitti. Parmak uçlarıyla deri ciltleri taradı ve yakınlarda duran birini aradı. Varlığı sinir bozucuydu, ama yakınlarda durmaktan başka hiçbir şey yapmamıştı. "Bu gece yatmadan önce okuyacağım bir kitap seçseydim, bu olurdu. Bir macera hikayesi." Gulliver'in Gezileri'nin bir kopyasını çıkardı.

Violet, kitabı elinden almak için uzandı ve parmakları tekrar birbirine değdi. Yakıcı bir sıcaklık ve vücudunun belirsiz bir farkındalığı hissetti. Bir an için, sırtını kitaplığa yaslayıp bir öpücük çalmak için eğilse nasıl olacağını hayal etti. Violet ona bakmaya cesaret etti ve kitaba hiç bakmadığını gördü. Ona bakıyordu.

Ve ona bir arkadaş gibi bakmıyordu. Sanki kitabı bir kenara atıp ağzını ele geçirmek istiyormuş gibi bakıyordu.

Aklını kaçırdın. Seni öpmek istemiyor. Violet dudağını ısırды, görüntüyü geri çekmeye çalıştı. Ama gözlerini kontun üzerinden alamıyordu.

"Sana okuyayım mı?" diye teklif etti.

Çiftçilik teknikleriyle ilgili bir defter okuyabilirdi ve sesi onu büyülerdi. "İ-eğer istersen." Şarkı söylemeyi bıraktı, daha fazla devam edememişti. "Yemek odasına dönüp yemeğimizi bitirebiliriz."

Scarsdale kitabı bırakıp, "Burası biraz soğuk. Şömineyi yakacağım," dedi.

"B-bunu yapmana gerek yok. B-uzun süre burada kalmayacağız."

Ama yine de onu görmezden gelip ateşi hazırladı. Violet, adamın eğilirken kaslı kollarının kasıldığını görünce büyülendi. Oturdu, beyninin neden onu terk ettiğini anlamaya çalışıyordu. Onlar arkadaştı, hepsi bu. Öyleyse neden vücuduna bakıp çıplakken nasıl göründüğünü merak ediyordu?

Dur, diye uyardı kendini. Ama asi zihni, dün gece geceliğiyle aşağı inip kitap okuduğunu hayal ediyordu. Kitabın yanına kıvrılmış, başını kanepeye dayamış, neredeyse uyuyakalmıştı. Bir an için Scarsdale'in onu geceliğiyle bulup sırtüstü yatırdığını ve onu öptüğünü hayal etti.

Aman Tanrım, beyni tamamen yok olmuştu.

Kont ateşi bitirdi ve ocakta küçük bir alev yandı. "Bu daha iyi." Kitabı ondan aldı.

"N-neden buradayız?" diye patladı. Bunun dersle hiçbir ilgisi olamazdı herhalde. Amacını anlayamıyordu. Scarsdale bir şeyler karıştırıyordu ama ne olduğunu tahmin edemiyordu.

"Çünkü ben de okumayı seviyorum." Kitabı alıp hikâyenin ilk sayfasını açtı. Boğazını temizleyip okumaya başladı. "Babamın Nottinghamshire'da küçük bir malikanesi vardı. Beş oğuldan üçüncüsüydim."

Sağduyusuna aykırı olarak, kanepenin bir tarafına kıvrıldı, o ise diğer tarafında kaldı. Bariton sesi onu büyüledi ve o tanıdık hikâyeyi dikkatle dinledi. Adam okumaya devam etti, ama bunu yaparken ara sıra ona bakıyor ve bakışlarını onunkilerle yakalıyordu.

Ah, adam okuyabiliyordu. Kadın, sesini saatlerce dinleyebilirdi ve hikayeye kendini kaptırınca gülümsedi. Adam ona kitap okudu ve hikayeyi anlatırken dizini kadınıninkine değdirene kadar pozisyonunu ayarladı.

O zaman hikâyeyi unuttu. Bunun yerine, vücudunun sıcaklığının farkındaydı. Nedenini bilmeden ona yaklaştığını fark etti. Sonra omuzları neredeyse birbirine değecek kadar mesafeyi kapattı. Violet, adamın yüz hatlarını, yüzünün hatlarını ve ona hitap eden şehvetli ağzını ezberledi. Ceketinin altına giydiği keten gömleğin kaslarının nasıl gerildiğini gördü. Pantolonu güçlü uyluklarını örtüyordu ve bacaklarının görüldüğü kadar güçlü olup olmadığını merak etti.

"Bayan Edwards?" diye sözünü kesti, kitabı bir kenara bırakarak. "Ders hakkında mı...?"

"Evet?" Kendi sesini neredeyse tanıyamıyordu.

Bu sefer ellerini iki yanına koyup onu kanepeye hapsetti. Bakışları, anlayamadığı, dile getirilmeyen bir açlıkla ona kilitlenmişti. "Dersin ne hakkında olduğunu biliyor musun?"

Bilmiyordu ve açıkçası umurunda da değildi. "Hayır."

Parmakları ona dokunmak için kaşınıyordu ama daha da önemlisi, bu adamı öpmek istiyordu. Bundan hiçbir şey çıkmayacağını biliyordu ama

hafızasında kalıcı bir anı kalacaktı. Yüzüne uzansa ne yapardı? Onu azarlayıp gider miydi?

Bunun korkunç bir fikir olduğunu biliyordu. Yine de kendini tutamadı. Elini adamın yanağına uzatıp avucunu ona bastırdı. Yavaşça elini adamın çenesinden aşağı çekti ve adam onun elini tuttu. "Fena halde başarısız oluyorsunuz, Bayan Edwards."

"Ne zaman?" Fısıltısı zar zor duyuluyordu ama sert yüzünün parmak uçlarına değmesini sevmişti. Sakalının hafifçe kalktığını hissedebiliyordu.

"Sizi baştan çıkarmaya çalışan erkeklerden uzak durun" diye cevap verdi.

Demek onu kütüphaneye tek başına getirmesinin sebebi buydu. Yanakları utançtan yanıyordu ve doğru, onu güvenli bir mesafede tutmayı başaramamıştı. Sorun şu ki, Scarsdale'i seviyordu. Mizah anlayışını seviyordu ve az önce ona kitap okurken sesine hayran kalmıştı.

"Yaptığın şey bu değil." Ondan tamamen güvende olduğunu gayet iyi biliyordu. "Beni istemiyorsun. Vals yaptığımız gün bunu kendin söylemiştin."

Hiçbir şey söylemedi ve sessizliği kalbini titretti. Onun onaylayacağını bekliyordu. Bunun yerine, ellerini iki yanında tuttu. Gözleri, sanki dünyadaki tek kadın oymuş gibi, onu yakıyordu. Hiçbir erkek ona daha önce böyle bakmamıştı. Muhtemelen sadece bir oyun olsa da, ilgiye ne kadar aç olduğunu inkar edemiyordu.

Ağzı onunkinin üzerindeydi ve onun kendisini itmesini, kendini savunmasını beklediğini biliyordu. Tam da bunu yapması gerekse de, bir yanı daha fazlasını istiyordu. Onun gibi bir adamdan ilk öpücüğünü istiyordu; asla yaşayamayacağı hayatın tadına varmak istiyordu.

"Beni itin Bayan Edwards," diye emretti. "Ya itin ya da sonuçlarına katlanın."

Sözleri onu şok etti, ama daha da çok cezbetti. Ne tür sonuçlardan bahsediyordu?

İçindeki kötü bir taraf, blöfünü ortaya çıkarmak, ne yapacağını görmek istiyordu. İçinde daha önce hiç sahip olmadığı bir şeyi, bir erkeğin ilgisini yakalamak için bir dürtü uyandı.

"Bunun hiçbir anlamı yok," dedi, tekrar yüzüne uzanarak. "Başka biriyle n-n-evleneceğini biliyorum."

Ama onu kendine çekti ve ilk öpücüğünü çaldı.

Damian, dudaklarına ilk dokunuşunda kendini kaybetti. Bunun tehlikeli olduğunu biliyordu ve Bayan Edwards'ın onu iteceğini tahmin etmişti. Ama dudakları masum bir teklifle onunkilere değdiğinde, içindeki karanlık taraf kontrolü ele geçirdi. Öpülmek istiyordu, değil mi? Öyle olsun.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu ağzına doğru.

"Sonuçlarına katlanıyorum," diye cevapladı, onu tekrar öperek. Ağzının tatlılığı onu parçalara ayırdı ve daha fazlasını istemesine neden oldu.

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor," diye tekrarladı ağzına doğru. Ağzını açması için onu ikna etti ve dilini içeri kaydırıldı. Bu temasla irkildi, ama sonra ellerini saçlarının arasına çekerek onu karşıladı.

Tanrım, Violet Edwards'ın şehvetli bir yanı vardı. Ona teslim oldu, onu içeri davet etti ve onu öptüğünde, sanki vücuduna sıcak bir maşa değdirmiş ve onu ateşe vermiş gibiydi. Elleri yüzünü keşfederek çenesinden aşağı doğru bir yol çizdi. Ağzının şeklini öğrenerek birkaç küçük öpücük kondurdu.

Beyni durması için kükredi ama durmak istemiyordu. Henüz değil. Eğer verdiği dersi ona karşı kullanabileceğini ve arkadaşlıktan fazlasını istemesini sağlayabileceğini düşünüyorsa, yanıliyordu.

Onu korkutup kaçırmak ve ona özlediği şeyi öğretmek arasında kalmıştı. Onu neden öpmüştü? Bunun hiçbir anlamı olmadığında ısrar etmişti, ama nasıl olmasındı ki?

Hayır, ne yaptığını anlamasına ihtiyacı vardı. Korkması, onu geri itmesi ve yarattığı fırtınadan dehşete kapılması gerekiyordu. Eğer öpülmek istiyorsa, Tanrı aşkına, ona nazik, yumuşak öpücükler vermeyecekti. Ağzını yağmalayacak ve ne büyük bir hata yaptığını gösterecekti.

Sırtını kanepeye yaslayarak ona hiçbir yer bırakmadı. Bu sefer onu sertçe öptü, saçlarını kavrarken dilini onunkine sürttü. Güvende olmadığını bilmesini istiyordu. Birçok kadını baştan çıkarmıştı, hepsi de isteyerek. Ve eğer ona hükmedebileceğini sanıyorsa, yanıliyordu.

Ama sonra kendi dilini onunkine kaydırıldı, tadına baktı. Hafifçe inledi ve tutkusuyla kendi tutkusuyla buluştu. Dilini yavaşça ağzında döndürdü ve bedeni kaskatı kesildi. Elleri boynunun arkasına gitti ve parmak uçları tenini sessiz bir davetkarlıkla okşadı.

Sanki yirmi yıldır biriktirdiği açlığı ona boşaltmıştı. Düzinelerce kadını öpmüştü ama hiçbirisi böyle değildi.

Elleri ensesini nazikçe okşadı ve ceketinin altına kayd. Damian, beklenmedik arzu dalgasını durduramadı. Adamın sikleri boşalmak için yanıp tutuşuyordu ve kadın, onu bacaklarına yaslayana kadar onun altında kayd. Her öpücükte, korkmak yerine, tutkuya karşılık veriyordu. Ve bu, Damian'ı ateşlendiriyordu.

Elbisesinin bağcıklarını çözüp daha fazla tenini açığa çıkarmak istiyordu. Katmanları çıkarıp göğüslerini açığa çıkarıp meme uçlarının rengini keşfetmek istiyordu. Ağzındaki yumuşak noktayı alıp, şu anda onu çileden çıkardığı gibi ona işkence etmek istiyordu.

Violet Edwards, hayal ettiğinden çok daha fazlasıydı; ceketini ve kravatını çıkarıp gömleğini gevşetti. Ellerini alıp ketenin altına soktu, yanan teninde serin dokunuşu hissetti.

Durdur şunu, diye uyardı beyni. Yoksa pişman olursun.

Ama ona dokunma biçiminden nasıl pişman olabilirdi ki? Elleri sırtının her santiminde gezindi, omuzlarına ulaşana kadar yukarı kayd. Onu ezberlediğini fark etti. Ve karşılığında, çıplak bedeninin kendi bedeninin üzerinde olmasını, her kıvrımı, her yumuşaklığı hissetmesini istiyordu. Sonra, acıyan bedenini derinlere kaydırmak, sırtını kamburlaştırıp içeriden ayrılana kadar itmek istiyordu.

O masum. Ve ne yaptığını bilmiyor. Bunu biliyordu ama durmaya çalıştığı her seferinde, kadın onu daha da yakınlaştırıyordu sanki.

"Sana karşı mı koymam gerekiyordu?" diye fısıldadı.

"Öyleydin," diye cevapladı dudaklarına doğru. "Bu dersin bir parçası değildi."

"Ya ben istersem?" Ona doğru hareket etti ve sanki dünyayı altüst etmiş gibi hissetti. Vücudunun üzerindeki hafif baskı onu tehlikeli derecede sertleştiriyordu.

"Bayan Edwards," diye seslendi ağzına doğru. "Buna hazır değilsiniz."

"Biliyorum." Sesi fısıltı gibiydi. "Bu asla gerçekleşmeyecek bir rüya sadece."

Ne demek istediğini anlamamıştı ama onu neredeyse baştan çıkarmaya çalıştığını fark etti. Gerçekten bunun bir tür rüya olduğunu mu düşünüyordu? Hiçbir sonuç doğurmadan çalınmış bir anın tadını çıkarabileceğini mi?

Hüzünlü hali, onun da aynı şeyi yaptığını fark etmesini sağladı: yasak bir ilişkiye kapılmasına izin veriyordu. Ailesine karşı sorumlulukları vardı ve arzularına yenik düşemezdi. Pozisyonlarını değiştirdi ve onu yanına çekti. Saçları dökülüyordu ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Violet Edwards, farkında olsa da olmasa da baştan çıkarılmak için yaratılmıştı. Ellerini indirdiğinde, yüzünde acı dolu bir ifade vardı; bir erkeğe teslim olmanın ne demek olduğunu keşfetmiş ve bundan hoşlanmış bir kadının ifadesi.

"Bugüne kadar hiç öpülmedin, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Sadece nasıl olduğunu merak ettim." Yüzü hüzünlendi. "Özür dilerim. Seni öpmemeliydim."

"Hayır. Yapmamalıydın." Ses tonunu sakın tutmaya çalıştı ama vücudu hâlâ ihtiyaçla kıvranıyordu. Onu tekrar kanepeye yatırmak, eteklerini kaldırmak ve çılgık atana kadar ona zevk vermek istiyordu.

Şimdi bu nereden çıkmıştı? Bayan Edwards'ın bu kadar ateşli ve pervasız olabileceğini hiç düşünmemişti. Dönüp ona baktı; gerçekten baktı. Görünmez bir hapishaneden kurtulmuş, sadece birkaç saati kalmış, ölmekte olan bir kadın gibi davranmıştı. Ve tam da istediği şeyi elde etmişti.

Artık aralarındaki anlaşma hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu. Tatlı dudaklarının kendi dudaklarına değmesinin nasıl bir şey olduğunu bilerek nasıl bir ziyaret daha yapabilirdi ki?

Ayak sesleri yaklaştı ve emretti. "Suratıma vur. Sertçe."

"Yapamadım. Hayır."

"Başka türlü anlayacaklar," diye yumuşak bir sesle emretti. "Yap şunu, Violet."

Kapı açılmadan önce dehşete kapılmış bir şekilde elini kaldırdı ve ona vurdu. Adamın yanağı güçten yanıyordu ama en azından başarmıştı.

"Güzel," dedi yüksek sesle. "Bir adam seni köşeye sıkıştırmaya çalışırsa, ona öyle vur. Elini, yelpazeni, ne varsa onu kullan."

Yüzünde bir ifade belirdi, yanakları yanıyordu. "Bence gitmelisin."

Ona katıldı ve başını eğdi. "Bir dahaki sefere kadar, Bayan Edwards."

Violet, kontu öptüğüne inanamıyordu. Onu böyle bir şeye iten neydi? Onu neredeyse hiç tanımıyordu ve büyük ihtimalle kontu ona doğru atıldığını düşünüyordu.

Şimdi ne olacağını merak ederek inlemesini bastırdı. Çaresiz bir bekâr gibi davranmıştı ve kendinden utanıyordu. Hayatında hiç bir öpücüğün onu bu kadar güçlü etkileyebileceğine inanmamıştı. Sanki bambaşka biri olmuştu.

Artık bir kadının nasıl baştan çıkarılıp bir erkeğe teslim olabileceğini anlamaya başlıyordu. Aşık bir aptal gibi davranmıştı.

Kontu sevmiyordu, hiç sevmiyordu. Peki neden onu öpmüştü? Onu iteceğini düşünmüştü. Ona... ilgi duyamazdı, değil mi? Hayır, asla. Yine de, arzusun açlığı, dudaklarını yalayıp yuttuğu gibi onu da tüketmişti.

"İyi misin?" diye sordu Bay Gregor. "Kütüphaneden çıkabilirsin, biliyorsun."

"Biliyorum." Ama kapıdan içeri girmeye cesaret edemiyordu.

"Sana zarar verdi mi? Eğer öyleyse, kontun geri dönmemesini sağlayacağım."

Yanakları yanıyordu ama başını iki yana salladı. "Hayır. Bana acı vermedi." En azından dışarıdan değil. Ama içten içe, sanki içinde uyuyan bir parçayı uyandırmış gibi hissediyordu. Şimdi onu öptüğüne göre, bunu nasıl unutabilirdi ki?

"Bu haftanın sonunda yeteneklerinizi test etmeye karar verdik. Bir maskeli baloya katılacaksınız."

Ne? Buna hiç hazır değildi. Derslere başlayalı henüz bir hafta olmuştu. Özgüvenini yeniden kazanma yolunda ilerleme kaydetse de, maske taksa bile başka birinin kimliğine bürünüp bürünemeyeceğini bilmiyordu.

"Yapamam," diye patladı. "Çok erken."

"Yapabilirsin," dedi nazikçe. "Bu senin başka biri olman için bir fırsat. Kimse seni tanımayacak. Masken düşmeden önce gideceğiz."

"Konuştuğum anda tam olarak kim olduğumu bilecekler," diye savundu.

"İyi ilerleme kaydettin," dedi cesaretlendirici bir sesle. "Bunu gizlemenin yolları var. Başarabileceğine inanıyorum."

Sesindeki samimiyeti duydu ama bir baloya katılmayı hayal bile edemiyordu. En azından bu kadar erken.

"Farklı bir kimliği deneme fırsatın olacak," diye tekrarladı. "Ve istediğin bu değil mi? Daha özgüvenli bir kadın olmak?"

Öyleydi ama kendini hiç hazır hissetmiyordu. "Bu tam bir felaket olurdu."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, Bayan Harding'in sana bir seçenek sunacağını sanmıyorum. Derslerini dış dünyaya uygulayıp uygulayamayacağını görmemiz gerek. Eğer uygulayabilirsen, iki hafta daha kalıp devam etmene izin verecek."

Burada kalma şansını gerçekten tehdit mi ediyorlardı? "Ücretimi ödedim," diye belirtti. Eğer bir gelişme göstermezse ayrılmasını isteyeceklerini mi ima ediyordu?

"Ve bu da derslerinin bir parçası," dedi nazikçe. "Gitmek istemiyorsan ve eve dönmeyi tercih edersen, bu ayarlanabilir."

"Hayır." İsteddiği son şey annesiyle tekrar yüzleşmekti. "Ama neden bunu yapabileceğimi düşündün ki? Ortaya çıkacağım ve her şey bitecek."

Başını iki yana sallayıp omuz silkti. "Cesaretinizi toplamanız gerek Bayan Edwards. Burada saklanmanın size hiçbir faydası olmayacak. Başka biri olmanın tek yolu denemektir."

Bunu hayal bile edemiyordu ama belki de erteleyebilirdi. "Biraz daha bekleyemez miyiz?" diye yalvardı. "En azından bir hafta daha. Lütfen."

"Hayır, Bayan Harding bu maskeli baloya katılmanı istiyor. Westerford Dükü ve Düşesi düzenliyor."

Gözlerini kapattı. İşte o zaman bu, Leydi Persephone için bir balo olacaktı. Katılma düşüncesi bile midesini bulandırıyor. Hayatını mahveden kadınla yüzleşmekle kalmayacak, aynı zamanda kontun ona kur yapmasını da izleyecekti. "Üzgünüm, hayır. Hazır değilim."

Ama Bay Gregor dinlemiyordu. "Yeni elbiselerinden birini giyeceksin ve Bayan Harding hazırlanmana yardım edecek. İkimiz de gözlemlemek için orada olacağız. Sonra derslere devam etmek için yeterli ilerleme kaydedip kaydetmediğine bakacağız."

Violet farklı bir yol denedi. "Annem, büyükannemle birlikte Bedfordshire'da olduğuma inanıyor. Ya oradaysa ve beni keşfederse?"

"Maskeni çıkarma," diye uyardı. "Kendinden emin davrandığın sürece, onun sen olduğunu anlamayacaktır."

Hiç dinlemiyordu. "Ama davetim yok," diye itiraz etti. "Leydi Persephone beni asla orada istemezdi." Bir dükün balosuna davetsiz gelmeyi hayal bile edemiyordu. Persephone kimliğini öğrendiği anda, genç kadın onu aşağılamaktan ve dışarı attırmaktan çekinmezdi.

"Ama bir davetim var," diye karşılık verdi Bay Gregor. "Ve onlara yeğenimi de getireceğimi söyledim. Düşes buna memnuniyetle izin verdi."

"Bu h-iyi bir fikir değil."

"İkisi de saklanmıyor," dedi. "Kendini savunmaya başlıyorsun, ki bu en önemli şey. Şarkı söylemek kekemeliğini azaltmana yardımcı oldu."

Ama geçmemiştii, diye düşündü Violet. Asla geçmeyecekti. Konuşmasını yumuşatmanın, yavaşlatmanın ve ona daha az zorluk çıkaran kelimeler seçmenin yollarını bulmaya başlıyordu. Yine de, gerilirse kekemeliğinin tüm şiddetiyle geri döneceğini biliyordu. Yabancılarla konuşma düşüncesi -maske takarken bile- dehşet vericiydi.

"Gitmek istemiyorum" dedi sessizce.

"Eminim öyledir," diye yanıtladı. "Ama öncesinde Lord Scarsdale ile birkaç ders daha alacaksın. Sonra da derse katılacaksın."

Kontla daha fazla ders alma düşüncesiyle yüzü daha da kızardı. "Bilmiyorum," diye mırıldandı.

"Şu anda seni geride tutan tek şey korku," diye yanıtladı Bay Gregor. "Bununla yüzleşmenin zamanı geldi."

Sekizinci Bölüm

Damian, Tanrı aşkına, ne yaptığını merak ederek at arabasıyla geri döndü. Tek amacı Violet'e bir erkekle yalnız kalmanın tehlikelerini göstermekti. Ama Violet onu öptüğünde, dudaklarının onunkilere değmesi duyularını harekete geçirmişti. Masum bir öpücüğün, nazik bir teslimiyetin böylesine bir ateş yaratabileceğini hiç düşünmemişti. Çünkü Violet ona yasaktı.

Onu rahat bırak, diye uyardı kendini. Kadın onu istediği için öpmüştü. Onun yalnızlığını tatmış ve bu kendi yalnızlığını da yansıtmıştı. Tuhaf, sayısız kadınla flört etmişti ama bunun hiçbir anlamı olmamıştı. Tüm o alaylara rağmen, kadınların onu sevmediğini biliyordu. Onlar sadece unvanıyla ilgileniyorlardı, başka bir şeyle değil.

Şimdi, olmadığı biri gibi davranmak zorundaydı; çapkın biri, istediğini elde eden biri, gerçeğe yakın olmasa bile. İçinde bir kin kabarıyordu, çünkü seçeneklerinin sınırlı olduğunu biliyordu. Leydi Persephone ile ya da en azından zengin biriyle evlenmeliydi. Bayan Edwards gibi biriyle flört etmeye hakkı yoktu, çünkü bunun gerçek olmadığını anlayamazdı.

Ve Tanrı yardımcısı olsun, iyi bir kadını hak etmiyordu. Yaptığı onca şeyden sonra.

Damian geriye yaslandı, vücudu atların nallarının ritmine ayak uyduruyordu. Bu ona babasının onu ilk kez ata binmeye götürmeyi planladığı zamanı hatırlattı. Gözlerini kapattı, her ayrıntı on beş yıl önceki kadar canlı görünüyordu... ve o tanıdık suçluluk duygusuyla birlikte. O zamanlar çok gençti, çok saftı.

Damian çocukken aşırı aktif bir hayal gücüne sahipti. Gece geç saatlerde mum sönene kadar hikaye okurdu. Dersleri bittiğinde ise, henüz dört yaşında bile olmayan Melanie ile oynardı. O prensesken, kendisi yiğit bir şövalyeydi. Hatta büyükbabasının mektup açacağını kullanıp hançermiş gibi yapardı.

"Bir göreve çıkıyorum Melanie. Ejderhalar olabilir," diye uyarmıştı onu. "Kulede kalmalısın, döndüğümde sana hazineyi getireceğim."

Kız kardeşi ona gülümsemişti. "Ben de pasta istiyorum."

"Bulabildiğim en lezzetli pasta," diye söz vermişti. Sonra eğilip mektup açacağını yeğinin içine sokmuştu. "Umarım ölmem." Sözleri, kastettiği gibi kasvetli ve dramatikti.

Melanie sanki ağlamak istiyormuş gibi telaşlanmış görünüyordu. "Ölme, Damian."

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım," diye yemin etti. Arkasını döndüğünde, odanın uzak köşesinde, elinden biraz daha büyük bir kutu gördü. Annesinin dikiş kutusu olduğundan neredeyse emindi, çünkü kutunun üstü ipekten yapılmış, renkli ipliklerle işlenmiş, yanları ise sedef kakmaydı. Kutu, hayali arayışı için mükemmeldi.

"Bu büyülü kutuyu alacağım," dedi Melanie'ye ve kutuyu alıp yeğinin içine koydu, "ve içine kötü ejderhanın kalbini getireceğim."

Kız kardeşi gülerek ona, "Ama ben hâlâ pasta istiyorum." diye hatırlattı.

"Ve pasta," dedi Damian odadan çıkarken.

Melanie'nin dadısı içeri girdi ve gülümseyerek eğildi. Damian, bugünün güzel bir gün olacağına karar verdi. Dışarı çıktı, geniş merdivenlerden inip çakıllı araba yoluna çıktı. Sonra babasının seyise atını eyerlemesini emrettiğini duydu.

"Seninle gelebilir miyim, Peder?" diye yalvarmıştı. "İyi bir biniciyim. Her gün pratik yapıyorum." Ve bu, hayali arayışı için mükemmel olurdu. Babası onunla birlikte arazide at sürerken, Damian ejderhayı bulmak için yapacağı yolculuğu hayal edebiliyordu.

Öğrendiklerini markiye göstermek için can atıyordu. Ata binerken babasına ayak uydurabilirse, Jonas'ın onayını kazanabileceğinden emindi.

"Öyle mi?" Babası gülümsemişti. "Öyleyse, bakalım neler öğrenmişsin." Seyise bir midilliyi eyerlemesini emretti.

Damian irkilmemek için kendini zor tuttu, çünkü gerçekten de büyük atlardan birine binmek istiyordu. "Kısraklardan birine binebilirim," diye ısrar etti. "Hatta Starlight'a bile." Kısrak, babasının değerli damızlık kısraklarından biriydi ve arazide sadece sırtında dolaşsa da yalan söylemiyordu.

Babası onunla eğleniyor gibiydi ve sonunda omuz silkti. "Eğer başarabileceğini düşünüyorsan."

"Efendim, bunu tavsiye etmem," dedi seyis. "Kısrak kızışma döneminde."

Marki omuz silkti. "Atımın bundan hiç rahatsız olacağını sanmıyorum. Ve eğer Damian söylediği kadar iyi bir biniciyse..."

Omuzlarını dikleştirmek için gereken tek şey buydu. Aklında, asil atıyla çorak bir arazide ejderhayı aradığını canlandırdı.

Babası, "Yeğenin içinde ne var?" diye sordu.

"Bu bir hazine sandığı," dedi Damian.

Jonas'ın keyfi gözlerinden okunuyordu. "Annenin dikiş kutusu olduğunu sanıyordum."

"Öyle." Damian, içinde yüksük veya nakış ipliği olduğundan oldukça emindi. "At binerken ejderha hazinesini yakalayıp bu kutuda Melanie'ye getireceğim."

"Ah, gerçekten öyle. Bir ejderhayla karşılaşacaksan çok cesur olmalısın."

Damian, babasının onunla alay etmemesine sevinmişti. Elbette ejderhaların gerçek olmadığını biliyordu. Ama rol yapmak eğlenceliydi.

Güneş parıldarken tarlada ilerlediler. Damian hayal gücünü serbest bıraktı ve nehre yaklaştıklarında, deniz canavarlarıyla dolu uçsuz bucaksız bir okyanus olduğunu hayal etti. Babası köprüye doğru adımlarını hızlandırdı ve Damian da onu takip etti.

Hayatının saniyeler içinde nasıl altüst olabildiğine şaşıyorum.

Olanları zar zor hatırlıyordu. Bir an babasının peşinden gidiyordu. Bir sonraki an, kısarak onu sırtından atıp nehre düşürmüştü. O kadar korkmuştu ki, su yutmuş ve dondurucu derinliklere batmıştı. Yüzeye çıkmak için çabaladı ama paltosu ve ayakkabıları onu ağırlaştırıyordu.

Babası onu sudan çıkarmıştı ve Damian yuttuğu su yüzünden boğuluyordu. Dizlerinin üzerine çöktü, neredeyse boğulduğunu fark edemeyecek kadar korkmuştu.

"İyisin," dedi Jonas onu sıkıca tutarak. "Nefes al, evlat."

Biraz daha öksürdü, eğildi. Sonra kutunun ve mektup açacağıının gittiğini fark etti.

"Annemin kutusu," diye mırıldandı. "Nehirde. Büyükbabamın mektup açacağıyla birlikte."

Babası onu sıkıca tuttu ve "Önemli değil. Önemli olan güvende olman," dedi. Babası neredeyse ağlayacak gibiydi ama erkekler ağlamazdı, değil mi? Yine de babası, sanki korkmuş gibi Damian'ın saçlarını okşamaya devam etti.

"Şimdi seni eve götüreceğim." Damian'ı kendi atına bindirip arkasına doğru savurdu. Sonra at ve kısrağın dizginlerini alıp onları eve götürdü.

Korkunç gerçeği ancak o gece daha sonra öğrenmişti. Annesi en sevdiği kolyeyi, düğün gününde taktığı elmas ve zümrüt kolyeyi o kutuya koymuştu. Ve şimdi, onun aptalca hayalleri yüzünden nehirde sonsuza dek kaybolmuşlardı.

Damian, tanıdık bir utanç hissiyle arabanın dışına baktı. Babası onlarca hizmetçiyle birlikte nehri aramaya bizzat gitmiş olmasına rağmen, mücevherleri asla bulamamışlardı.

O korkunç günden sonra hayallerini bir kenara bırakıp kitaplarını kaldırmıştı. Okula gitmiş ve kaybını telafi etmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Bu da onların istediği oğul olmak anlamına geliyordu. Yıllarca dikkatli davranmıştı... ta ki babası servetlerini kumarda kaybedene kadar.

Ondan sonra hiçbir şeyi umursamamaya başladı. Doğru seçimleri yapıp yapmamasının veya doğru şekilde davranmasının ne önemi vardı? Hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Annesi onu neredeyse hiç fark etmiyordu, umursamıyordu da.

Ve böylece hepsine isyan etmiş, canının istediğini yapmıştı. Çok fazla brendi içmiş, kadınlardan hoşlanmış, geceyi geçirmek için evine dönene kadar balolara ve davetlere katılmıştı.

Oysa son birkaç yıldır süren sefahat hayatı boyunca artık tanımadığı birine dönüşmüştü. İçi bomboştu, bir adamın kabuğundan ibaretti.

Violet onu öptüğünde bir şeyler değişti. Ne olduğunu söyleyemedi. Ama nedense, bir zamanlar olmak istediği o şövalye olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmesine neden oldu. Asil ve iyi biri, doğru olan için savaşıran biri. Gözlerindeki bakış şaşkınlık ve merakla doluydu ve karşılığında içinde bir şeyler kıpırdanmıştı. Violet'e daha yakın olmak için onu tekrar öpmek istemişti.

Zaten kendini başka bir kadına, cesur ve hayranlık uyandıran birine dönüştürmek için mücadele ediyordu.

Yüreğinde donuk bir sızı hissetti, çünkü o da aynısını yapabilmeyi istiyordu.

Violet neredeyse her gününü Pettiford'larla şarkı söyleme ve konuşma pratiği yaparak geçirmişti. Konuşmaya alışmaya başlıyordu, ancak kekemeliği hiçbir zaman tamamen geçmemişti. Yine de, kekeme olmamak güzel olduğu için, çoğunlukla kendi kendine, sık sık şarkı söylediğini fark ediyordu.

Ama bugün sinirleri kopma noktasına gelmişti. Bayan Harding, Lord Scarsdale'in yeni bir ders için geri döneceğini söylemişti.

"Nasıl bir ders?" diye sormuştu müdireye.

"Kart," diye cevapladı. "Öğle yemeğinden sonra Lord Scarsdale ile bir oyun oynayacağız. Violet, whist oynar mısın?"

"Evet, öyle."

"Güzel." Gülümsedi ve teklif etti, "O geldiğinde onun ortağı olacaksın. Bana haber ver, ikinizle de oturma odasında buluşurum."

Son bir saattir, gelip gelmeyeceğini merak ederek neredeyse volta atıyordu. Ve sonunda geldiğinde, yanaklarının utançla yandığını hissetti.

Onu öptün, diye hatırlattı kendine. Bunu senden asla istemedi. Geri dönmesi bile mucize.

"Tünaydın Bayan Edwards." Ses tonunu sabit tuttu. "Bir whist oyununda ortak olacağız, öyle mi?"

Başını salladı. "Evet, öyleyiz."

Bir an kapıya baktı ve "Köpek nerede?" diye sordu.

"Dışarıda."

"Güzel. Dışarı çıkıp onunla buluşalım, böylece whist oynamadan önce biraz konuşabiliriz." Tartışmasına fırsat vermedi, sadece kapıyı daha da açtı ve onun da kendisine eşlik etmesini bekledi.

"Bahçeye açılan kapı evin karşı tarafında," dedi. Adam onu oraya götürdü ve sonra küçük bir merdivenden aşağı indiler. Adam kapıyı açtı ve kadın dışarı, güneş ışığına çıktı. Ona doğru yürüdüklerinde Rupert çimenlerde uyukluyordu.

"Birbirimize karşı her zaman açık sözlü olduk, değil mi?" diye söze başladı. "Seni rahatsız ettiğimi biliyorum ve bunun kütüphanedeki öpüşmemizden kaynaklandığını biliyorum."

Derin bir iç çekti. "Haklısın."

"O kadar da korkunç değildi, değil mi?" Adam ona temkinli bir bakış attı ve kadın gülümsememek için direndi. Hayır, öpücük harikaydı. Ona asla sahip olamayacağı şeyleri hayal ettirmişti.

"Hayır, ama kendimi aptal yerine koydum," diye itiraf etti. "Seni öpmek benim hatamdı ve bunun sorumluluğunu üstleniyorum. Başka biriyle evleneceğin i-biliyorum ve bu aptalca ve düşüncesizce yaptığım bir şeydi."

Rupert onları görmek için koşarak yanına geldi ve başıyla elini dürttü. Scarsdale eğilip köpeği okşadı. "Aptalca değildi. Şaşırtıcıydı, evet. Ama aptalca değildi."

"Sonrasında sana vurmak hoşuma gitmedi." Neden bunu talep ettiğini anlasa da, ona vurmak onu rahatsız etmişti. İlklerin yaşandığı bir gündü.

"Bu dersin bir parçasıydı. Başka seçeneğin yoktu." Ona dönüp sordu, "Beni neden öptün?"

Onu bundan daha fazla utandırabilir miydi? Cevap vermeyince, tekrar sordu: "Dürüst ol. Yardımcı olacaksa, tartışabiliriz."

Ama gerçekten kelimeleri bulamıyordu. Bunun pervasız bir özlem eylemi olduğunu nasıl açıklayabilirdi ki? "Bunu b-bırakmayacaksın, değil mi?"

Yeleğinden cep saatini çıkardı. "Bolca zamanımız var."

"Beni utandırmanın zamanı mı geldi?" diye tersledi. Ama o gerçekten inatçı bir adamdı. Nedense gerçeği bilmek istiyordu.

Sonra ekledi: "Ders, hevesli bir talibine karşı kendini savunmakla ilgiliydi."

"Ve ben başarısız oldum," diye itiraf etti. "Biliyorum."

"Ya başka biriyle tekrar olursa? Ya bir erkek bir öpücük çalmaya veya daha kötüsü, seni tehlikeye atmaya çalışırsa?" Bakışları ciddileşti. "Seni korumak için orada olmayabilirim."

Sözleri karşısında hareketsiz kaldı. Gerçekten onun sorumluluğundaymış gibi mi hissediyordu? Kendini ona bakmaya zorladı ve gözlerinin içine baktığında, beklenmedik bir sıcaklık hissetti. Adam uzanıp başparmağını çenesinde gezdirdi, sanki ezberliyormuş gibi. Bir an hareket edemedi, acaba onu tekrar öpecek mi diye merak etti. Ellerini ceketinin altına sokup, sırtının güçlü kaslarını ellerinin altında hissetmek istedi. Keşke tenini keşfedebilseydi, ağzını teninde gezdirebilseydi.

Her ne kadar onu her yönden korkutsa da, bakışlarını ona çevirdi. "Seni öptüm çünkü... bir an için, benden çok daha üstün birini öpmenin nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Asla sahip olamayacağım birini."

Tanrı bilir, onu gerçeği söylemeye iten neydi? Muhtemelen onu acınası biri olarak görüyordu. Ama bunun yerine gözlerini ondan hiç ayırmadı.

"Sende beni delirten bir şey var," dedi sertçe. O acı dolu anda, dudaklarını bir kez daha dudaklarının üzerinde hissetmeyi özledi. Ve ona bakışından, onun da aynı şeyi hissettiğinden şüphelendi. Baş döndürücü bir histi, nasıl idare edeceğini bilemiyordu.

"Bayan Edwards, iddiaya girmeliyiz," dedi. "Kart oyunumuzla. Daha ilginç hale getireceğiz."

"N-ne demek istiyorsun?" Elinin yanağına değmesi tüm vücudunu ısıttı. Zihni, bunun kötü bir bahis olduğunu ve asla kabul etmemesi gerektiğini söylüyordu.

"Kartlarda ortak olmayacağız," dedi. "Bir yarışma düzenleyeceğiz. Kaybeden, kazanana ceza ödemek zorunda kalacak."

Teklifi karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı. Ondan ne isteyebilirdi ki? Bunu hayal bile edemiyordu.

"Ne tür bir ceza istiyorsunuz?" diye sordu.

Hain gülümsemesi, onunla baş başa bir odada olduğunu, dizleri titreyene kadar öptüğünü hayal etmesine neden oldu. İçini bir beklenti dalgası kapladı ve bir şezlongda uzanıp onun vücudunun üzerinde olduğunu hayal etti. Bu düşünce, ürpermesini bastırdı.

"Kaybedersen, benimle bir öğleden sonrası geçirmeni istiyorum," diye cevapladı. Detay vermedi ve aşırı aktif hayal gücü, bu adamın onu baştan çıkarmasına izin verme fikrini uyandırdı.

Beyni, "Senden bunu istemiyor," diye uyardı. Ama kalbi bu uyarıyı duymazdan geldi ve bu ihtimale sevindi.

"Ya kazanırsam?"

"O zaman emrindeyim," diye cevapladı. "Bana istediğini yapabilirsin." Sesi boğuktu ve onun arzusunu hissedip hissetmediğini merak etti.

Bu bahiste, sonuç ne olursa olsun kazanacağını biliyordu. Ya onunla vakit geçirmesini istiyordu ya da ondan istediğini yapmasını isteyecekti.

Derin bir nefes aldı ve elini kendi eliyle kapattı. "Kazanırsam, gelecekte bir iyilik isteyeceğim. Ne olursa olsun, istediğimi yapacaksın."

Yavaşça gülümsemesi duyularını altüst etti. Sonra, izin istemeden eğilip bir öpücük daha kopardı. Dudakları onunkine değiyordu ve bu his, ona bu adamın üzerindeki gücünü hatırlatıyordu.

"Kartlarda kaybedeceksin," dedi. "Ben çok iyiyim."

Violet sadece gülümsedi.

Tam bir savaştı. Damian, Violet'in ortağı olmak yerine, Bayan Harding'in itirazlarına rağmen rakibi olmuştu. Kartlarını incelerken Violet'in yanında nasıl gülümsediğini fark etti. Violet çoktan birkaç el oynamıştı ve bu oyunu kazanma yolunda ilerliyordu. İçinde böylesine acımasız bir damar olduğunu hiç düşünmemişti. Yüzündeki gizli gülümseme, eğlendiğini gösteriyordu.

Cedric Gregor'la, Rachel ise Rachel Harding'le eşleşmiş olsa da, oyun açıkça ikisi arasındaydı. Damian'ın onu oyalaması, yanlış bir hamle yapmaya zorlaması gerekiyordu.

Kupa onlusunu attı, kadın da bir kızla koz verdi. Kadının elinde daha yüksek kartlar olduğundan şüpheleniyordu ama kadın onları görüş alanından uzak tuttu. Masanın altında dizini hareket ettirerek kadının dizine dokundu. Oyuna bakmasına rağmen, kadının ne kadar gerildiğinin farkındaydı.

Bayan Harding düşük bir kart attı ve Bay Gregor ikisini de koz olarak kullandı. "Mükemmel," dedi Damian.

Ama Violet de geri kalmayacaktı. Sonraki iki hamleyi hızla yaptı ve hamle aralarında elini avucuna alıp, dikkatini dağıtmaması için sessizce uyararak sıkıca tuttu. Damian onu görmezden gelip başparmağıyla avucunu hafifçe okşadı. Karşılığında omuzlarındaki hafif gerginliği de fark etti.

Bayan Harding, "Bayan Edwards, Cumartesi günü Westerford Dükü ve Düşesi'nin maskeli balosuna katılacak," dedi. "Siz de orada olacak mısınız?"

Başını salladı ve maça papazıyla söze başladı. "Davetini kabul ettim." Aslında bu bir soru değildi, çünkü baloya Persephone'nin ailesi ev sahipliği yapıyordu.

"Güzel. Sana başka bir görevim daha var. Bayan Edwards'ın bir duvar çiçeğine dönüşmesini engelleyeceksin."

Bunun üzerine Bayan Edwards boğazını temizledi. "H-hâlâ buradayım, biliyorsun. Sanki görünmezmişim gibi konuşmana gerek yok."

Dizini bir kez daha masanın altına çarptı. "Geri çekilmeyecek. Ben hallederim."

"Güzel. Çünkü Bayan Edwards'ın Leydi Persephone ile konuşmasını istiyorum." Bayan Harding kozunu ortaya koydu ve oyunu aldı.

Damian bunun iyi bir fikir olduğundan pek emin değildi, ancak Bayan Harding'in ne ima ettiğini anlamıştı. Violet'in en büyük korkularıyla yüzleşmesi gerekiyordu. Ama Persephone, Bayan Edwards'ın fırsatlarını sabote etmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı. "Leydi Persephone'nin sorun çıkarmasına izin vermeyeceğim. Sana söz veriyorum."

"Güzel. Ama Lord Scarsdale, dikkatli olmanızı tavsiye ederim," dedi Bayan Harding. "Bayan Edwards'ın özgüvenini geliştirmesine yardımcı olduğunuz için takdire şayansınız, ancak bunu kendi geleceğinizi feda etmek anlamına geliyorsa yapmayın."

Uyarısı gözünden kaçmadı. "Öyle bir niyetim yok," dedi. "Ve Bayan Edwards'ın uygun bir koca bulacağına inancım tam." Bir sonraki eli aldı ve ardından bir as ile başladı. Yüzünde, kartlarla hiçbir ilgisi olmayan bir sıkıntı ifadesi vardı ve göğsünde yankılanan cevabı hissetti. Ama Bayan Harding'in uyarısının haklı olduğunu biliyordu. Bir şekilde, kendi kurduğu bir tuzağa düşmüştü.

Violet'i seviyordu ama bu güzelliğinin çok ötesindeydi. Köpeğinin kulaklarını okşarkenki yumuşak gülümsemesiydi. En iyi kozunu ve dile getirilmeyen zaferini alt ettiğinde gözlerindeki o şeytani parıltıydı. Ya da birlikte şarkı söyleyerek geçirdikleri gün onunla vals yapmasıydı. En önemlisi de, onu öpücüğüyle uyandırmasıydı.

Bunun yanlış olduğunu biliyordu ama kütüphanedeki o gece, onun yalnızlığının kendi yalnızlığının aynası olduğunu fark etmişti. Öpücükler, onu daha çok istemesine neden olmuştu. Onunla vakit geçirmekten keyif alıyordu ve her fırsatta onu şaşırtmaya devam ediyordu.

"Sanırım hepimiz Bayan Edwards'a çok yardımcı olduğunuz konusunda hemfikiriz, Lord Scarsdale. Ama anlaşmamızın o balodan sonra sona ermesi muhtemelen en iyisi," diye devam etti Bayan Harding.

Damian, Bayan Harding'le tartışmadı, çünkü haklıydı ve herkes bunu biliyordu. Violet'e yardım etmek için hiç para almak zorunda kalmamayı diledi. Ama zaten başka seçeneği yoktu. Bunun yerine başını salladı ve bir papazla başladı.

Violet bir as oynayınca aniden yıkıldı. Birkaç dakika içinde oyunun kontrolünü ele geçirdi ve kalan tüm elleri çekti. Violet bunu hiç tahmin etmemişti. Violet, daha önce kolayca kralını alabilirdi ama doğru anı bekleyerek direnmişti. Ve şimdi kaybetmişti.

Ona gülümsedi ve adam onunla gurur duymaktan kendini alamadı. Onları rehavete sürüklemiş ve sonra da oyunu acımasızca kazanmıştı.

"White's'ta kağıt oynamanıza izin verilmemesi talihsiz bir durum," diye belirtti. "Bir servet kazanabilirsiniz."

Violet kartları bir deste halinde topladı. "Sanırım w-bahsimizi kazandım, Lord Scarsdale."

"Demek öyle yaptın." Yüzündeki ifadesizliği korudu, ne kazandığını açıklamak istemiyordu.

Ama Bayan Harding yine de sordu. "Peki neye bahse girdin?"

Violet doğruldu ve "Gelecekte bir iyilik. Belki onu dondurmaların tadını çıkarmak için beni Gunter'a götürmeye zorlarım. Ya da belki vedalaşmadan önce baloda benimle bir vals yapmak zorunda kalır." dedi.

Yalan dudaklarından kolayca çıkmıştı ama onunla birlikte bu aktivitelerin hiçbirinin sorun olmayacağını biliyordu.

Nasıl olduğunu bilmiyordu ama birlikte geçirdikleri zamanın bitmesini istemiyordu. Violet Edwards bir şekilde ilgisini çekmişti. Cesareti ve kararlılığı, tanıdığı tüm kadınların çok ötesindeydi.

Şu anda karısı olsaydı, kartları bir kenara atıp onu yukarı çıkarırdı. Elbisesinin düğmelerini açıp tenini ağzına kadar açtığını hayal etti. Bakışlarını görünce ifadesi donuklaştı ve masadan kalktı. "İyi bir oyundu, Lord Scarsdale. Sizi dışarı çıkarayım."

Masadan izin isteyip kalktı ve diğerlerine oyun için teşekkür etti. Koridorda, onunla birlikte ön kapıya doğru yürüdü. Her adımda, onun uzaklaştığını hissetti. Ve merdivenlerin yanında durdu, birlikte geçirdikleri zamanı uzatmak istiyordu. Bir şekilde ona, bu şekilde bitmesini istemediğini söylemek istiyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

Bir an ona baktı ve sessizce, "Ödünç almak istediğim bir kitap vardı. Kütüphaneden." dedi.

Yüzü kıpkırmızı oldu ve bakışlarını aşağıya indirdi. Başka bir şey söylemesine gerek yoktu ama kadın onu odaya ulaşana kadar başka bir koridordan geçirdi.

Kütüphaneye girdikleri anda, kapıyı arkalarından kapatıp anahtarı kilide soktu. Kadın ona baktı ve gözlerinde, kendisi de aynı açlığı gördü. Birkaç saniye içinde, onu raflara yaslayıp sertçe öptü.

Kadın onun içinde eridi ve dilleri birbirine karıştı. Adam onu öyle şiddetli öptü ki, tek istediği elbiseyi üzerinden çıkarıp onu sahiplenmekti. Neden böyle hissettiğini anlayamıyordu ama ona dokunmak onun için içsel bir ihtiyaç haline gelmişti.

"Beni neden öpüyorsun?" diye mırıldandı adamın ağzına doğru.

"Çünkü istiyorum." Kelimeler, amaçladığından daha sert çıkmıştı. "Ve henüz bitirmedim." İçindeki tüm bastırılmış arzuyla onu öptü. Kolları boynuna dolandı ve dili onunkine değdiğinde inledi.

"Oyunu kazandım, Lord Scarsdale," diye hatırlattı ona. "Sen... benim emrimdesin."

Ve eğer bu duyduğu en tahrik edici cümle değilse, ne olduğunu bilmiyordu. Ağzını boynuna doğru yaklaştırdı, boynuyla omuzları arasındaki yumuşak tenini öptü. "Benden ne istiyorsun?" Aniden bu kadınla baş başa kaldığı, ellerini ve ağzını kullanarak onu tatmin ettiği hayali geldi aklına.

Kadın onu öptü ve adam kalçalarını kendine doğru çekti, vücudunun yumuşaklığına ihtiyaç duyuyordu. Vücudu kaskatı kesilmişti ve korsesini gevşetip dokunmak için can attığı göğüslerini ortaya çıkardığını hayal etti. Daha önce kadınlarla birlikte olmuş olsa da, kadının onu öpme biçiminde, daha iyi bir adam olmak istediğini hissettiren bir şey vardı. Ve onu bırakmak istemiyordu.

Violet kelimelerini özenle seçti. "Maskeli balo gecesi sana söyleyeceğim. Senden bir iyilik isteyeceğim, sen de bana vereceksin."

"Pekala," diye mırıldandı dudaklarına doğru, sonra tekrar yakaladı onları. Kadın, onun arzusunu kendi ihtiyacının gücüyle karşıladı ve elleri adamın ceketinin altında, gömleğinin üzerinde hareket ettiğinde, adam ona acıdı.

"Balodayken, beni öptüğün her anı hatırlayacaksın." Dudaklarını onun dudaklarından çekerken sesi aniden ağırlaştı. "Persephone ile dans ettiğinde, benimle dans ettiğini hatırlayacaksın."

Kadın onu öptü ve adam yüzünü ellerinin arasına alıp dokunuşunun tadını çıkardı. Parmak uçları gömleğinin altında sırtına yayılmıştı ve nefesi düzensizdi. Bir şekilde, savunmasını aşmanın bir yolunu bulmuştu ve söylediği her kelime doğrudu. Bu kadını, başka hiç kimseyi istemediği kadar istiyordu.

"Violet," diye mırıldandı, adını ilk kez kullanarak. "Ben—"

"Söyleme." Parmağını dudaklarına koydu. "Ne düşündüğünü zaten biliyorum. Özür ya da mazeret istemiyorum." Sonra dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı ve onu usulca öptü. "Senden lütuf isteyeceğim ve ondan sonra..." Sözleri yarıda kaldı ve adam sessiz bir acı hissetti.

Gözlerinin içine baktığında, dile getirilmeyen acıyı gördü. Derinlerde, yalnızlığın ve pişmanlığın yankısını hissetti.

Violet hüzünlü bir gülümsemeyle yanağına dokundu. "Belki de başka biriyle evlendiğinde beni unutmazsın."

Dokuzuncu Bölüm

Violet, sürekli ortaya çıkan güvensizliklerin etkisi altında, aynaya bakıyordu. Persephone'nin babasının düzenlediği bir baloya nasıl katılabilirdi ki? Maskeli balo olsun ya da olmasın, hazır değildi. Kekemeliği her geçen gün biraz daha iyiye gitse de, asla tamamen kaybolmayacaktı. Kahverengi saçlarına ve gözlerine baktığında ise, tavus kuşu kılığına girmeye çalışan bir çalıkuşu gibi hissediyordu kendini.

Bir de konttan kazandığı iyilik vardı. Ondan ne isteyeceğini henüz bilmiyordu. Hatta, bu gece ilerleyen saatlere kadar onunla konuşmayabilirdi bile. Muhtemelen diğer talipleriyle birlikte Persephone'nin yanında olacaktı.

Kapı çalındı ve Lucy'nin giyinmesine yardım edeceğini umarak "Girin," diye seslendi. Ancak karşısında Bayan Harding vardı.

Müdire içeri girdi ve sabahlığıyla Violet'e baktı. "Bu gece nasıl hissediyorsun?" Sesi sessiz bir sempati taşıyordu.

"Korkuyorum," diye itiraf etti Violet. "Modacının benim için diktiği yeni bir elbisem var. Lucy de sade siyah bir maske bulacağını söyledi."

Bayan Harding pencerenin yanındaki küçük bir tabureye oturdu. "Ah, sanırım bundan daha iyisini yapabiliriz. Londra'nın en iyi saç stilistlerinden biri aşağıda bekliyor. Ayrıca modacıya senin için gerçek bir elbise ve maske yapmasını emrettim. Bu gece fark edileceksin. Ve eğer bunda bir payım olursa, Londra'daki her seçkin beyefendi sana hayran kalacak."

Bu düşünce hem baş döndürücü hem de heyecan vericiydi. Violet nefesini verdi. "Ne s-söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Balodaki en güzel kadınlardan biri olma şansını sana versem, kabul eder misin?" diye sordu. "Duvar çiçeği olmayacak kadar güçlü müsün? Özellikle de Scarsdale oradaysa."

Violet tereddüt etti. İçgüdüleri hayır demeyi gerektirse de henüz hazır değildi, kontun kütüphanedeki ikinci öpücüğünü tekrar düşündü. Yanakları bu anı ve kalbini o adama kaptırdığının acı gerçeğiyle kızardı.

Bayan Harding onu inceledi ve "Kont'a karşı... duygular besledin mi?" diye sordu.

Violet gözlerini kapattı. "Bir varisle evlenmesi gerektiğini biliyorum. Benim bir şey hissedip hissetmemem önemli değil."

"Ah, çok önemli." Müdire taburesinden kalktı. "Sana bir talipte aradığın özelliklerin bir listesini yapmanı istediğimi hatırlıyor musun? Asla sahip olamayacağını düşündüğün bir adam?" Violet başını salladı, ama o zamanlar pek önemsememişti. Bayan Harding devam etti, "Sence senin için Scarsdale Kontu'nu seçmemiz tesadüf mü?"

Bunun üzerine Violet gözlerini kırptırdı. "Bana yardım etmesi gerekiyordu."

"Doğru, ama aynı zamanda onun senin için iyi bir koca olabileceğini de düşündük."

Boğazından ürkmüş bir kahkaha yükseldi. "Bunun olabileceğini nasıl hayal edebilirsin ki? İmkansız."

"Öyle mi?" Sakin bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Kütüphanede onunla yalnız kalmaya izin vermemizin bir sebebi olduğunu düşünmüyor musun?"

Violet yüzünü buruşturdu. "Şunu demek istemedim ki... yani... biz..."

Müdire elini salladı. "Ne bu ne de şu. Konuyu açmamın sebebi, kontun senden hoşlandığının hepimiz için açık olması. Sen de ondan hoşlanıyorsun. Sana evlenme teklif etse, kabul eder miydin?"

Violet, kadına inanmaz gözlerle baktı. Hayatında hiç böyle bir olasılığı düşünmemişti. Ama ya öyleyse? diye kükredi kalbi.

"Evet ya da hayır sorusu," dedi başhemşire. "Nedenlerini boş ver."

Violet derin bir nefes aldı. "Evet. Onunla evlenirdim."

Bayan Harding onu inceledi. "O zaman istediğin adam için savaşımalısın. Ne istediğini veya ne yapması gerektiğini düşündüğünü umursama. Scarsdale ile evlenmek istiyorsan, sana verdiğimiz fırsatı değerlendir. Savaş hazırlanmanın zamanı geldi." Bir hizmetçi çağırdı.

Bir an için, sanki görünmez bir kapı açılmış gibiydi; Violet'in içinden geçebileceğini hiç düşünmediği bir kapı. Hayatı boyunca, herhangi bir erkekle konuşmaktan korkan, zavallı bir duvar çiçeği olmaya alışmıştı.

Ama Lord Scarsdale'den korkmuyordu. Onu aklından geçenleri söylemeye davet etmişti ve onu öptüğünde, arzusunun kanıtını hissetmişti.

Kalbini kazanmak mümkün müydü? Böylesine imkânsız bir hayale ulaşmaya cesaret edip edemeyeceğini bilmiyordu. Ama hiç denemezse, başarısızlık kaçınılmazdı.

Kapı çalınca Bayan Harding gidip açtı. Odaya üç kadın girdi: Birinin elinde tarak ve makas vardı, Lucy ve diğer hizmetçi ise büyük bir kutu taşıyordu.

"Ona elbiseyi göster," diye emretti Bayan Harding. "Ve maskeyi."

Lucy kutuyu açınca, koyu zümrüt yeşili, yüksek belli bir elbise ortaya çıktı. Üzerinde sayısız ipek yaprak dikilmiş gibiydi ve kısa kolları daha koyu yeşildi. Hizmetçi elbiseyi çıkarıp yatağın üzerine koydu ve Violet daha önce hiç bu kadar nefes kesici bir şey görmemişti. Elbiseyle uyumlu bir dantel yelpaze ve minik yeşil yapraklarla işlenmiş siyah bir maske vardı. "Çok güzel," dedi.

"Bu gece Eve olacaksın," dedi Bayan Harding. Yan yan gülümseyerek ekledi, "Kıyafetini anlamak isteyen olursa, yanında bir elma bile getirebilirsin. Tek soru, Adam'ını -yani kontu- gerçekte ne istediğini öğrenmeye ikna edip edemeyeceğin."

"Onun ihtiyacı olan çeyiz bende yok," diye itiraf etti Violet. "Onu istesem bile." Ama Scarsdale'in Persephone yerine onu seçmesi düşüncesi bile yüreğini sızlatıyordu. Onun için savaşmak istiyordu. Evliliği hayal ettiğinde, gecelerini onun kollarında geçirmek veya her sabah kahvaltı masasında yüzünü görmek harika olurdu. İmkansız bir mücadele olsa bile, uğruna savaşmaya değerdi.

"Lord Scarsdale'i başka bir yol bulacak kadar zeki olduğuna ikna edin," dedi Bayan Harding. Violet'in saçına uzanıp arkasındaki kurdeleyi çözdü. "Seninle işimiz bittiğinde, bu gece Londra'nın en güzel kadını olacaksın. Kont düşündüğüm kadar iyi bir adam olmasa bile, Scarsdale ailesini tek başına mali yıkımdan kurtarabilir."

Damian, balo salonu konuklarının arasında durdu ve bir an için kraliçenin bekleme odasında, Leydi Persephone'nin huzuruna çıkmasını bekliyormuş gibi göründü. Kraliçenin tüm taliplerini kandırdığının, sadece biraz cesaretlendirdiğinin ama asla söz vermediğinin tamamen farkındaydı. Bir bakıma bunu hak ediyordu, çünkü geçmişte birçok genç hanıma aynı şekilde davranmıştı.

Yine de, Persephone'nin biriyle evlenmeyi kabul edip etmeyeceğini merak etmeye başlamıştı. Belki de başka mirasçıları düşünmek onun için daha iyi olurdu. Ama sonra, beyaz ipekten bir balo elbisesi giymiş bir şekilde içeri girdi. Elbise, tüylerle süslenmiş bir kuşu andıracak şekilde tasarlanmıştı ve aynı şekilde süslenmiş bir maske takmıştı. Etrafını dört beyefendi sardı ve dantelli beyaz bir yelpazeyle yelpazeleyerek güldü.

Damian, yüzünde hissetmediği bir gülümsemeyle odanın karşısına doğru yürümeye başladı. Ne yapması gerektiğini biliyordu ve isteksizliğini bir kenara bırakıp ailesinin geleceğine odaklanması daha iyiydi.

Ama Violet haklıydı. Birlikte geçirdikleri saatleri düşünmeden edemiyordu. Onunlayken tamamen kendisi olabiliyor ve ne söylemek istiyorsa söyleyebiliyordu. Persephone ile evlenmeye tahammül etmesinin tek yolu, ayrı sitelerde yaşamalarıydı.

Evlenmek için farklı bir varis seçse bile, onun Violet'le asla boy ölçüşemeyeceğinden şüpheleniyordu. Dükün kızına doğru yürürken, başka bir çıkış yolu olup olmadığını merak ediyordu.

Başka bir genç kadın içeri girerken hafif bir mırıltı duyuldu. Damian kapıya baktı ve nefesi kesildi. Yapraklar ve işlemelerle süslenmiş koyu yeşil bir elbise giymişti ve kumaşı hafif bir ışıltıya sahipti. Kahverengi saçları şık bir topuzla toplanmış, buklelerinin arasına yapraklar da örülmüştü. Siyah maskesi yüzünün arkasına bağlıydı ve boynunda yılan şeklinde sıra dışı bir zümrüt kolye vardı. Bir elinde bir elma tutuyordu.

"Eğer o Havva ise, ben de onun Adem'i olurum," diyen bir beyefendinin yanında olduğunu duydu. "Kim o?"

Ama Damian onun kim olduğunu çok iyi biliyordu: Violet Edwards. Onu hiç bu kadar güzel görmemişti ve bu etki onu tamamen altüst etmişti. Kütüphanede öptüğü kadın bu muydu? Onu ıslık çalarak mahveden ve şarkı söylerken onunla vals yapan kadın mıydı?

Baktığını biliyordu ama umursamadı. Violet, maske takma zahmetine girmemiş Cedric Gregor ile içeri girerken omuzlarını geriye atmış, dik bir duruş sergilemişti. Arkasında, yüzünü de göstermiş olan Bayan Harding vardı.

Ama Violet'i nerede olsa tanırdı, refakatçisiz bile gelse. Gülümsemesi dingindi ve yaklaşmaya başlayan tek beyefendi o değildi.

Damian, Leydi Persephone'ye baktı, ama o çoktan diğer talipleriyle meşguldü. Violet'e kaşlarını çatarak bakıyordu, ama tapanlarının yanından

ayrılmaya niyeti yoktu.

Birkaç beyefendinin arasından geçip onu selamladı. "İyi akşamlar." Violet'in onu ele vermesinden hoşlanmayacağını düşünüyordu. Alçak sesle, "Bu gece kendine ne isim vereceksin?" diye sordu.

"Leydi Eve," diye yanıtladı. "İstersem isim vereyim. Bu bir maskeli balo, bu yüzden anonim kalmaya çalışacağım."

"Muhteşem görünüyorsun," dedi. "Seni tekrar görmek güzel." Bay Gregor'a başıyla selam vererek Violet'e kolunu uzattı. "Dans etmek ister misin?"

"Belki biraz sonra," diye cevapladı, sonra hayal kırıklığıyla dudağını ısırdı. "Henüz değil."

Cesaretini toplamaya çalıştığını anlayabiliyordu ve bu gece onun müttefiki olacağını bilmesini istiyordu. "Öyleyse bana bir dans ayır."

"Yapacağım." Gözlerini hafifçe kapatıp iç çekti. "Neden bunu yapmaya devam ediyorum?"

Kekemeliği muhtemelen en büyük korkusuydu, anlaşılabilir bir şekilde. "Biriyle konuşurken yanlışlıkla kekelerseniz, bunun yerine öksürün," diye önerdi. "Kimse fark etmez."

Tavsiyesine başını salladı. Yine de, ne kadar solgun olduğunu anlayabiliyordu. "Onlardan korkma. Bunu başarabilirsin." Cevap veremedi ekledi: "Kurtarılmaya ihtiyacın varsa, yelpazeni sol kolunun altına sıkıştır. Yanına gelirim."

Teklifi gerginliğini biraz olsun azaltmış gibiydi. "Teşekkür ederim, Lord Scarsdale."

Eğildi. "O dansı unutma. Valsi daha önce prova etmiştik. Müsaadenizle onu da ben alayım." Danslarını hatırlayınca yanakları kızardı ve ellerini beline koyduğunu hatırladı. Bu da aklına kütüphanedeki o çalınmış anı ve yumuşak dudaklarının kendi dudaklarına nasıl değdiğini getirdi. Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı, çünkü ikisine de faydası olmayacaktı. Sonra başını eğip "İyi şanslar," diye mırıldandı.

"Buna ihtiyacım olacak."

Sesindeki gerginliği duyabiliyordu ve cesaretini artırmak istiyordu. "Beyefendilerin ben olduğumu varsayalım," diye önerdi. "Onlara istediğin kadar kızabilirsin." Ve ardından arkasını dönüp uzaklaştı.

Buradaki amacını hatırlaması gerekiyordu: bir varis kazanmak. Hepsi beyaz veya pastel renkler giymiş, maskeli yeni sosyeteye yeni katılanlara

baktığında, aklına yine Melanie geldi. O burada olmalıydı. Ve eğer yapması gerekeni yapmazsa, Melanie bu fırsatı asla elde edemeyecekti.

Kendini toparlayıp Persephone'ye doğru yürüdü. Yolda, yanından geçen Leydi Ashleigh'i gördü. Açık kızıl saçları kimliğini ele veriyordu.

"Leydi Ashleigh," diye selamladı onu.

Durdu ve ona döndü. "Lord Scarsdale."

Hafifçe gülümsedi. "İnsanların kim olduğunu bu kadar kolay ayırt edebiliyorsak, bu pek de maskeli bir balo sayılmaz, değil mi?"

Saçlarına dokundu. "Saçımı boyamak veya peruk takmak istemedim." Omuz silkerek, "Persephone buna asla izin vermezdi," dedi. Bir an duraksayıp, "Sanırım onun talipleri arasına katılmayı düşünüyorsun," dedi.

"Sanırım yapmalıyım. Ne kadar istesem de hepsini dışarı atmak görgü kurallarına aykırı olur."

Leydi Ashleigh'nin ifadesi yumuşadı. "Sen onun hak ettiğinden daha iyi bir adamsın, Scarsdale." Cevap veremeden eldivenli elini kaldırdı. "Ve bu, senden bana kur yapmanı istediğim anlamına gelmiyor. Nasıl bir kadınla evlenmen gerektiğini çok iyi biliyorum."

Başka bir mirasçının söylediği ilginç bir şeydi, bu yüzden biraz daha derinlemesine araştırdı. "Şimdiden dikkatinizi çeken bir beyefendi var mı?"

Başını iki yana salladı. "Mümkün olsaydı hiç evlenmezdim. İstediğim bu değil. Ama kadınların başka seçeneği yok gibi görünüyor. Bize ne söylenirse onu yapıyoruz."

Konuşma, beklemediği bir hal almıştı. Sanki kapana kısılmış bir kadınmış gibi konuşuyordu. "Her şey yolunda mı, Leydi Ashleigh?"

Kaskatı kesildi. "Boş ver. Söylediklerimi unut." Persephone'ye işaret etti. "Sana bol şans dilemek isterdim ama bundan fazlasına ihtiyacın olacak." Tam ayrılmak üzereyken, yaşlı bir kadın görünce irkildi. "Bayan Harding," diye sert bir sesle selamladı onu. Müdire gülümsedi ve genç kadın ayrılırken başını eğdi.

Damian onunla yalnız kaldığında, Bayan Harding, "Bayan Edwards'la çok iyi anlaşıyorsunuz, söylemeliyim. Sizin ve Leydi Ashleigh'nin yardımıyla muazzam bir ilerleme kaydetti," dedi.

"Leydi Ashleigh mi?" Ona doğru döndü. "Onun bununla ne ilgisi var?"

"Onu da işe aldım," dedi Bayan Harding. "Paraya ihtiyacı vardı, bu yüzden ona bir mektup gönderip bir fırsat verdik. Tek yapması gereken son

derece kaba bir genç kız gibi davranmaktı. Bunu da tam da Bayan Edwards'tan beklediğimiz tepkiyi alacak şekilde yaptı."

Bunu hiç anlamayarak kaşlarını çatı. "Leydi Ashleigh son derece zengin bir genç kadın. Neden paraya ihtiyacı olsun ki?"

Müdire omuz silkti. "Her kadın ailesinin servetine hakim olamaz. Bir fırsat gördüm ve onu değerlendirdim."

Boş boş, Leydi Ashleigh'nin de kendi durumuyla benzer bir durumda olup olmadığını, hayatı üzerinde neredeyse hiçbir kontrolü olmadığını düşündü. Persephone gelip ona katılması için el salladığında, daha fazla düşünmeye vakti olmadı. "Bayan Harding, izin verir misiniz?"

"Elbette."

Ama kendi geleceğini değiştirecek güce sahip olan kadına katılmak için yola çıktığında, Bayan Edwards'a bir göz atmadan edemedi ve onun iyi olmasını umdu.

Violet'in endişeleri her an derinleşiyordu. Bay Gregor ona kolunu uzattı. "Seni düğ ve düşesle tanıştıracam. Adını sorarlarsa, yeğenim Eve Smith diyeceksin." Sonra sesi sertleşti. "Şimdi korkaklaşma. Bu, şu anda neler yapabileceğinin gerçek sınavı."

Violet yutkundu, sanki tüm vücudu buzla kaplıymış gibi hissediyordu. Nefes alamıyordu ama Bay Gregor'u takip etmeye zorladı kendini.

Adam odadan geçerken genişçe gülümsedi. Sonra onu doğrudan Leydi Persephone'nin annesi Westerford Düşesi'ne götürdü. "Majesteleri." Başını eğip, "Bu akşam yeğenimi getirmeme izin verdiğiniz için çok memnun oldum. Onu size takdim edebilir miyim?" dedi. Göz kırptı ve ekledi, "Size adını verebilirim ama belki daha sonraya bıraksam daha iyi olur," dedi.

Düşes eldivenli elini tuttuğunda Violet başını eğdi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum canım. Kızım Persephone ile tanıştın mı?"

Evet, hem de berbat bir insan, diye düşündü Violet. Ama tabii ki, kurgusal Bayan Smith genç kadınla hiç tanışmamıştı. Yavaş cevap ver, diye uyardı kendini. Derin bir nefes aldı ve "Hayır, Majesteleri," dedi.

Kekemeliğin izi kalmayınca gülümsemesini zor tuttu.

"O zaman sizi tanıştırmam gerekecek," dedi düşes. "Eminim arkadaş olacaksınız."

Violet, "Bunu kesinlikle yapmayacağız," diye düşündü.

"Elbette," diye cevapladı. "Teşekkür ederim... izin verdiğin için..." Öksürdü ve kekelemesini gizlemek için boğazını temizledi. "...balonuza katılmam için," diye bitirdi.

"Rica ederim," dedi düşes gülümseyerek.

Violet derin bir nefes aldı ve öksürerek yanlış adımını gizlemeyi başardığı için minnettar bir şekilde gülümsedi.

Bay Gregor onu odanın karşısına götürdü ve daha önce hiç görmediği başka bir beyefendinin yanından geçti. Koyu sarı saçları modaya uygun olmayan bir şekilde uzundu ve arkaya doğru atkı şeklinde bağlanmıştı. Sakalı ise neredeyse göğsüne kadar uzanıyordu. Yüz yıl hapis yatmış bir masal karakterini hatırlatıyordu. Giysileri buruşturulmuş gibi görünüyordu ve üzerine tam oturmuyordu.

"Bu Bay Cameron Neill," diye belirtti Cedric. "Dük ve düşesin beyefendiyi davet etmesine şaşırdım. Çoğu insan şaşırmaz."

Violet şaşırmamıştı. Ama ona bir bakış atmaya cesaret ettiğinde, adamda kendi yansımasını gördü. Fiziksel olarak kesinlikle bir dilenciden bile daha kötü görünüyordu. Ama daha da önemlisi, bir balo salonunda ne yapacağını bilmeyen bir yabancıydı. Duvarın yanında tek başına kalmıştı. Nasıl bir his olduğunu biliyorum, diye düşündü.

Dans başladı ve Bay Gregor'un bir arkadaşının onu partneri olarak davet etmesiyle şok oldu. Sıraya girdi ve yıllar sonra ilk kez dansa davet edildiğini fark etti.

Bay Gregor adama kendisine sormasını söylemiş olsa da, umursamadı. Partner değiştirirken Violet gülümsemeden edemedi. Eğleniyordu. Kadril'i çevirip dans etti, hatta bir ara güldü.

Ta ki kont kısa bir süreliğine onun ortağı olana kadar. Sonra ellerinin dokunuşunu, gözlerindeki bakışı fark etti.

Savaş zamanı, diye düşündü kendi kendine. Ama tekrar arkasına baktığında, onun Persephone'ye aynı şekilde baktığını gördü.

Haksız olduğunu bilmesine rağmen, içinde ani bir kıskançlık kıvılcımı çaktı. Evlenmek istediği kadını seçmişti ve bu kadın o değildi.

O zaman bu konuda bir şeyler yap.

Söylenmemiş sözler ona korkak gibi davrandığını hatırlatıyordu. Kontu istiyorsa, korkularını bir kenara bırakıp savaşımalıydı.

Dans sona erdi ve partneri onu geri götürdü. Bay Gregor'un yanına vardıklarında, "Size bir bardak limonata ikram edebilir miyim?" diye sordu.

"Harika olur," dedi. "Teşekkür ederim."

Eğildi ve ikramlara doğru yöneldi.

"İyi gidiyorsun," diye iltifat etti Bay Gregor. "Şimdi, asıl sınava geçelim."

Violet ne demek istediğinden emin değildi ama kolunu tekrar uzattı. "Beyefendi limonatamla dönene kadar beklemem gerekmez mi?"

"Ah, seni bulacak," diye yanıtladı Cedric. "Keşke daha güçlü bir şey olsaydı." Onu kalabalığın arasından geçirip Leydi Persephone'yle yüzleşmesini sağladı. Violet genç kadını gördüğü anda, tüm eski korkuları geri geldi. Utanç, gözyaşları... midesindeki o mide bulandırıcı his.

Bay Gregor genç kadını selamlayarak başını salladı. "Leydi Persephone, sizi yakın zamanda şehre gelen yeğenim Bayan Smith ile tanıştırabilir miyim?"

"Beni nasıl tanıdın?" diye takıldı genç kadın.

"Böyle bir güzellik gizlenerek devam edemez," dedi Cedric en büyüleyici sesiyle. Ve elbette, Leydi Persephone onun tuzağına düştü.

Violet gülümsemesini korumak için çaba sarf etti. Ama genç kadının kibriyle oynadığı açıktı.

"Neden maske takmadınız Bay Gregor?" diye takıldı Persephone.

"Benim yaşında, bazen gözlerim eskisi gibi olmuyor. Gizemi genç misafirlere bırakmak daha iyi," diye cevapladı eğilerek. "İkinizi de tanışın diye yalnız bırakayım."

Persephone tekrar gülümsedi ve Violet'e döndü. "Merhaba. Londra'da henüz tanışmadığım birinin kalmasına şaşırdım."

Violet yavaşça cevap verdi. "Sizi tanıdığıma... memnun oldum, Leydi Persephone. Her şey... çok güzel."

"Elbette öyle. Her şeyi planlamak için haftalar harcadık." Kadın bir an durup ona baktı. "Daha önce tanışmadığımızdan emin misin? Tanıdık geliyorsun."

Midesindeki mide bulandırıcı sancı giderek artıyordu ama Violet yalan söyledi: "Ben... kasabaya sadece birkaç gün önce geldim."

"Bana kendinden bahset," dedi Persephone. "Her şeyi bilmek istiyorum."

En korktuğu düşmanıya uzun bir sohbet etme düşüncesi bile imkânsızdı. Ama Violet kendini toparlayıp güldü. "Hayatım çok—" Kekemeliğinin geri döndüğünü hissettiğinde hafifçe öksürdü. "Çok sıkıcı. Bana seninkinden bahset."

Persephone'nin yüzü parladı ve genç kadın konuşmaya başlayınca Violet rahatladı. "Eh, düzinelerce talibim var. Koca seçmeyi neredeyse imkansız buluyorum. Hepsi yakışıklı tabii. Ve zengin. Hepsinin unvanı var. Nasıl birini seçeceğim ki?"

Duraksadı ve Violet tekrar konuşması gerektiğini anlayana kadar bekledi. "P-p—" Kekemeliğini gizlemek için tekrar öksürdü ve sonra kelimelerini değiştirdi. "Sevdiğin kişi."

"Hmm," diye düşündü Persephone, "ama hiçbirini sevmiyorum. Hepsi aynı."

Bunun üzerine Lord Scarsdale yanlarına geldi. Violet'i görmezden gelip tüm dikkatini hanıma verdi. "Her zamanki gibi çok güzelsiniz Leydi Persephone."

Violet, adamın onu fark edemeyeceğini bilse de, hafif bir belirsizlik hissetti. İkisinin de rol yaptığını kendine hatırlattı. Adamın onu tanımaması gerekirdi.

Persephone, Scarsdale ona gereken saygıyı göstermiş gibi gülümsedi. "Beni ne zaman görmeye geleceğini merak ediyordum."

"Sizin tarafınıza ulaşmak için bir talip ordusunun arasından geçmek zorunda kaldım," diye takıldı. "En azından düzinelerce."

Kadın, adamın sözlerine neredeyse övünerek karşılık verdi. Kontun sadece duymak istediklerini söylediğinin farkında mıydı? Yoksa umursamıyor muydu?

Persephone, Lord Scarsdale'e "Bay Gregor'un yeğeniyle tanıştınız mı?" diye sordu. Violet'e, "Üzgünüm ama bana adınızı söylemediniz," diye ekledi.

"Daha sonra," diye söz verdi Violet, ama bunu söylemeye hiç niyeti yoktu.

Scarsdale ona döndü ama yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu. "Onunla sadece kısa bir süre görüştüm."

Muhtemelen Persephone'nin onları konuşurken görmesi ihtimaline karşı itiraf etmişti. Ama yüzünde görünmez bir kalkan görmek canını acıttı. Yine de Violet, yeşil gözlerinde bir uyarı sezdi.

"Dans etmek ister misiniz, Leydi Persephone?" diye sordu.

"Henüz değil. Ama şimdilik bu genç hanımla dans etmelisin. Tabii, başka biri bunu talep etmediyse?"

Violet başını salladı.

"Gidelim mi?" diye sordu kont, kolunu uzatarak. Kont kolunu tuttu ve dans pistine vardıklarında, alçak sesle, "Bizi izliyor. Yabancı gibi davranmalıyız," dedi.

Violet, Leydi Persephone'nin onu izlediğinden şüpheliydi. Daha çok, etrafındaki taliplerin iltifatlarından hoşlanıyordu.

Avucunun omurgasına değen sıcaklığı hayal ettiğinden daha rahatlatıcıydı ve yasak dokunuşun tadını çıkardı. "Bu gece eğleniyor musun, Lord Scarsdale?" Onun yanında kekemeliğini gizlemeye bile gerek duymadan rahatça konuştu. Zaten müzik yüzünden kimse konuşmalarını duyamıyordu.

Kontun ifadesi temkinli bir hal aldı. Sanki bir şey söylemek istiyor ama kelimeleri bulamıyormuş gibi görünüyordu. Sonunda, "Artık öyleyim. Beyefendiler arasında bir kargaşa yaratmana sevindim. Bir talip seçtin mi?" diye takıldı.

Sen, diye düşündü ama söylemedi. Scarsdale onu etrafında döndürdü ama yine de aralarındaki mesafenin arttığını hissedebiliyordu. Bu sefer gözlerinin içine bakarak, "İlgimi çeken bir adam var. Ama onun bana aynı şekilde bakıp bakmadığını bilmiyorum," dedi.

Adını koyamadığı bir duygu belirdi yüzünde. "Senin adına sevindim." Eli beline kayd ve teni gerildi, aralarında hiçbir sınır olmadığını hayal etti.

"Bu gece ne kadar güzel görüldüğünü söyledüğimde ciddi dim. Bir erkeğin dikkatini çekmekte hiç zorlanacağını sanmıyorum."

"Belki," diye belirtti.

Ama bakışları hiç şaşmadı. "Sizinle gurur duyuyorum Bayan Edwards. Sıkı çalışmanızın karşılığını almayı hak ediyorsunuz. Bu kadar ilerleme kaydettiğinize sevindim."

İltifatı kabul etmek için başını eğdi. "Teşekkür ederim."

Ama dans etmeye devam ettiklerinde, "Peki, dikkatini çeken beyefendinin adını söyle bana," diye sordu. Gülümsedi, ama kadın

sesindeki koruyucu tonu fark etti.

"Hayır." Karşılığında gülümsedi, bu kaçamak sohbetin tadını çıkarıyordu.

"Sana yardım edebilirim" dedi.

"Olabilir." Ama ancak o da sevgisine karşılık verirse. Yine de gerçeği açıklayarak kendini rezil etmeye niyeti yoktu. "Sanırım beni neredeyse hiç fark etmiyor."

"Bu odadaki herkes seni fark etti," diye karşılık verdi. "Benimle dans etmeyi kabul ettiğin için minnettar olmalıyım. Dans kartın bu gece şüphesiz dolu olacak."

Buna nasıl cevap vereceğini bilemedi. Bunun yerine, "Muhtemelen Leydi Persephone'ye kur yapmak zorunda kalacaksın," dedi. Duraksayıp sordu: "Onun gibi bir kadınla evlenmeyi nasıl düşünebilirsin?"

"Çünkü ailemi önemsiyorum," diye cevapladı, ifadesiz bir yüz ifadesiyle. "Ve sen ve ben arkadaş olsak da, o bunu bilmemeli."

"Arkadaşlar." Gülümsedi, ama aslında çok daha fazlasını istiyordu. "Bu geceden sonra, yollarımızın tekrar kesişeceğini düşünüyor musun?"

Sanki bu soruyu beklemiyormuş gibi yüzünde hafif bir değişim oldu. Sonra bakışlarını doğrudan ona dikti. "Umarım. Aramızdaki ilişki biraz... sıra dışı olsa da, seninleyken sana boş iltifatlar etmek veya farklı davranmak zorunda değilim. Kendim olmak oldukça güzel."

Bu tehlikeli bir durumdu, çünkü o, adamın halinden hoşlanıyordu. Evet, babasının borçları tuzağına düşmüştü, ama kont gerçekten de iyi bir insan gibi görünüyordu. Ve hiçbir iyi insan, Leydi Persephone ile isteyerek evlenmemeliydi.

"A-açık konuşabilir miyim, Lord Scarsdale?"

"Sen hep öyle değil misin?"

"Persephone gibi bir kadınla evlenme," diye uyardı. "Hayatın tam bir zindan olacak. Başka birini seç. Herhangi birini."

"O, aile sorunlarımızın çözümüdür."

"Seninle oynuyor. Onu ıstediğini biliyor ama umursamıyor. Sanırım başka birine ilgi göstersen, seni tekrar ı-geri çekmeye çalışırdı." Persephone gibi kadınlar tapınılmak isterdi ve kimin tarafından tapınıldığını pek umursamazdı. Onun için taliplerin sayısı daha önemliydi.

"Babamın elli bin sterlin borcu var," diye karşılık verdi. "Başka ne yapabilirim?"

Bunun üzerine donakaldı. Babasının borçlarından bahsetmiş olmasına rağmen, bu kadar çok olduğunu tahmin etmemiştir. Yine de, ona tüm dürüstlüğüyle baktı. "Mutluluğunun elli bin pounddan d-fazlasına değdiğini düşünmüyor musun?"

Bakışlarını sabit tuttu. "Hayır. İstemiyorum." Dans sona erdi ve adam eğilirken kadın reverans yaptı. Adam onu Bay Gregor'a kadar eşlik etti ve balo salonundaki konukların arasında kayboldu. Kendini feda etmeye bu kadar istekli olması onu derinden rahatsız ediyordu. Ama babasının borçlarının bu kadar büyük olduğunu hiç düşünmemiştir. Scarsdale'in ondan kazandığı cüzi miktar, yemek faturalarını ödemekten öteye geçemezdi.

Bay Gregor ona bakıyordu ve sonunda sordu: "Nedir bu?"

"Sanırım sana potansiyel bir talip buldum," dedi. "Eğer onunla tanışmaya razıysan."

Nedense kalbi çarpmaya başladı. "Kim?"

Bay Gregor bir an durakladı. "Son bir saattir onu izliyorum. Kibar bir adam gibi görünüyor, ama görünüşü yüzünden birçok kadın ondan uzak duruyor. Sanırım bunun ötesine bakmaya gönüllü olabilirsiniz."

Violet bu durumdan rahatsız olmaya başlamıştı. "Söyle bana."

Onu terasa doğru götürdü ve kenarda durup bahçelere bakan bir beyefendi gördü. Adam yalnızdı ve ilk bakışta bakımsız görünüşünü ve uzun saçlarını fark etti. Bay Gregor'un daha önce ona gösterdiği beyefendi, Bay Cameron Neill'di.

"Sizi tanıştırayım," dedi.

"Hayır, gerçekten, ben-" Yaklaştıklarında sözleri kesildi.

"İyi akşamlar Bay Neill," dedi. "Sizi yeğenimle tanıştırmak istiyorum."

"Affedersiniz, ne dediniz?" Adam, sanki Bay Gregor düşüncelerini bölmüş gibi döndü.

"Seni yeğenimle tanıştırmak istediğimi söylemiştim." Violet'i işaret etti.

Bay Neill bir an kaşlarını çatı, bakışları Violet'e kaydı. "Bu, önceki konuşmamızla mı ilgili?"

Violet, "Daha önceki tartışma neydi?" diye düşündü. Bay Gregor bu adamla evlenmeyi mi planlamıştı? Görünüşünün ötesine bakmaya çalışıyordu. Güzel mavi gözleri vardı, ama sakalı ve bıyığı uzun olduğu ve saçları dağınık görüldüğü için yüzü hakkında pek bir şey söylemek imkansızdı. Neredeyse bir adaya düşmüş gibiydi.

"Hayır, hiç de değil. İkinizin tanışabileceğini düşünmüştüm." Bay Gregor gülümsedi ve Violet'e döndü. "Bay Neill son birkaç yıldır ülke dışındaydı. Daha yeni döndü." Duraksayıp ekledi: "Bayan Harding'i orada görüyorum. İkinizi tanışmanız için yalnız bırakacağım, ama biz terasın hemen diğer tarafında olacağız."

Başka bir deyişle, uzaktan refakat edeceklerdi. Hayır, gitme, diye yalvarmak istiyordu ama bu çok kaba olurdu. Bunun planlarının bir parçası olabileceği gerçeğini kabullendi.

Ama kadın kibarca gülümseyip elini uzattı. Bir an ne yapacağını bilememiş gibiydi. Yüzünden isimsiz bir duygu geçti, sonra elini tutup sertçe sıktı. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Bayan... şey, adınızı duyamadım."

"Bu bir maskeli balo," diye yanıtladı Violet. "Kim olduğumu bilmemen gerekiyor."

Bunun üzerine adam içten bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Aynen öyle. Sanırım adımı zaten biliyordur."

"Aynen öyle," diye tekrarladı.

Adam güldü ve kadın, ikisinin sandığından daha da benzediğini fark etti. İkisi de asık suratlıydı ve ikisi de sosyal açıdan becerikli değildi. Bir an onu inceledi, belki de bir koca adayı olabilir diye düşündü. Saçları ve sakalı gülünç derecede uzun, kıyafetleri ise bakımsız olsa da gözleri şefkatliydi.

Ama Damian'ın yaptığı gibi kalbinin daha hızlı atmasına neden olmadı. Gülümsediğinde tüylerinin diken diken olduğunu hissetmedi.

Ve böylece kendini toparlayıp yavaşça konuştu. "Bu akşam eğleniyor musunuz, Bay Neill?"

"Tam olarak düşündüğüm gibi değil," diye itiraf etti. "Bu kadar çok insan beklemiyordum." Sonra konuşma tekrar sona erdi. Violet, başka bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmek için bekledi, ama tuhaf sessizlik daha da uzadı.

Sonunda, "Westerford Dükü'nün muhteşem bir kütüphanesi olduğunu duydum. Binlerce kitap varmış, öyle duydum. Daha önce gördün mü?" dedi.

"Hayır. İlk defa... burada basketbola gidiyorum," diye itiraf etti. Kekemeliğinin geri dönmesinden nefret ediyordu ama adam umursamıyor gibiydi.

Başını salladı. "İtiraf etmeliyim ki, kütüphaneyi kendim görmek istiyorum. Sen de gelmek ister misin?"

Kütüphaneye ilgili son anısı, Scarsdale Kontu tarafından baştan aşağı öpülmesiydi. Adamın ateşli ağzı onunkini yiyip bitirmişti ve içinde uyandırdığı o şiddetli arzuyu asla unutmamıştı. Yanakları bu görüntü karşısında kızardı ve başını salladı. "Hayır, teşekkür ederim Bay Neill. Ama size iyi akşamlar dileyeceğim."

Bunun üzerine koridora döndü. Bay Gregor ve Bayan Harding hâlâ terasın diğer tarafındaydı. Onlara başını salladı ve balo salonuna dönmek üzereyken arkasından bir kadın sesi duydu.

"Violet. Seni burada görmeyi umuyordum."

Leydi Ashleigh'i görünce içindeki her şey dondu. Genç kadın buz mavisi bir elbise giymişti ve kızıl saçları incilerle birbirine dolanmış bir topuzdu.

Violet bir an konuşmadı, kendini açığa vurmak istemiyordu. Ama sonra Ashleigh devam etti, "Biraz konuşabilir miyiz?"

Başını sallamaktan başka çaresi yoktu. Bu Ashleigh'e hiç benzemiyordu ve içgüdüleri alarma geçti. "Ne oldu?"

Ashleigh, diğerlerinden uzaklaşması için işaret etti. "Bunu... nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Ama... dans dersinde olanlar için özür dilemek istedim. Zalimce davrandım. Bayan Harding, hayal edebileceğim en korkunç insan gibi davranmam konusunda ısrar etti. Karşılığında bana para ödediler."

Violet ona inanıp inanmamakta kararsızdı. "Neden paraya ihtiyacın olsun ki?" Leydi Ashleigh tanınmış bir mirasçıydı. Babası Rothfield Markisi, dükten sonra en zengin soylulardan biriydi.

"Kaçmak isteyen tek kişi sen değilsin," dedi Ashleigh. Yüzü solgunlaşmıştı ve etrafına bakındı. "Sadece sana söylemek istedim. Davranışlarımdan hoşlanmadım ama o söyledi." Suçluluk duygusu yüz hatlarını bulandırmış gibiydi. "Sanırım bana inanmıyorsun ama bilmen gerektiğini düşündüm."

Violet, nasıl cevap vereceğini bilemeyerek hüznünlendi. Leydi Ashleigh'e güvenmiyordu ama doğruyu söylüyor olma ihtimali de vardı. O ilk derste alay konusu olacağını ve küçümseneceğini hiç düşünmemişti. Ama artık amacının ne olduğunu biliyordu: Onu kızdırmak ve ne kadar güçsüzleştiğini görmesini sağlamak.

Ashleigh'nin af dilediğini bilse de, henüz bunu yapamıyordu. Bildiği kadarıyla, bu bir bahsin parçasıydı; pişmanlık duyduğuna inandırmak için, ama aslında bu sadece bir hileydi.

"Çok zalimdin," diye cevapladı sonunda. "Senin bu kadar korkunç olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Ashleigh'nin ifadesi düştü. "Biliyorum."

"Herhangi bir insanın herhangi bir sebepten ötürü nasıl bu kadar berbat bir f-olabileceğini anlayamıyorum." Kadının bakışlarına kendi sessiz suçlamasıyla karşılık verdi.

"Anlamazsın," dedi Ashleigh. "Ama paraya ihtiyacım vardı." Yüzü yine soğuklaştı. "Bu akşam bol şans."

Violet, söylenmeyen sözleri neredeyse duyabiliyordu: Buna ihtiyacın olacak.

Onuncu Bölüm

Damian, Persephone'nin yanında bekliyordu ve beklediği her an kendini daha da aptal hissediyordu. Violet'in haklı olduğunu biliyordu. Dükün kızı gerçekten de onunla oynuyordu. Zengin bir mirasçı olmasaydı, onunla evlenmeyi düşünmezdi. Ama bir mirasçıyla evlenmek ailesine borcuydu.

Melanie'nin çıkış yapması için bir yıl daha beklemesini istemiyordu. Kendisine hayran kalacak bir koca bulmayı hak ediyordu. Bunun yerine, evde başka ne satabileceklerine karar vermeye çalışıyordu.

Ve tabii ki kendini dükün kızına satmaya çalışıyordu. Persephone'ye bir bardak limonata getirmeye karar verdi ve yanına gelip ikram ettiğinde, Persephone sahte bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ne kadar düşünceli bir beyefendisin Scarsdale. Ama şu anda susamıyorum." Başka bir talibine dönerek onu görmezden geldi.

Limonatayı elinde tutmak aptalca geldi ve bu, kadının tam anlamıyla emrine amade olduğunu fark etmesini sağladı. Ve kadın ona bir hizmetçiden farksız davranıyordu. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen onu böyle düşünüyordu.

Bu böyle devam edemezdi. Persephone'ye kararını vermesi için zaman tanıyarak sabırlı davranmıştı. Ama onun alaylarından bıkmıştı artık.

Violet'i balo salonunun kenarında dururken gördü ve yanına gitti. Sanki hayalet görmüş gibi sarsılmış görünüyordu. "Al." Limonatayı ona uzattı. "Ne oldu? Üzgün görünüyorsun."

"Önemli bir şey değil," diye itiraf etti. "Leydi Ashleigh beni tanıdı, hepsi bu." Limonatasından bir yudum aldı. Adam daha fazlası olduğunu seziyordu ama kadın bunu kabul etmeyecekti.

"Ashleigh burada olduğunu kimseye söylemeyecek," diye söz verdi. İnce bir uyarı muhtemelen sorunu çözerdi.

"Limonata için teşekkürler," diye cevapladı Violet. Onu inceleyerek sessizce bitirdi. "Ya sen? Her şey yolunda mı? S-sen de üzgün görünüyorsun."

"Öyleyim." Öfkesi doruktaydı, çoğunlukla kendine duyduğu öfke. Kibirli bir sosyete kızını kendisiyle evlenmeye ikna edebileceğini sanmıştı, oysa gerçek şu ki, kız sadece oyunun tadını çıkarıyordu. Persephone istediği her erkeği elde edebilirdi ve bunu biliyordu. Ve mümkün olduğunca uzun süre ilginin tadını çıkarıyordu.

"Bahçelerde yürümek ister misin?" diye patladı. "Düşünmek için zamana ihtiyacım var. Ve bana karşı dürüst olup fikrimin aptalca olduğunu söyleyecek birine ihtiyacım var. Aklıma bir fikir gelirse bile."

"Bunu yapabilirim," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Ama sen benim itibarımı zedeleyecek hiçbir şey yapamazsın. Bu sana da zarar verir."

"Neyse ki kimse seni tanımıyor bile. Şimdi konuşabileceğimiz bir yere gidelim." Kolunu uzattı ve bir hizmetçinin yanından geçerken, kadın ona boş bardağı uzattı.

Terastan yürüyerek geçtiler ve merdivenlerden aşağı bahçeye doğru inerken Bay Gregor ve Bayan Harding'e başıyla selam verdi.

"Şimdi ne oldu?" diye sordu Violet.

"Haklıymışsın," diye itiraf etti. "Persephone hepimizle oynuyor. Ve bundan keyif aldığına dair bir his var içimde. Hiçbirimizle evlenmek istemiyor, sadece ilgi istiyor." Onu çakıl taşlı patikadan taş bir çeşmeye doğru götürdü. Su, ortasında bir denizkızı olan yunusların ağzından sızıyordu.

"Yanılmıyorsun," diye onayladı Violet. "Soru şu ki, yapman gerekeni yapacak cesaretin var mı?"

Çeşmenin önünde durdu, bunun cevabını bilmiyordu. İki olası seçenek görebiliyordu. Birincisi, Persephone'yi zorla ikna edip bir cevap talep etmek. İkincisi, Persephone ile evlenme arayışından vazgeçip başka bir varis seçmek. Violet'in hangi seçeneği tercih ettiğini zaten biliyordu. "Ne seçersem seçeyim, işe yaramayacağından endişeleniyorum."

"Belki de hayır," dedi. "Ama şu anda yaptığın şey de işe yaramıyor."

Yavaşça nefes verdi, inkar edemezdi. Taliplerinden hiçbirini umursamayan bir kadın tarafından kandırılmak çok sinir bozucuydu. Bunu fark edince gururu incindi. "Sence ona kur yapmayı bırakmalı mıyım?"

Başını salladı. "Evet. Ama senin sandığın sebeplerden dolayı değil." Başını eğdi, ne demek istediğini merak etti. Sonra Violet devam etti: "Bu onu çok öfkeli edecektir. Seni iplerle bağladığına inanıyor. Ona seninle

evlenmek istemediğini anladığını ve artık bu isteklere saygı duyduğunu söyle."

Bunu düşündükçe Violet'in haklı olduğunu daha iyi anlıyordu. Persephone'nin onu geri istemesine sebep olabilirdi.

"Taliplerinden hiçbirini kaybetmek istemiyor," dedi Violet. "Ve eğer sen gidersen, başkaları da seni takip edebilir."

"Yapmazlar," dedi. "Ama haklısın, ona kur yapmayı bırakırsam dikkatini çeker." Yine de riske girmeye değip değmeyeceğinden emin değildi. Persephone'nin kindar bir yanı vardı ve diğer mirasçılar kur yapmaktan caydırmak için asılsız söylentiler yayabilirdi.

Damian, Violet ile bahçenin dış çevresinde yürüdü ve sonra onu terasa doğru yönlendirmeye başladı. Konuyu değiştirerek, "Leydi Ashleigh sana ne dedi?" diye sordu.

"Davranışları için özür diledi," diye yanıtladı Violet, "ve muhtemelen burada ne yaptığımı merak ediyordu. Ama Persephone'ye bir şey söylemesinden endişeleniyorum. Ya da daha kötüsü, anneme. Kimsenin beni burada bulmasına izin veremem."

"Senin için öğreneceğim," diye ısrar etti. "Ve Leydi Ashleigh'nin bu gece burada olmanla ilgili hiçbir şey söylememesini sağlayacağım." Leydinin bunu yapması için bir sebebi olduğunu düşünmese de, korumacı içgüdüleri harekete geçti.

Terasa ulaştılar ve onu merdivenlerden yukarı çıkarırken, kapının eşiğinde duran Persephone'yi gördü. Yanında üç farklı beyefendi duruyordu, ama Persephone'nin dikkati tamamen ona odaklanmıştı. Dudakları çatık bir ifadeyle gerildi ve Persephone onu görünce kibarca başını salladı.

"Lord Scarsdale." Çenesini kaldırarak onu selamladı. "Bayan Smith ile bahçelerde yaptığınız yürüyüşten keyif aldınız mı?"

"Evet," diye onayladı. "Peki, taliplerinin bolluğundan hoşlanıyor musun?" Ses tonunu hafif tutup sanki onunla dalga geçiyormuş gibi bir hava yaratsa da, aslında öyle değildi. Aslında öyle değildi.

"Senin de aralarında olacağını sanıyordum," diye iç çekti. "Yoksa beni terk ettiğini düşünmekle yanılmış mıydım?" Uzun süredir acı çeken bir ifadeyle surat astı, özür dilemesini ve hayranlığını beklediğini belli etti.

"Terk edilmiş değil," dedi nazikçe. Ama tam olarak bir dalkavuk gibi davranıp onun her kaptisine boyun eğmek istemiyordu. Aylardır onu takip ediyordu ve Persephone hiçbir talipinden evlenme teklifi kabul etmemişti.

Belki de bir şeyleri değıştirmenin zamanı gelmişti. Damian, Violet'in sessiz cesaretlendirmesini hissedebiliyordu ve bu inançla harekete geçmeye karar verdi. "Belki de benim gibi bir adamla evlenmek istemediğini fark ettim. Bu yüzden seni diğer taliplerinle baş başa bırakmam en iyisi olabilir."

Yüzü öfkeyle bembeyaz kesildi, sonra da öfkesini gizledi. "Damian, aptallık etme. Sana hayran olduğumu biliyorsun."

Ama sözleri kulağa sahte geliyordu. Gülümsedi ve cevap verdi: "Size iyi akşamlar dilerim, Leydi Persephone." Sonra kolunu Violet'e uzattı. Violet kolunu tuttu ve koridorda yürürken ona eşlik etti.

"Yavaşla," diye fısıldadı. "Bir an daha bekle, ama pes etme."

Ne demek istediğini sormak üzereyken, Leydi Persephone'nin "Scarsdale, gerçekten. Gel ve biraz benimle konuş." diye seslendiğini duydu.

İlk başta içgüdüğü itaat etmekte, ama Violet onu uyarmak için dirseğini sıktı. Bunun yerine Persephone'ye döndü ve ona sıcak bir gülümsemeyle baktı. Yüzündeki şok ifadesi neredeyse buna değecekti.

Sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Violet, Harding House'a dönerken arabada güldü. "Yüzünü gördün mü? Sanki beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu."

"Sen hiçbir yanlış yapmadın."

"Ah, ama yaptım. Beni gözleriyle yakabilirdi. Sözlerimi unutma. Haber gönderip seni ziyarete çağırarak. Eğer onunla evlenmek istersen, sana teklif edebilir." Arabaya yaslandı ve hayal etti.

Lord Scarsdale onu erken eve getirmeyi teklif etmişti ve Bay Gregor başlangıçta refakatçi olarak araca binmiş olsa da, arabacıdan onu White's'a bırakmasını rica etmişti. Kontla yalnız kalmak pek uygun olmasa da, pek de umurunda değildi. Sadece biraz daha uzun bir süre içindi.

Damian karşısına oturdu ve gülümsemesi onunkine benziyordu. "Tavsiyeniz için teşekkür ederim Bayan Edwards. Sanırım haklı olabilirsiniz. Leydi Persephone sahip olmadığı şeyi istiyor."

Violet, bu hilenin işe yarayacağını biliyordu ama aynı zamanda onu rahatsız ediyordu. Leydi Persephone, kendisinden başka kimseyi

umursamıyordu. Bir talibini kaybetme fikri onu öfkeliendirecek ve Lord Scarsdale'i hizaya getirmek için her şeyi yapacaktı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu sessizce.

"Hayır. Sadece yorgunum," diye itiraf etti. Maskesini çözüp yanındaki koltuğa koydu. Sonra eğilip ayakkabılarını çıkardı. Ayak parmaklarını sıkıdığı için çıkarmak iyi hissettirdi.

Lord Scarsdale'in ifadesi değişti ama hiçbir şey söylemedi. "Baloda oldukça başarılı olduğunı düşünüyorum. Leydi Ashleigh dışında kimse seni tahmin edemedi."

"Ona güvenmiyorum." Kadının Londra'nın her yerine dedikodu yaymasına göz yumamazdı. Violet ise hâlâ Leydi Ashleigh'nin Bekarlar Okulu'yla ne gibi bir bağlantısı olduğunu anlayamıyordu. Neden dans derslerine katılındı ki? Hiç mantıklı değildi.

"Ona güvenilmemesi gerektiği konusunda hemfikirim," dedi, "ama artık pek önemi yok. İnsanlara anlatsa bile, ona inanmayabilirler."

Bu kadarı doğrudu. Violet içini çekti ve ayak parmaklarını uzattı.

"Rahat mısınız Bayan Edwards?" diye sordu. Ses tonunda bir espri sezdi.

"Evet, çok. A-a-kendi ayakkabılarını çıkarmalısın. Senin ayaklarının da benimkiler kadar acıdığını tahmin ediyorum."

Bir an ona baktı. Sonra itiraz etmesine fırsat vermeden, çoraplı ayağına uzandı.

"Scarsdale, ne y-yapıyorsun?" Adam ağrıyan ayak tabanlarına masaj yapmaya başlayınca sözleri yarıda kesildi. Ellerinin nazik dokunuşu, Scarsdale'i minnettarlıkla inletti. "Ah, bu çok iyi hissettiriyor. Durma."

Gözlerini kapattı, başparmağının ayağına yaptığı baskının tadını çıkardı. Ona bu şekilde dokunmasına izin vermek çok uygunsuzdu. Bunu biliyordu ama yine de bitmesini istemiyordu. Hayatı boyunca ne zaman yakışıklı bir kont ayaklarına masaj yapacaktı ki? Bir daha asla olmayacaktı.

Neden tadını çıkarmayasın ki? Scarsdale yumuşak daireler çizerek topuğunun hatlarını çizerken o gözlerini kapalı tuttu.

Ve aniden, elinin başka bir yerde olduğunu hayal etti. Ya o akıllı eller başka bir yere gitseydi? Omuzlarında... gerginliği gidermek için yoğuruyor ve sonra aşığı iniyordu.

Diğer ayağına uzanıp hareketi tekrarladı ve kadın zihninin başka yerlere gitmesine izin verdi. Ancak bu sefer, başparmaklarının göğüslerinin

kenarlarına değmesinin nasıl bir his olacağını düşündü. Belki de meme uçlarına dokunurdu.

Görüntü karşısında hafifçe inledi ve parmakları tenini okşadığında, sertleşmiş uçlarını okşadığını düşündü. Nedenini bilmeden bacaklarının arası ıslandı ve koltukta kıpırdandı.

Onu istiyorum, diye düşündü. Ve bana bir iyilik borcu var. Bu düşünce onu cezbediyordu, acaba bu kadar cesur olmaya cesaret edebilir miydi diye merak ediyordu.

"Violet." Sesi boğuktu ve ona bakmaya cesaret etti.

"Ne?" Sesi fısıltı halinde titriyordu.

"Evliliğin böyle olacağını hayal etmiştim," diye itiraf etti. "Karımla bir baloya katılmak. Belki de isterse sonrasında ayaklarını ovmak."

"Her kadın kocasının bunu yapmasını isterdi," dedi sessizce gülümseyerek. "Harika."

Arabanın tavanına vurdu ve arabacıya şehirde dolaşmaya devam etmesini emretti. Sonra ayağını indirip ellerini tuttu. "Başka ne isterdim biliyor musun?"

Nefes alamayarak başını salladı. Adamın gözleri onun yüzüne dikilmişti ve Tanrı yardımcısı olsun, o gün kütüphanede olduğu gibiydi. Sanki onu yakalayıp dizleri titreyene kadar öpmek istiyordu.

Gözlerinin içine bakarken göğsündeki kalp atışları hızlandı. Dışarısı karanlıktı ve kimse onları göremiyordu. "Söyle bana."

"Eve vardığımızda onu yatak odamıza çıkarır, kapıyı kapattırdım." Elini yüzüne doğru uzatıp başparmağını çenesine götürdü. Binlerce ürperti onu sardı ve kendi özlemi de derinleşti.

"Peki sonra?" Merakını ve içinde yükselen özlemi inkar edemiyordu.

Sorusuna cevap vermek yerine eğilip bir öpücük çaktı. Kadın da ellerini göğsüne koyarak onu öptü. Birkaç dakika boyunca, kadın rahatlayıp zevk alana kadar birkaç öpücük istedi.

Arabada neden onu öptüğünü sorgulaması gerekirdi ama bunu istemiyordu. Hayatı boyunca unutulmuş bir duvar çiçeği, kimsenin istemediği bir kadın olmuştu. Ama şu anda, tüm dikkatini üzerinde toplamıştı. Adam onu istiyordu ve o da yasak duyguların tadını çıkarıyordu.

"Karıma öpücük kondururdum," dedi dudaklarına doğru. "Ve onu soymaya başlardım." Ellerini pelerininin altından elbisesinin arkasına doğru kaydırıp ve parmaklarını düğmelerin üzerine koydu.

"Göster bana," diye fısıldadı.

Uzun bir süre kıpırdamadı. Belki tereddüttü, belki de onurdu. Ama birlikte geçirdikleri zamanın sona erdiğini biliyordu. Ve eğer o iğrenç kadına kendini feda etmek zorunda kalacaksa, en azından Violet önce kendine birkaç dakika ayırabilirdi.

Masumiyetini kaybetmeye hiç niyeti yoktu ama daha fazlasını öğrenmek istiyordu. Ve ona bunu, bir kadını nasıl baştan çıkaracağını bilen bir adamdan daha iyi kim öğretebilirdi ki?

"Bana bir iyilik borcun var," dedi sessizce. "Hemen almak istiyorum."

Gözleri arzuyla kısıldı. "Ne istediğini söyle bana."

Gerçeği itiraf etmekten korkuyordu ama bu muhtemelen tek şansı olacaktı. "Bana dokunmanı istiyorum. Bir kocanın karısına dokunduğu gibi." diyebilmek için tüm cesaretini topladı.

Damian pelerinini çözdü ve düğmelerini gevşetmeye başlamadan önce pelerinini düşürdü. Düğmeleri teker teker çözdü ve korsesine ulaştı. Elbisesi gevşedi ve aniden ne yapacağını bilemeyerek gerginleşti.

Rahatsızlığını hissetmiş gibiydi ve dikkatini dağıtmak için onu tekrar öpmeye başladı. Sonra sırtı ona dönük olacak şekilde onu kucağına çekti. Eteklerini düzeltti ve pantolonunun üzerinden ereksiyonunun sıcak çıkıntısının kalçasına baskı yaptığını hissetti. Cinsel ilişki hakkında çok az şey biliyordu ama adamın uyarılması onun uyarılmasını daha da derinleştirdi.

Zihni onu bu fikirden vazgeçirmeye çalıştı ama kalbi daha fazlasını öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Adamın elbisesini indirmesi ve kollarını kollarının arasına sıkıştırarak tenini açığa çıkarması sadece birkaç dakikasını aldı. İç gömleğini yerinde bıraksa da, elleri yumuşak keten kumaşın üzerinden göğüslerini avuçlamak için hareket etti.

"Karım olsaydın, ellerimi üzerinde hissedene kadar seni çıplak soyardım." Henüz ona dokunmamıştı ve bu beklenti gerginliğini daha da artırıyordu. Ellerini ağır göğüslerinin üzerine koyarken eğilip boynunu öptü.

Çıplak tenini okşayıp okşamasını can atıyordu. Ama adam, aralarında keten bir bariyer varken onu avuçlamaktan başka bir şey yapmıyordu; oysa kadın daha fazlasını istiyordu.

"Ayakta duramayacak hale gelene kadar sana zevk veririm." Dili boynuna doğru kaydı ve ellerini ne zaman hareket ettireceğini merak ederek

koltukta oturmaya başladı.

"Çok tatlısın," dedi ellerini hafifçe yukarı kaldırarak. Göğüs uçları gergindi, ona acı veriyordu ama yine de onlara dokunmadı. "Ama bundan da öte, seninle vakit geçirmekten hoşlanıyorum. Derslerimizden ve aklından geçenleri bana söyleme şeklinden keyif alıyorum."

"Scarsdale, lütfen," diye yalvardı.

Elleri daha yukarı kalktı ve bu sefer avuçlarının sıcaklığını göğüs uçlarında hissetti. Derin bir nefes verdi ve adam kalçalarını ona doğru kaydırды. Ancak o zaman sertleşmiş uçlarını parmaklarıyla okşadı. Hisler tüm benliğini kapladı ve bir inilti çıkardı.

Bu, ikisi için de yasak bir andı. Saçlarına dokunmak için geriye uzandı, şeytani dokunuşunun tadını çıkardı. Her okşayışta bedeninin daha da ısındığını hissediyor, bacaklarının arasında onu arzuluyordu.

"Bunun s-süremeyeceğini biliyorum," diye fısıldadı. "İstediğin kişi olmadığımı biliyorum. Ama..."

"Şu anda tam olarak istediğim kişisin," diye karşı çıktı. Onu kaldırıp yüzüne doğru çekti. Eteklerini kenara çekti ve üzerine çıktı. Ve Tanrım, kumaş bariyerlerine rağmen, erkekliğinin çıkıntısını hissedebiliyordu. Daha fazlasını öğrenmek istiyordu ve içindeki şeytani bir yanı, onu hissedebilmek için pantolonunu çıkarmasını istiyordu. Kalın uzuvlarının donuna değmesi o kadar sarsıcıydı ki, çekingenliğinin sarsılmaya başladığını hissetti.

"Kocam olsaydın," diye fısıldadı, "seninle bunu çok isterdim." Kollarını boynuna doladı ve adam tekrar, bu sefer daha yoğun bir şekilde, ağzını sahiplendi. Dili onunkine değdi ve ona doğru hareket etmeye başladı. Onu hissedebiliyordu ve bu, arzusunu daha da alevlendiriyordu.

"Ama nedense, bunu bir daha asla başka biriyle yaşayacağımı sanmıyorum," diye itiraf etti. "Kimsenin benimle evlenmek isteyeceğini bile sanmıyorum."

"Öyle olacaklar," diye yemin etti göğsüne uzanırken. Elini gömleğinin altına sokup ilk kez çıplak tenine dokundu. Kadın ürperdi, saçlarını sıktı, hisler tüm benliğini sardı. Başparmağı buruşuk meme ucunun kenarında gezindi ve kadın kalçalarını ona daha da bastırды, onu daha da yakınlaştırmak istiyordu. "Hiç şüphem yok Violet."

Ama onunla evlenmeyecekti. Böyle bir ihtimal yoktu.

"Erkekler aptal olabilir ama kör değiller," dedi, dudakları dudaklarına değdi ve göğüslerini ve meme uçlarını okşadı. "Sen güzel bir kadınsın. Ve

çok arzulanırsın."

Kollarında, buna inanıyordu. Birlikte geçirdikleri zaman tükeniyordu ama daha fazlasını öğrenmek istiyordu. Lord Scarsdale onu arzusunun huzursuz özlemine uyandırmıştı.

"Öğrenmem gereken çok şey var," dedi ellerini saçlarının arasından geçirirken. "Bana öğretmeni istiyorum." Açıkça belirtmek için yüzünü kendine doğru çekip öptü. Bunun tamamen küstahça bir davranış olduğunu veya koçun her an durabileceğini umursamıyordu. Şu anda kendi ihtiyaçlarına teslim olmuştu.

Ve onun ağzına küfür edip dudaklarını parçaladığında, onun ne istediğinden şüphe duymaması için ellerini göğüslerine çekti.

Damian, Violet'in kıvrımlarının yumuşaklığını hissetti ve öpücüğü onu çılgına çevirdi. Her şeyin ne zaman değiştiğini veya Violet'in neden kendini ona sunduğunu bilmiyordu ama şu anda umurunda değildi. Evet, bu pervasızlıktı ve masum birini baştan çıkarmanın yanlış olduğunu biliyordu. Bu arabada bekaretini gasp etmeyecekti. Ama ona gösterebileceği çok daha fazlası vardı. Ve Tanrı aşkına, ona kendi zevkini nasıl bulacağını öğretebilirdi.

Koltuğun kenarına doğru ilerledi, onu kendisine doğru çevirirken yeşil eteklerini düzeltti. Sonra pantolonunun düğmelerini açarak ereksiyonunu serbest bıraktı. Bedenleri arasında sadece incecik bir keten tabakası vardı. Belinden kavrayıp hafifçe iterek ona doğru hareket etti.

Violet, bedenleri buluştuğunda nefes nefese kaldı. Ama ona bastırdı ve içgüdüsel hareketleri nedense tam isabetliydi. Violet, kalçalarını kavrayıp vücudunu kullanarak onu tahrik ederek onu ödüllendirdi. Aynı zamanda, erkekliğini ıslak vücudunun dikişine sürttüğünü hayal etti.

"Scarsdale," diye fısıldadı. "Nefes alamıyorum."

Gözlerini kapatıp ona doğru yükseldi ve adam onu baskı ve rahatlama ritminde yönlendirdi. Ve Tanrı aşkına, bu harika bir histi. "Bir çapkın tarafından baştan çıkarılmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek ister misin?"

Dudakları şişmişti, saçları yüzüne düşüyordu ama başını salladı. "Evet."

"Çok fazla zaman yok," diye uyardı. "Ve seni sahiplenmeyeceğim. Ama... kendi dersimizi alabiliriz."

Eteklerinin altına uzandı. Avucunda ipek çorapları hissetti ve bir an okşadı. Elini dizine doğru kaldırdı, gözlerini yüzünden hiç ayırmadı. Sonra avucunu bacaklarının arasına doğru uzattı ve külotundaki yırtmacı buldu.

"Bana bak Violet," diye emretti. Ona derinlemesine dokundu ve o çoktan arzuyla ıslanmıştı. Başparmağını cinsel organının tomurcuğuna dokundurdu ve Violet şaşkınlıkla bir çığlık attı.

"Damian," diye mırıldandı. "Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

Sevgilisi olsaydı, derinlere dalmadan hemen önce eteklerini kaldırırdı. Onu kolayca tatmin edebileceğinden hiç şüphesi yoktu. O kadar duyarlıydı ki, öne eğilip ağzını göğsünün üzerinde gezdirdi. Bu beklenti onu çıldırtıyordu ve şimdi bile, kendi boşalmasını arayarak ona yaslanıyordu. Ama daha yeni başlamışlardı ve zamanları dolana kadar bunu olabildiğince uzatmak istiyordu.

"Durdurmamı mı istiyorsun?" diye sordu, şişmiş etini tembelce okşayarak. "Yoksa daha fazlasını mı öğrenmek istiyorsun?"

Sersemlemiş bir halde fısıldadı, "Sana durmanı söylemem gerektiğini biliyorum. Ama bunun nasıl bir his olduğunu hayal etmeye devam ediyorum."

Ellerini ceketinin altına sokup çıkarmasına yardım etti. Avuçlarını yavaşça göğsünden aşağı kaydırды, sanki hayalini kurduğu her şeymiş gibi. Sonra gömleğini gevşetip altına uzanarak göğsüne dokundu.

"Çok güçlüsün," dedi. "Sana dokunmayı seviyorum."

Ve Tanrı yardımcısı olsun, onu istiyordu. Ellerini göğsünde gezdirip çılginca atan kalbinin üzerinde durmasının tadını çıkardı. Sanki dünyanın tüm vakti ondaymış gibi ona dokundu. Hesaplanmış bir sebep yoktu, sadece teninin her santimini öğrenme arzusu vardı.

Hayatında hiçbir zaman bir kadını bu kadar istememişti ve bu onu şaşkına çevirmişti.

Başını göğsüne doğru eğdi ve meme ucunu ilk kez tattı. Onu emdiği anda parmağını kaygan derinliklerine doğru kaydırды.

Tepkisi boğazından gelen bir inilti oldu ve elini göğsünden aşağı kaydırды. Adamın ereksiyonu eteğine baskı yapıyordu ve avucu yanlışlıkla ona çarptı.

Umursamaz bir tavırla elini çekti ve etrafına doladı. "Oksa beni Violet."

Kadın itaat etti ve adam ilk sıkma hareketinde neredeyse çıldırıyordu. Ona nasıl ritim tutacağını gösterdi ve elinin hareketini taklit ederek ikinci parmağını içine soktu.

"Scarsdale," diye fısıldadı, "bana ne yapıyorsun?"

"Seni memnun ediyorum," diye cevapladı. "Komuta sende. Daha hızlı hareket etmemi istiyorsan, sen de aynısını yap. Yavaşlamamı istiyorsan, yavaşlarım."

Karanlıkta artık yüzünü göremiyordu ama kadın elini uzun ve derin hareketlerle onun üzerinde gezdirmeye başladı. Adam da aynısını yaptı ve ağzını indirerek meme uçlarının tatlılığını tattı.

"Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim," diye cevapladı. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Bu kötü adam, Violet'e hayal bile edemeyeceği şeyler hissettiriyordu. Ağzını ve dilini kullanarak ona işkence ediyordu ve bu zevk o kadar kör ediciydi ki, Violet buna dayanamıyordu. Neredeyse dayanılmazdı.

Anlamadığı bir şeyin eşiğindeydi. Ama onunla deneyler yaptı, tempoyu değiştirdi ve elini daha hızlı hareket ettirdi. Adam onu baştan çıkarıyor olsa da, sanki ona bu gücü vermiş gibi hissediyordu.

İçeri girip parmaklarıyla geri çekilirken nefesi düzensizdi. Başında hafif bir nem hissetti ve sonra başparmağıyla okşadı. Scarsdale tısladı ve "Seni incittim mi?" diye sordu.

"Ancak durursan." Kendi nefesi de onunki kadar düzensizdi ve parmaklarını derinden sıktı. Avucunu hareket ettirdikçe adamın daha da sertleştiğini fark etti ve haz o kadar güçlüydü ki, ona karşılık vermek için eğildi. Nefes alışları kendine özgü bir ritim tutuyordu ve adamın dokunuşu yakıcıydı.

Eteklerini daha yukarı kaldırdı ve bir elinin başparmağını tomurcuğuna bastırırken diğer parmaklarıyla içeri girdi. Kadın kendini zorluyor, yumruğunu ona doğru hareket ettiriyordu, ta ki ikisi de uçurumun kenarına gelene kadar.

"Bırak gitsin Violet," diye emretti. "Hissettiklerine teslim ol."

İçinde büyüyen o bembeyaz hazza odaklanarak itaat etmeye çalıştı. Ve aniden, vücudu sert bir boşalmayla patlayarak kasıldı. Üzerine bir haz seli yayıldı ve adamın eline karşı koydu, sırtını kamburlaştırdı ve bu böyle devam etti.

Violet titrerken neredeyse çığlık atıyordu ve adam elini tutup kendine doğru çekti. Adamın titrediğini hissetmesi sadece birkaç saniye sürdü ve elini sıcak bir ıslaklık kapladı. Kontrolünü kaybedince kendi çığlığını bastırmak için ağzını onunkine bastırdı.

Ona karşı esnekti, parmakları hâlâ derinlerde gömülüydü. Böyle bir zevkin varlığından haberi bile yoktu.

Ama sevinç duymak yerine hıçkırığa hıçkırığa ağlamak istiyordu. Utandığı veya pişman olduğu için değil. Hayır, bu adam başka biriyle evleneceği içindi. Ne karısı olacaktı ne de yatağını paylaşacaktı.

Lord Scarsdale, hayatını dakikalar içinde yerle bir etmişti. Onu nazıkçe tutarken ve kendi giysilerini bağlamadan önce kıyafetlerini çıkarmasına yardım etmeye çalışırken bile gözleri yaşlarla dolmuştu.

Damian ona ait değildi ve asla da olmayacaktı. Ona bu şekilde dokunmaya hakkı yoktu, ama yine de ona sonsuza dek taşıyacağı değerli bir anı vermişti.

Araba durdu ve Scarsdale onu usulca öptü. Pelerini ona doladı ve Scarsdale korsesini veya sabahlığını umursamadı. Pelerini kapalı tutarsa, pelerin her şeyi gizlerdi.

Bir an ikisi de konuşamadı. "Gitmem gerek," diye fısıldadı.

Arabanın kapısını açtı ve inmesine yardım etmek için dışarı çıktı. Ama elleri bir süre daha belinde kaldı.

Gözyaşlarının düştüğünü görmemesi için ondan yüzünü çevirmek için elinden gelen her şeyi yaptı.

On Birinci Bölüm

"Beni mi görmek istediniz Leydi Persephone?" Damian, hanımı babasının evinin oturma odasında, taliplerle çevrili olmak yerine hizmetçisinin refakatinde bulunca şaşırdı.

"Evet, öyle yaptım." Sakin bir şekilde gülümsedi. "Konuşabileceğimizi düşünmüştüm."

Bir anlığına bambaşka biri gibi göründü. Her zamanki çapkın tavırları gitmişti ve bunun yerine, sanki arkadaşmışlar gibi beklenti dolu bir ifadeyle yaldızlı bir sandalyede oturuyordu. Ki elbette arkadaş değillerdi. Şüpheleri daha da arttı ve ne yapmaya çalıştığını merak etti.

Oturması için işaret etti. "Çay ister misiniz?"

Damian, tereddütsüz başını salladı. Dürüst olmak gerekirse, fincana ne koyduğunun bir önemi yoktu. Ama kadın, fincana ne koyduğu konusunda hanımefendilik hünerlerini sergilemişti ve Damian, dumanı tüten fincana bakakaldı.

"İtiraf etmeliyim ki dün gece duygularımı incittin," dedi yumuşak bir sesle.

"Nasıl yani?" Ses tonunu nötr tuttu, onun oyunlarını bekliyordu.

Persephone kendi çayına şeker ekleyip karıştırdı. "Artık benimle flört etmek istemediğini söylediğinde." Yüzü asıldı ve itiraf etti: "Seni kandırıyordum, değil mi? İstedğim kadar bekleyeceğine inanarak hata yaptım. Ama sonra onunla dans ettin, değil mi?" Çayından bir yudum aldı, dehşeti apaçık ortadaydı. "Bay Gregor'un yeğeni, adı her neyse."

Ona keskin bir bakış attı ama Damian görmezden geldi. Violet'in kimliğini açıklamaya niyeti yoktu. Bunun yerine, "Neden buradayım Leydi Persephone? Beni koca olarak istemediğini yeterince açıkça belirttin," diye sordu.

"Bu hiç de doğru değil." Kızarak çayından bir yudum daha aldı. "İşte tam da bu yüzden bugün seni çağırdım. Hiçbir bahane yok. Sadece olasılıklar."

Ne diyeceğini bilemedi. Bu yüzden, cevap almaktan kaçınmak için istemediği çaydan bir yudum aldı.

"Birbirimizi daha iyi tanıyabileceğimizi düşündüm," diye önerdi. "Babamla aramızdaki farkı konuştum."

Damian bir huzursuzluk hissetti. Dün geceden sonra, Leydi Persephone gibi bir kadınla evlenme düşüncesinden tamamen vazgeçmişti. Onu bir insan olarak hiç sevmemişti ama ailesini kurtarmak uğruna kibirine katlanmaya razı olmuştu. Ve bir şekilde, onu istemediğini söylediğinde, taşıdığını bilmediği bir yükten görünmez bir şekilde kurtulmuştu. Üstelik bu Persephone'ye karşı da adil değildi. Kendisi de onun gibi kötü davranıyor, onunla evlenmek istiyormuş gibi davranıyordu. Bu adil değildi ve doğru da değildi.

Ve sonra, Violet'in arkadaşlığından o kadar keyif almıştı ki, neredeyse onu baştan çıkarıyordu. Onu öpüşünden kollarında titreyişine kadar, verdiği masum tepkilere kapılmıştı. Aralarında sadece dürüstlük ve arzu vardı.

Şimdi Persephone ile evlenme fikrini nasıl aklına getirebilirdi ki? Bu düşünce bile iğrençti. Violet'i istiyordu, hangi talibiyle dans edeceğine karar veremeyen uçarı bir sosyete kızı değil.

Persephone ona beklentiyle bakıyordu, bu yüzden sordu: "Babana tam olarak ne söyledin?" diye sordu.

"Ona evlenme teklif ettiğini söyledim. Ve ikinizin bunu konuşmanız gerektiğini." Ona genişçe gülümsedi. "İtiraf etmeliyim ki, beni reddedene kadar ne kaybedeceğimi fark etmemiştim, lordum. Yanımda olmanıza o kadar alıştım ki, orada olmamanız düşüncesi... tek kelimeyle korkunçtu. Davranışlarım için özür dilemeliyim." Ona bir sandviç almasını işaret etti ama adam yemeye cesaret edemedi. Midesi bulanıyordu, çünkü ne söylemesi gerektiğini biliyordu - yine de bu kadınla evlenmek istemiyordu. Violet'le dans etmeyi, onunla şarkı söylemeyi ve en önemlisi onu kollarına almayı tercih ederken.

Persephone onun konuşmasını bekledi ama ne söyleyeceğini bilmiyordu. Sonunda, "Özrümü kabul etmeyecek misin?" diye sordu.

Ah. Tek bir baş sallaması yaptı.

"Teşekkür ederim efendim. Beni affedeceğinize ne kadar sevindiğimi anlatamam." Sandalyesine yaslanıp eteklerini düzeltti. "Babam şu anda burada değil. Onu ziyaret edeceğinizi ne zaman söyleyeyim?"

Damian'ın kaşları çatıldı. "Onu ne için arayacağız?"

Persephone neşeyle güldü. "Elbette, tekrar evlenme teklif etmek için." Tekrar çay fincanına uzandı. "Bu sefer cevabım çok farklı olabilir."

İlk başta sessiz kaldı, anlamaya çalışıyordu. Aylarca onun istediği her şeyi yapmış, görevini bilen bir talip rolü oynamıştı. Şimdi de Persephone'yi terk ettiğine göre, aniden evlenmeyi mi düşünmeye başlamıştı? Violet'in başından beri haklı olduğunu fark ederek ona baktı. Persephone sadece sahip olamadığı şeyi istiyordu.

Yoksa fazla mı sert davranıyordu? Şu anda yüzünde sadece yumuşaklık, hilesiz bir ifade vardı. Diğer talipleri olmadan böyle miydi? Onu toplum içinde takındığı yapmacık tavırlara göre mi yargılamıştı? Özel hayatında farklı bir kadın mıydı, gerçekten yüreği ve şefkati olan biri mi? İçgüdüleri ona inanmaması gerektiğini söylüyordu... ama babasının kaybettiklerini geri verecek bir çeyizden vazgeçmek o kadar kolay değildi.

Peki ya Violet? Onu neredeyse baştan çıkardıktan sonra terk edilmeyi hak etmiyordu. Çalınmış bir andı ve kendi cazibesine yenik düşmüştü.

Oysa onlar için nasıl bir gelecek olabilirdi ki? Ailesinin ihtiyaçlarını kendi arzuları uğruna bir kenara bırakamazdı, ne kadar umurunda olursa olsun. Hiçbir şeyi olmayan bir kadınla evlenmeyi nasıl düşünebilirdi ki?

İçine kasvetli bir karar yerleşti. Her şeye rağmen ailesine karşı sorumlulukları vardı. Kız kardeşlerinin Mevsimsiz veya iyi bir koca adayı olma ihtimalinin düşük olmasını istemiyordu; hele ki hayatlarını değiştirebilecekken. Tek yapması gereken, sevmediği bir kadınla evlenmeyi kabul etmektir.

İstemediği bir geleceğe dair kasvetli düşünceleri bir kenara itti. Başka seçeneği olmadığından, "Hafta sonuna kadar dükü ziyaret edeceğim," dedi.

Violet, Pettiford'larla konuşma dersini yeni bitirmişti ki kont geldi. Onu birkaç gündür görmemişti; doğrusu, geri döneceğini hiç beklemiyordu. Arabada kendisine iyilik olarak istediği şeyden sonra. Onu görünce göğsünde derin bir sızı hissetti, ama sanki varlığı hiçbir etki yaratmamış gibi davranmaya çalıştı.

Ama gözleri onunkilerle buluştuğu anda, bu fiziksel bir darbe gibiydi.

Ona zarar vermesine izin verme, diye uyardı beyni. Muhtemelen özür dilemeye gelmişti.

"Çok iyi gidiyorsunuz Bayan Edwards," diye övdü Bayan Pettiford. "Pratik yapmaya, şarkı söylemeye devam edin; zamanla kekemeliğiniz daha iyi kontrol altına alınacaktır."

Violet, kekemeliğinin asla tamamen geçmeyeceğini bilmelerine rağmen mırıldanarak teşekkür etti. Her gün onlardan ders alıyordu ve bunun rahatsızlığını yönetmek ve utanma duygusuna kapılmamakla ilgili olduğunu anlamıştı. Konuşması asla mükemmel olmayacaktı ama diğer genç kadınların ona zorbalık yapmasına izin vermeyecekti. Artık izin vermeyecekti.

Çift ayrıldıktan sonra Lord Scarsdale onu selamladı. "Bayan Edwards."

"Seni... tekrar görmeyi beklemiyordum," diye itiraf etti. Gülümsemese de varlığı içini ısıtıyordu. Yakışıklı yüzünü, koyu sarı saçlarını ve yeşil gözlerini içine çekti. Yanakları, çıplak tenindeki ellerinin ve ağzının anısıyla yanıyordu ve dokunuşunu istediğini inkar edemiyordu.

"Bunu yapmanın akıllıca olup olmadığından emin değildim," diye itiraf etti. "Ama Bay Gregor son bir kez gelmemi önerdi."

Yüz ifadesinde boş bir mutsuzluk vardı. Her şeyini kaybetmiş gibi görünüyordu ve kadın onun gerçekten burada olmak istemediğini hissetti.

"O gece arabada yaptığım gibi senden asla faydalanmamalıydım. Bu sana karşı yanlış ve haksızlıktı. Bunu telafi edeyim." diye devam etti.

Hiç pişman değildi, çünkü bir erkeğin dokunuşunun bu kadar harika hissettirebileceğini hiç düşünmemişti. Muhtemelen utanması ya da öfkelenmesi gerekiyordu. Bunun yerine, her gece yatakta uyanık yattığında onu düşünerek anısının tadını çıkardı.

Hâlâ neden geldiğinden emin değildi ve meraklı bakışları karşısında devam etti. "Londra'daki ilerlemeni ortaya çıkarmak için bir plan yapmalıyız. Ve ailenle yüzleşmelisin."

Eve dönme düşüncesi bile korkunçtu. Violet zihnini sakın ve berrak tutmaya çalıştı ama geri döndüğü anda kendi acınası gölgesine dönüşeceğini hissediyordu. "Daha fazla zamana ihtiyacım var," diye itiraz etti. "Annem nerede olduğumu öğrendiği anda, büyükannemle yaşamamı isteyecek."

"Nişanlıysan bunu yapmaz" dedi.

Ciğerlerindeki tüm nefes çekildi. Acaba nişanlıymış gibi davranmayı mı öneriyordu? Kalp atışları hızlandı ve hayal gücünde çılgın bir umut belirdi. Sonra sormaya cesaret etti: "Sen... nişanlımmış gibi davranmayı mı öneriyorsun? Flört etmeyi mi?"

Yüzü asıldı. "Ben... hayır. Korkarım bunu yapamam."

Ve böylece umutları küle döndü. Şezlonga çöktü, taşkın duygularını kontrol altına almaya çalışıyordu. Bak, beyni ona hatırlattı. Seni istemiyor. Yeterince iyi değilsin. Seninle değil, yüklü bir çeyizi olan bir kadınla evlenmesi gerekiyor.

"Ah," dedi sonunda. "O zaman... ne demek istedin?"

"Arkadaşlarım var," diye önerdi. "İçlerinden biri araya girmeye istekli olabilir. Senin için doğru adamı bulacağız. Sana iyi davranacak düzgün birini. Ve bildiğimiz kadarıyla, sahte nişan zamanla gerçeğe dönüşebilir. Bu, annenin itirazlarını sona erdirmeye yeter."

Bir yabancıyla nişanlıymış gibi davranma düşüncesi o kadar uçuktu ki, buna dayanamıyordu. Hayır. Bu imkânsızdı.

"Ya-yalan söylemek istemiyorum," dedi sessizce. "Gerçek olmayan bir şeyi taklit etmeyeceğim."

"Ailenle yüzleşirken yalnız olmak zorunda değilsin," dedi. "Sana yardım edeyim." Yanına oturdu ve sordu: "İlgini çeken bir beyefendi olduğunu söylemiştin sanırım? İstedğin biri mi?"

"O kişi sendin," diye mırıldandı, ona bakmadan. Artık saklamaya çalışmanın bir anlamı yoktu.

Ama sonra Damian yüzüne uzandı ve onu kendine bakması için çekti. Gözlerinde acıma yerine, anlayamadığı ham duygular gördü. Saniyeler içinde, dudakları onunkinin üzerindeydi ve sanki onu bırakmaya dayanamıyormuş gibi onu öpüyordu. Damian da onu öptü, kollarını boynuna doladı ve gözyaşları birikti.

"Sana sahip olamam," dedi dudaklarına doğru. "Seni ne kadar istesem de. Seni ne kadar düşünsem de."

İşte o anda gözyaşları döküldü. Lanet olsun, ona aşık olmuştu. Ve adamın sözleri onu paramparça ediyordu.

"Evlenmek istemediğim biriyle evlenmek zorundayım," dedi yüzünü ellerinin arasına alarak. "Ailemi kurtarmak için."

Ellerini kucağına indirdi. "Biliyorum." Kelimeler donuk ve cansız çıktı.

"Yarın d kle g r Ŗeceęim," dedi. "Ve g r Ŗt ę mde, ona Persephone'nin evlenme teklifini yapmalıyım."

Göğsündeki boŖluk daha da derinleŖti. D Ŗen g zyaŖlarını saklama gereği bile duymadı.

Damian uzun süre bakıŖlarını ondan ayırmadı. BaŖparmaęıyla tek bir g zyaŖını sildi. "İkimiz de bunun olacağını biliyorduk. BaŖka seğeneğim yok. Ailemin sorunlarını üzecek güce sahibim. Bu fırsatı nasıl geri  virebilirim?"

"Tek yapman gereken onların mutluluğu için kendi mutluluğunu feda etmek," dedi. "Biliyorum."

Kendisi için savaŖmaya istekli değilse, onun için savaŖmasının bir önemi yoktu. Ŗezlongdan kalkıp donuk bir sesle, "Artık gitmelisiniz, efendim," dedi.

"Planların ne olacak?" diye sordu. "Sana... ilk  ıkıŖında yardım etmeyi d Ŗ n yordum."

"Bu hafta yine bir toplantıya katılacağım," dedi. "Ve ailemle tek baŖıma y zleŖeceęim." Sessizce söylediği sözler, kendi  zg ven eksikliğini gizliyordu. Tam olarak istedikleri Ŗeyi yapma tuzağına tekrar d Ŗmesi veya bir kez daha içine kapanık biri haline gelmesi tamamen mümkündü.

Ama içindeki bir Ŗey buna isyan ediyordu. Artık o kiŖi olmak, zulmün ortasında dünyadan uzaklaŖan biri olmak istemiyordu. Korkuları ne olursa olsun dimdik ayakta durmak ve hepsiyle y zleŖmek istiyordu. BaŖarısız olsa bile denemek zorundaydı. Bu ona tutunabileceği zayıf bir umut dalı veriyordu.

"Size yardımcı olabileceğim bir Ŗey var mı?" diye sordu Lord Scarsdale.

Yeterince yaptın, diye d Ŗ nd . Burada bulunarak kalbini kırıyordu. Ona nazik davranırken ona bakmaya dayanamıyordu. Eğer bir arkadaŖ gibi davranırsa veya biraz olsun d Ŗ nceli davranırsa, aklına sadece istediği ama asla elde edemeyeceği adam gelirdi. ArkadaŖlıklarını Ŗimdi bozmak çok daha kolay olurdu.

"Evet," dedi sonunda. "Gidebilirsin ve geri d nmeyebilirsin."

Sanki bunu bekliyormuŖ gibi ifadesi yorgun bir hal aldı. " z r dilerim Violet. Sana asla dokunmamalıydım. Sadece... kendimi tutamadım." Daha fazlasını söylemek istiyormuŖ gibi göründü ama sustu.

"Git," diye ısrar etti. "Ve beni baloda gördüğünde, her Ŗeyin eskisi gibi olduğunu farz et. Beni hiç fark etmediğin zamanki gibi." İçinde yükselen

kırgınlığı geri itti. "Benimle konuşmanı istemiyorum. Beni dansa kaldırma. Bırak da görünmez olayım."

"Umarım istediğin kocayı bulursun," dedi sessizce. "Sana baktığımda gördüğümü görebilecek birini."

Peki bu ne? diye sormak istedi ama sormadı.

Dile getirmedeği soruya ellerini ellerinin arasına alarak cevap verdi. "Sıcakkanlı ve güzel bir kadın. Hayal edebileceklerinin çok ötesinde biri." Sonra eğilip yanağını avuçlarının içine aldı ve son bir öpücük kondurdu. Bu neredeyse kalbini kıracaktı.

Sandalyesinden kalkıp elini uzattı. Violet elini tuttuğunda, avucunu sıktı. "Onlara gerçekte kim olduğunu göstermeni istiyorum Violet. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

Zayıf bir gülümsemeyle baktı ama ona hiç inanmadı. En kötü kabusu başlamak üzereydi.

Damian, Westerford Dükü'yle görüşmesini beklerken şapkasını bir hizmetçiye verdi. Oturma odasında otururken, duvarda bir kadın ve köpeğinin resmedildiği bir tablo gördü. Hayvan ona Violet'in köpeği Rupert'ı hatırlattı ve suçluluk duygusu bir kez daha onu derinden sarstı.

Ne yapması gerektiğini biliyordu: Dük'ten Persephone ile evlenmesini istemek. Bu gerekliydi ve Persephone sonunda bu teklifi kabul etmişti. Bir şekilde, durumu en iyi şekilde değerlendirmek zorundaydı.

Dük odaya girdi ve Damian ayağa kalktı. "Majesteleri."

"Otur, Scarsdale," dedi dük.

İtaat etti ve Westerford kendine bir koltuk seçti. "Yani, bana sormak istediğin bir soru olduğu için ziyarete geldin, anladım?" Gri gözleri beklentiyle parladı.

Damian yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Evet, Majesteleri. Kızınızla evlenmek için izin istemeyi umuyordum."

Dük başını sallayıp arkasına yaslandı. "Evet, soracağını söylemişti." Başını yana eğdi. "Persephone'um, her zaman neşeli bir kızdı. Çok inatçıydı. Onunla nasıl başa çıkacaksınız?"

Ayrı evlerde, diye düşündü Damian. Mümkünse yüzlerce kilometre uzakta.

"Ona arzuladığı özgürlüğü vermeyi düşünüyorum," diye cevapladı. "Leydi Persephone'den itaatkar kalmasını istemek boşuna bir çaba."

Bunun üzerine düğ kahkaha attı. "Onu tanıyorsun, değil mi?" Yüzü samimiyetle ısındı. "Evet, bence kocasına çok yakışacaksın." Omuz silkerek ekledi: "İznimi aldığını ona bildireceğim. Tekrar sor, bakalım ne diyecek."

"Şu an burada mı?" diye sordu Damian.

"Ah, hayır. Sanırım üç beyefendiyle birlikte Gunter'a gitti," dedi. "Elbette uygun bir refakatçi eşliğinde. Annesi de onunla gitti."

Damian gülümsemesini korudu, ama gerginlik giderek artıyordu. "Sanırım gidip onu arabayla gezmeye davet edeceğim. O zaman konuşabiliriz."

"Onu sürükleyip götürebilirsen. Persephone'um ilgiyi çok seviyor."

Damian buna itiraz etmedi, ancak babasıyla konuşmasını isteyip ardından diğer beylerle dondurma yemeye gitmesinin anlamlı olduğunu düşündü. "İzniniz için teşekkür ederim, Majesteleri."

Düğ ayağa kalktı ve Damian da başını hafifçe eğerek onu takip etti. Adam gittikten sonra, köpekli portreye baktı ve üzerine bir ağırlık çöktü.

Ne yapması gerektiğini biliyordu ama bu işini kolaylaştırmıyordu.

"Sizi arayan biri var, Bayan Edwards," diye duyurdu Bay Gregor.

"Onu görmek istemiyorum," diye cevapladı, Bayan Pettiford'un pratik yapması için verdiği kelime sayfasını kenara iterek. Rupert ayaklarının dibine kıvrılmıştı ve köpeğinin varlığı onu rahatlatıyordu. Kont'tan hiçbir şey duymak istemiyordu. O burada olmadığında kaybın acısını çekmek daha kolaydı.

"Senin kız kardeşin."

Bunun üzerine hemen ayağa kalktı. Rupert uyandı ve ani ruh hali değişiminden dolayı telaşla volta atmaya başladı. "Charity burada mı?" Panik midesini kastı ve sordu, "Ailem ne olacak? Nerede olduğumu biliyorlar mı?"

Bay Gregor başını yavaşça salladı. "Onu içeri alayım mı?"

"Evet, lütfen." Violet ellerini birbirine kenetledi, Charity'nin nerede olduğunu nasıl bulduğunu merak ediyordu. Kız kardeşi maskeli balo gecesi orada olmadığı için onu tanıması imkânsızdı.

Daha fazla merak etmesine fırsat kalmadan kız kardeşi kapıdan içeri daldı ve ona sımsıkı sarıldı. Rupert havlamaya ve daireler çizerek dans etmeye başladı.

"Ah Violet, çok endişelendim."

"Beni nasıl buldun?" Kız kardeşine sarıldı ama Charity'nin onun gittiğini nasıl fark ettiğini merak etti. Rupert patilerini elbisesine koyduğunda, "Hayır. Yere yat," dedi. Köpek itaat etti ama kuyruğu heyecandan seğirmeye devam etti.

"Büyükannen iki gün önce geldi ve bize Bedfordshire'a hiç gelmediğini söyledi. Seni gören oldu mu diye soruyorduk."

Violet'in aklına tek bir ihtimal geliyordu: "Ashleigh sana söyledi."

"Sadece onu tehdit ettiğim için," dedi Charity. "Nereye gittiğini bilen biri varsa, o da Ashleigh veya Persephone olabilir diye düşündüm. İkisi de çok kötü... ama Londra'daki herkesi tanıyorlar."

"Ne demek Ashleigh'i... tehdit ettin?" Violet, kız kardeşinin ne hakkında konuştuğunu anlayamadı. "N-neyle?"

"Diyelim ki Ashleigh'nin bazı sırları o kadar da gizli değil," diye yanıtladı Charity. "Ama neden buraya kaçtığını bilmek istiyorum."

Violet etrafına bakındı. "Köpeği Serpentine Nehri boyunca bir yürüyüşe çıkaralım, sana her şeyi anlatacağım." Köpeğin tasmağını almaya gitti ve ardından bir uşağa onlar için bir araba hazırlamasını ve onlara eşlik etmesini emretti.

Vardıklarında, Rupert onlarla dışarıda yürüyüşe çıkmaktan çok memnundu. Köpeğin kuyruğu coşkuyla sallanıyordu ve Violet, onu çakıllı yolda sürüklemesin diye tasmağını sıkıca tutuyordu. Refakatçilerinden biraz uzaklaştıklarında sesini alçalttı. "Bayan Harding'in Genç Kızlar Okulu'na gidiyorum."

"Bekarlar Okulu mu?" Charity buna gözlerini kırıştırdı. "Ben... şey, söylentiler duymuştum ama... gerçek mi?"

Violet gözlerini devirme isteğini bastırdı. "Elbette gerçek. Ve bana yardım için onlara minnettarım."

Charity kolunu onunkine doladı ve yol boyunca onunla birlikte yürüdü. "Burada mutlu musun Violet?"

Başını salladı ve gülümsemeye çalıştı. Rupert yeri kokluyordu, bu yüzden durup gülümsemesine izin verdi.

"Mutlu görünmüyorsun," dedi kız kardeşi sessizce. "Bir şey mi oldu? Sana kötü mü davrandılar?"

"Hayır." Sadece kalbim kırıldı, hepsi bu. Ama Lord Scarsdale'den bahsetmek bile istemiyordu. Onu düşündüğü anda teni alev alev yandı.

"Sanki cellat kürsüsüne doğru yürüyormuşsun gibi görünüyorsun," diye belirtti Charity. "Seni bulduğum için mi üzüldün?"

Violet iç çekti. "Hayır. Ama eve dönmüyorum. Başladığım işi bitirene kadar dönmeyeceğim."

Yürürken kız kardeşi onu inceledi. "Gerçekten farklı görünüyorsun Violet. Hem de sadece elbisen değil. Ama o renk sana çok yakışıyor."

"Teşekkür ederim." Mavi sabahlığına baktı ve modacının ona turuncu bir elbise satmaya çalıştığı sırada yaşadığı macerayı düşünerek gülümsedi. Şimdi düşününce, canlı bir turuncu tonu kahverengi saçlarına yakışabilirdi. O zamanlar dehşete düşmüştü ama o kadar da kötü olmayabilirdi.

Çakıllı yolda yürüdüler ve kız kardeşine derslerinden bahsetti. Ashleigh ve danstan. Ve hayatının kontrolünü nasıl eline almaya başladığından, önce köpekten, sonra da maskeli balo gecesinden.

Kız kardeşi ona baktı ve ekledi, "Bir şey daha var. Biriyle tanıştın, değil mi?"

Violet, yanaklarına yayılan rengi durduramadı. "Önemli değil. Benimle b-evlenmeyecek."

"Öyle yaptın," diye fısıldadı kız kardeşi. "İşte duymak istediğim şey bu. Kimdi o?"

Rupert, daha bir şey yapamadan, tasmayı arkasından sürükleyerek ondan uzaklaştı. "Aman Tanrım." Violet, köpeğin ne gördüğünü merak ederek eteklerini kavradı. Muhtemelen bir tavşandı. "Rupert, hayır!" Köşeyi hızla döndü ve köpek, Lady Persephone ile yürüyen Scarsdale Kontu'na doğru hızla koşmaya başlayınca neredeyse kayarak duracaktı. Morali bozuldu, ama sonra köpek Scarsdale'in üzerine atladı. Kont kulaklarını ovmak için eğildiğinde kuyruğunu coşkuyla salladı.

Rupert, kontun parmaklarını zevkle yalayıp duruyordu, sanki "Gördün mü? Onu senin için buldum" der gibi kuyruğunu çılgınca sallıyordu.

"Bu yaratık kime ait?" Persephone, köpeğin coşkusundan dehşete düşerek geri çekilmeye başlamıştı bile.

Rupert'ın çamurlu patilerini onun elbisesine koymasını ummak korkunç muydu? Muhtemelen.

"Violet?" diye sordu Charity. "Sen o musun..." Sözleri yarıda kaldı ve gülmeye başladı. "Elbette öyle. Yüzünden anlayabiliyorum. Ne kadar harika."

"H-hiç de harika değil." İçini çekti ve köpeğini almak için onlara doğru yürüdü. Damian'ı görünce, yüzündeki ifade eğlenceden başka bir şeye dönüştü. O anda, elini tutup onu öpüp bayıltmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Ve ne yazık ki, onunla birlikte gidip anlamsız öpüşmenin tadını çıkarmaktan çekinmeyecek kadar zayıftı.

"Rupert, yere yat," diye emretti. Kont, köpeğin karnını okşayıp ona iyi çocuk diyerek durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Bu hayvan senin mi?" diye sordu Leydi Persephone.

Violet öne geçti ve ona döndü. "Evet, öyle." Damian'a ekledi, "Yürüyüşünü böldüğü için ö-özür dilerim. Ona ne olduğunu bilmiyorum."

Gözlerindeki bakış, ne olduğunu tam olarak bildiğini söylüyordu. Köpek onu hatırlıyor ve özlüyordu. Tıpkı kendisi gibi.

"Onu daha iyi kontrol etmelisin," diye homurdandı Persephone. Alaycı bir tavırla ekledi, "K-k-k-korkunç."

Aniden bir öfke dalgası onu yakaladı. Derin bir nefes aldı ve "Benimle... alay etmene... gerek yok, Persephone," dedi.

Kontun bakışları gururluydu, dükün kızı ise öfkeyle dolmuştu. "Benimle nasıl böyle konuşmaya cüret edersin?"

"Aynısını ben de sana sorabilirim." Hafif kekemeliğini gizlemek için öksürdü.

Bunun üzerine Charity araya girdi. "Violet, sanırım senin... arkadaşlarınla tanıştırılmadım."

Kız kardeşinin Persephone ile resmen tanıştırılmamış olması kısmen doğrudu, dükün kızının kim olduğunu bilmesine rağmen. Violet, bunun Charity'nin umutsuz bir barış sağlama girişimi olduğunu anlamıştı. Kız kardeşinin ne yapmaya çalıştığını anlasa da, Persephone'nin bu acımasız davranışlarından bıkmıştı. Kadınla bu şekilde yüzleşmek akıllıca değildi, ama Violet artık geri adım atmaya niyetli değildi.

Tek sorun, Persephone'nin kontun kolunu tuttuğunu görmekten hoşlanmamasıydı. Kıskançlık onu hazırlıksız yakaladı ve Rupert'ın

tasmasını gevşetti. İçindeki bir diğer kötücül his de, köpeğin Persephone'nin üzerine işemesini diledi. Bu hiç de hoş bir şey değildi.

İç çekerek, "Lord Scarsdale, kız kardeşim Charity Edwards'ı takdim edebilir miyim?" dedi. Charity'yi önce Persephone'yle tanıştırmayı gerektiğini düşünüyordu ama gerçekte bunu istemiyordu.

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum," dedi başını eğerek. Gözlerindeki kötücül bakış, kadının ne yaptığını tam olarak bildiğini gösteriyordu.

"Ve kız kardeşim Charity, Leydi Persephone."

Dükün kızı çenesini kaldırdı ama elini uzatmadı veya tek kelime etmedi. Kont boğazını temizledi ve Persephone'yi inceleyerek bekledi. Genç kadının yüzündeki soğuk ifade, kelimelerin ifade edebileceğinden fazlasını anlatıyordu ve kadın arkasını döndü.

"Eminim hanım sizinle tanıştığına çok sevinmiştir," diye yanıtladı Damian. "Bize katılmak ister misiniz?"

Violet, "Kendimi Yılan Gölü'nde boğmayı tercih ederim," diye düşündü.

"İkinizi de rahatsız etmeyi aklımın ucundan bile geçirmem," diye karşılık verdi ve ona bir bakış attı. "Ama yürüyüşünüzün tadını çıkarın. Rupert'ı daha sıkı tutmaya çalışacağım." Yine de eğilip köpeğin kulaklarını okşadı. Köpek sevinçle yere yığıldı ve karnını tekrar ortaya çıkarmak için yuvarlandı.

Eğilip onu okşayarak onu şımarttı. Persephone'nin elbisesini kirletmemiş olabilirdi ama tatlı bir çocuktı. Bayan Harding'in evine döndüklerinde kesinlikle bir ödülü hak ediyordu.

"Öyleyse ikinize de iyi günler diliyorum." Damian şapkasını eğdi ve kolunu Persephone'ye uzattı.

Charity, "Violet, ne yaptın?" diye sormadan önce aralarında epey bir mesafe kalmasını bekledi.

"Köpeğimi okşuyorum," diye cevapladı. Ama sorunun bu olmadığını biliyordu.

"O, değil mi? Scarsdale Kontu. Gidip ona aşık oldun."

Bunun üzerine ayağa kalktı. "Hayır, yapmadım."

"Kör değilim Violet. Neredeyse parlıyordun. Ve sanki Persephone'yi bırakıp seni götürmek istiyormuş gibi görünüyordu." Kız kardeşi dramatik bir iç çekti. "Çok romantikti."

Violet ne diyeceğini bilemedi. Evet, romantik bir ilişkiydi. Ve kontu itiraf etmek istediğinden daha çok önemsiyordu. "Ama Leydi Persephone'yi

b-bırakmayacak. Çeyiziyle b-bırakmayacak."

"Onun için savaşmalısın," diye iç çekti Charity. "Çok yakışıklı. Bana öyle baksaydı ben de onun için savaşırdım."

"Bana o şekilde bakmıyor."

"O zaman körsün."

Violet, kız kardeşini görmezden gelip nehir kıyısında yürüyüp Lord Scarsdale ve Leydi Persephone'yi izledi. Genç kadının eli kolunda olmasına rağmen, kontun duruşu kaskatıydı. Tanıdığı o alaycı adama hiç benzemiyordu. Onları görmek, bu yolu kendisinin seçtiğini ve sonuna kadar sürdüreceğini anlamak canını acıttı.

"Cumartesi günü bir müzikale gideceğim," dedi kız kardeşine. "Sanırım Lady B-Bridgeford'da."

Charity kaskatı kesildi. "Müzikaleye biz de davetliydik Violet." Gözlerinde anlayış vardı. "Anneni gördüğünde ne yapacaksın? Ya da büyükannemizi? O da geliyor."

Violet'in midesine tanıdık bir belirsizlik dalgası saplandı ve morali bozuldu. Ama yine de, bu anın geleceğini hep biliyordu. Kaçmak için ayları olduğunu düşünmek gerçekçi değildi. Zaten hep haftalar meselesiydi.

"İkisiyle de yüzleşeceğim," dedi, "sonra eve dönüp dönmeyeceğime karar vereceğim." Annesinin mantıklı olabileceğine inanmak istese de, gerçekte bir tür evlenme teklifi alana kadar Bayan Harding'in evinde kalması gerekeceğinden şüpheleniyordu.

"Seni uzaklaştırmaya çalışırsa-" diye söze başladı Charity.

"—Reddedeceğim," diye bitirdi. "Söz veriyorum, ona karşı duracağım." Artık başka seçeneği yoktu. Ama tuhaf bir şekilde, ilerleme kaydettiğini hissediyordu. Persephone ile çoktan yüzleşmişti ve hayal ettiği kadar korkunç olmamıştı.

Kız kardeşinin yüzü acıyla doldu ve derin bir nefes verdi. "Şey. Maalesef o kadar uzun süre beklemenize gerek kalmayacak. Geldiler." Violet'in arkasından başını salladı ve annesiyle büyükannesinin yaklaştığını görünce arkasını döndü.

Aman Tanrım. Hiç de iyi değil. "Onlarla bu kadar çabuk karşılaşmayı beklemiyordum," diye itiraf etti Violet.

"Sadece güçlü ol," dedi Charity. "Ve bil ki, şu anda olabildiğince hızlı kaçmıyorum, bunun tek sebebi sen benim kız kardeşim olduğun için. Çünkü bu çok kötü olacak."

Violet de tüm kalbiyle kabul etti ve cesaretini toplamaya çalışarak köpeğin tasmaını sıktı.

"Beni eve dönmeye zorlayacaklar," dedi yumuşak bir sesle. "Ve sanırım henüz buna hazır değilim."

"O zaman eve gelme. Nerede kaldığını bilmiyor."

Violet, çakıl taşlarına çarpan ayak seslerinin çıkardığı çıtırtıyı duydu ama arkasını dönmedi. Rupert, kuyruğunu çılğınca sallayarak yeri kokladı.

"Violet, burada ne yapıyorsun?" diye annesinin sesini duydu. "Bedfordshire'da olman gerekiyordu."

Annesinin yüzü öfkeden neredeyse mosmordu. Violet'in her yanını o tanıdık korku kapladı ama kendini zorlayıp derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı.

Annesinin ısrarcı sorusunu duymazdan gelip kendini toparlamak için bir an durdu. Rupert, Thomasina'ya doğru atıldı ve Violet, Thomasina ayağa fırlamadan önce köpeği zar zor geri çekmeyi başardı.

"Üzgünüm," dedi. "Hâlâ eğitimde." Ablasına baktı ve Charity kahkahasını bastırdı. Büyükannesi ise hiç eğlenmişe benzemiyordu. Rupert yaklaşmaya başladı ve Annabelle bastonunu çakıllara vurdu. Köpek hemen oturdu.

Violet, Rupert'ın ani itaati karşısında o kadar şaşırdı ki gülümsemeden edemedi. "Merhaba, Büyükanne."

Annabelle gülümsemesine karşılık vermedi. "Daha sonra konuşacağız."

Ve aniden Violet, fark ettiğinden daha fazla güce sahip olduğunu fark etti. Annesi ve büyükannesi kontrolcüydü, evet, ama bu onların isteklerine boyun eğmek zorunda olduğu anlamına gelmiyordu. Ayrıca korkup kadının onu herkesin içinde azarlamasına izin vermek zorunda da değildi.

"Na-nasılsın anne?" diye sordu neşeyle.

Thomasina boğulacak gibi görünüyordu ama bunun yerine hoşnutsuzluğunu gizleyerek, "Senin için çok endişelendik. Nasıl böyle bir şey yapabildin? Büyükannen yolda kaza geçirebileceğini düşündü. Seni aramaları için birçok adam gönderdi, ama sen tüm bu zaman boyunca Londra'daydın, değil mi?" dedi.

"Öyleydim, e-evet." Duruşunu dikleştirdi ve büyükannesinin buz gibi bakışlarıyla karşılaştı. Kekeleme sesini tekrar bastırarak boğazını temizlemek için durdu. "Yani, bir arkadaşımda y-kalıyordum."

"Artık değilsin, değilsin," diye çıkıştı Thomasina. "Hemen şimdi bizimle döneceksin."

Anneleri onlara doğru uzandığında Charity aralarına girmeye başladı. Rupert kısık bir homurtu çıkardı ve Violet ikisine de minnettardı.

"Hazır olduğumda döneceğim," dedi. "Daha önce değil." Titreyen ellerini gizlemek için köpeğin tasmaını tekrar kavradı. Ama annesinden geri adım atmadı.

"Bu kadar nankör bir davranış görmedim," dedi annesi. "Hemen bana itaat edeceksin."

"Yoksa ne?" diye sordu Violet. "Beni gönderecek misin?"

Hayal mi görüyordu, yoksa büyükannesinin gözlerinde onaylayan bir parıltı mı vardı? Aralarında uzun bir süre sessiz bir meydan okuma yaşandı. Sonunda Charity söze girdi. "Harika görünüyorsun Violet. Seni özledim." Ona destek olmak için sarıldı.

Ablasının sözleri ona ısındı. "Ve seni ö-özledim."

"Ve seni bu Cumartesi Lady Bridgeford'un müzikalinde göreceğiz, değil mi?" diye önerdi Charity. "Geleceksin, değil mi?"

"Ben... tabii ki," diye cevapladı Violet. Kız kardeşine gideceğini zaten söylemişti ama bunun bir vedalaşma yolu olduğunu anlamıştı.

"Bugün seni bahçede gördüğüme çok sevindim," dedi Charity. "Gitmek zorunda kalmana üzüldüm ama anlıyorum. Arkadaşını daha fazla bekletmek istemezsin."

Violet, uşağına yaklaşmasını işaret etti ve arabayı getirmesini emretti. "Hoşça kalın. Cumartesi günü görüşürüz."

Ve büyükannesi, "Peki, Violet," diye cevap verdi. Fakat ailenin reisi kadının cevabına rağmen, kadının onu Bedfordshire'a geri götürmeye niyetli olduğunu hissetti.

Bu da Violet'in hemen bir koca bulması gerektiği anlamına geliyordu.

On İkinci Bölüm

Damian gece yarısı kırılan camların sesiyle uyandı. Kapıyı açmadan önce örtüleri kenara itip pantolonunu giydi.

Babasının Scarsdale'den eve döndüğü anlaşıyordu. Ve anlaşılan Jonas, sarhoşluğun getirdiği uğursuz bir öfke içindeydi.

Merdivenlerden hızla indi ve babasının duvara fırlattığı mermer büstü kıl payı kaçırıldı. "Beni aptal yerine koydun," diye homurdandı markiz, ona doğru atılarak.

Damian babasını vuramadan yakaladı ve bileklerini kavradı. Viski kokusu, Jonas'ın İskoçya'dan eve dönerken yolun büyük bir kısmını içki içerek geçirdiğini açıkça gösteriyordu. "Geç oldu," dedi. Annesini görmek için etrafına bakındı ama göremedi. Muhtemelen Clara çoktan odasına kaçmıştı.

"Bana miras olduğuna inandırdın," diye öfkeleni Jonas. "Hiçbir şey yoktu. Neyden bahsettiğimi anlamadılar. O mektubu sen yazdın."

"Evet, yaptım," diye itiraf etti Damian. Artık saklamanın bir anlamı yoktu.

"Neden, kahretsin seni?"

"Çünkü bu eve ne kadar zarar verdiğini öğrenmek için zamana ihtiyacım vardı. Artık kendin değilsin ve markiz olarak sorumluluklarını üstlenmedin. Sahip olduğumuz her kuruşu, hatta olmayan parayı bile harcadın. Melanie ve Regan'ın artık senin yüzünden çeyizleri yok. Ve sen hepimizi küçük düşürmeden önce birinin bu aileyi kurtarması gerek." Uşaklara doğru başını salladı. "Onu yatağına götürmeme yardım et."

"Seni kırbaçlatmam lazım," diye karşılık verdi babası. "Yaptıklarından dolayı bunu hak ediyorsun."

Babasının öfkesini duymazdan geldi. "O an sadece gerekli olanı yaptım."

"Ne için gerekli?"

"Evlenmemi istediğin dükün kızına kur yapıyordum," diye cevapladı. "Çok büyük bir çeyizi olana."

Babasının öfkesi biraz dinmişti. "Leydi Persephone."

"Aynı." Gerçi şimdi, ona evlenme teklif etme kararından pişmandı. O, kalpsiz bir yıldı ve onunla evlenmek korkunç olurdu. Ama başka seçeneği yoktu. Faturaların çoğunu ödemişti ama babasının borçlarını ödeyecek kadar aile yadigarı yoktu. Persephone'ye nişan yüzüğü almaya bile parası yoktu; bunun yerine büyükannelerinden birine ait bir yüzük bulmuştu. Lady Bridgeförd'un müzikalinden sonra ona evlenme teklif etmeyi planlıyordu.

Ama Tanrı yardımcısı olsun, istemedi. Çeyizi bile onları borçtan kurtarmaya yetmiyordu. Graham Hannaford ile tek bir yatırım yapmıştı, ama bu başarılı bir girişim olsa bile, babasının verdiği zararı telafi etmesi yıllar alacaktı.

Babası, merdivenlerden çıkmasına yardım etmeye çalışan uşakları omuz silkerek geçiştirdi. "Kendim halledebilirim. Hadi sen de git."

Damian uşaklardan birine, "Git ve yatak odasındaki şömineyi yak," diye emretti. Diğerine, "Yukarıya çay ve yiyecek getir," dedi. Belki sıcak çay ve sandviçler babasının içki bağımlılığının etkilerini hafifletebilirdi. Gerçek şu ki, artık babasına yardım edip edemeyeceğini bilmiyordu. Jonas'ın artık kurtuluşu yoktu. Babası evden ayrılır ayrılmaz, içki ve kumara yeniden başlayacaktı.

Damian, markisi odasına götürdü ve birinci hizmetçi kömür ocağında ateşi yakmaya başlamıştı bile. Ama Jonas, şaşkınlıkla, direnmek yerine bir sandalyeye çöküp yüzünü ellerinin arasına aldı. "Mahvolduk, değil mi?"

Damian, hizmetçi ateşi bitirene kadar hiçbir şey söylemedi. Sonra adamı sessizce kovdu ve kapıyı arkasından kapattı. "Muhtemelen öyle."

Babasının boğazında iniltiyle acı arasında bir ses yankılandı. Jonas'ın ruh hali bir anda öfkeden kedere dönüştü. "Ölsem daha iyi, değil mi? Büyük bir bardak viskiye bir şişe afyon katmalısın. Onu içip kötü alışkanlıklarına son vereceğim."

"Bu hak ettiğinden fazlası olur," dedi Damian sessizce. "Neden ölüp geri kalanımızı mahvediyorsun?"

Bunun üzerine Jonas başını kaldırdı. Mavi gözleri kan çanağına dönmüştü ve içlerindeki acı, Violet'ten ayrıldıktan sonra kendi kalbindeki acıyı yansıtıyordu. "Bana hiçbir şey kalmadı, değil mi?" Ses tonunun donukluğu, hâlâ kendi ölümünü düşündüğünü gösteriyordu.

"Yapabileceğimiz bir şey var," diye önerdi Damian. "Ama hoşuna gitmeyecek."

Babası bekledi ve sonra devam etti: "İçkiyi ve kumarı bırakmalısın."

"Hayatım boyunca içtim ve kumar oynadım, Damian."

"Yaptın," diye onayladı. "Ve sonuç bu. Asıl soru, durmaya yetecek kadar güçlü olup olmadığın. Her şeyi yakıp kül ettiğinde yarattığın küllerden evimizi ve hayatlarımızı yeniden inşa edebilecek misin?"

Babası bir süre sessiz kaldı ve kömürlere bakmaya devam etti. Sonunda Jonas konuştu. "Ne kadar süreyle?"

Babasının topluma geri dönerse tek bir gün bile dayanamayacağını biliyordu. "En az bir ay evde kalmalısın," dedi Damian. "Evden çıkma." Düşündü ve ekledi: "İçki veya kumar yasak. Ve günaha karşı koyacak kadar güçlü olduğuna inanmıyorum. Kulübüne veya baloya gidiyorsan, hayır."

Jonas derin bir iç çekti. Bir an düşünür gibi oldu. "Belki bir saatliğine gitsem."

"Hayır." Damian gözlerinin içine baktı. "Bu evden ayrıldığın anda günaha düşeceğini biliyorsun. Hiçbir zaman yeterince güçlü olmadın."

Babası, sanki tartışmak istiyormuş gibi, telaşlı görünüyordu. "Beni evde tutsak mı tutmayı planlıyorsun?"

Damian bunu düşündü. Doğrusu, fena bir fikir değildi.

"Seni bu odaya kilitleyebilirim," diye cevapladı. "En azından birkaç gün. Yemeklerini burada yiyebilirsin. Annen gelip sana kitap okur veya kağıt oynar. Sokakları seyredebilirsin."

Babası bu fikirden rahatsız olmuş gibiydi. "Ben neden buna razı olayım ki?"

"Çünkü içki içmene izin verilmediğinde bundan hoşlanmayacaksın," diye yanıtladı Damian. Babasının öfkesinin onu alt edeceğine inanıyordu. "Ve başka bir şey kırmana da izin veremeyiz."

Jonas ona hiç konuşmadan baktı. Sonra Damian ekledi: "Bundan sonra odandan çıkabilirsin ama birkaç hafta daha evde kalacaksın."

Babasının bunu kesinlikle reddedeceğini bekliyordu. Ancak Jonas, dikkatini ateşe çevirdi. Yüzü asılmıştı ve itiraf etti: "Annen benimle geri dönmedi, biliyorsun. Scarsdale'de kaldı."

Ve şimdi Damian babasının eve dönüş yolculuğu boyunca neden sarhoş kaldığını anlamaya başlıyordu. "Neden?"

Babası içini çekti. "Çünkü artık benimle hiçbir ilgisi yok."

Damian bu hissi çok iyi anlıyordu. Violet'e arabada öyle dokunmuştu ki, onu bir daha görmek istemiyordu. Violet'i geri dönülmez bir şekilde incitmişti ve onu kaybetmeyi hak ediyordu.

Derin bir nefes aldı. "Anneni geri kazanmanın tek yolu, sebep olduğun belayı geri almak. Borçlarını ödeyip bir daha asla kumar oynamamalısın." Durumlarını düşündü ve ekledi: "Sana bir hizmetçinin eşlik etmesini sağlayacağım. Ya da Melanie ve ben seni görmeye geliriz. Regan birkaç ay sonra okuldan döndüğünde o da aynısını yapacak."

"Bunu yapabileceğimi bilmiyorum," dedi babası sessizce.

O da bilmiyordu. Damian, servetlerini yeniden inşa edip edemeyeceğini bilmediği gibi. Büyük borçlara kendisi sebep olmasa da, ailesine sırtını dönemezdi. Ve Jonas ilk kez, eylemlerinin sorumluluğunu kabul etmiş gibiydi.

"Birlikte çalışacağız," dedi Damian. "Önce seni iyileştirmemiz gerek. İyileşirken, bize ait olmayan arazileri satın satamayacağımızı araştırmaya başla. Masraflarımızdan kesinlikle gerekli olmayan her şeyi çıkaracağız."

Babası ciddileşti. "Ya Clara dönmezse?"

Damian ona boş yere umut veremezdi. "Geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyorum. Ama ona geri dönmesi için bir sebep vermelisin."

Babasının eli titriyordu ama Jonas ona uzandı. Damian babasının avucunu alıp sıkıca kavradı.

Bu karmaşadan nasıl çıkacaklarını bilmiyordu. Ama ilk kez, yükü başka birinin paylaştığını hissetti. Ve bu ona bir umut verdi.

Violet, Lady Bridgeford'un müzikalinin girişinde duruyordu. Dışarıdan sakin görünse de, içinde dehşet yükseliyordu. Bayan Harding ve Bay Gregor, sessiz refakatçiler olarak arkasında duruyorlardı. Bu gece, ailesi ve sosyetenin geri kalanıyla kendisi olarak yüzleşecekti. Ve en kötüsü olursa, Lord Scarsdale'i Persephone ile birlikte görmek zorunda kalacaktı.

Hatırası onu üzdü, ama o ham hisleri dağıtmaya çalıştı. Ona aşık olmak kendi suçuymuştu. En başından beri onun sadece canını sıkmak için orada olduğunu biliyordu. Onu görürse, birlikte geçirdikleri zamanı hatırlamasını ve asla gerçekleşmeyecek olandan pişman olmasını istiyordu.

Ama gerçekten başka bir koca aramaya cesaret edip edemeyeceğini bilmiyordu. Çünkü hiçbir erkek onunla boy ölçüşemezdi.

Gül rengi kurdelelerle süslenmiş, yüksek belli, krem rengi bir elbise giymişti. Bir bakıma, kendisine zarar vermek isteyenlere karşı savaşıma hazırlanırken, bu elbise bir zırh gibiydi.

Uşak onları duyurdu ve neyse ki Lady Bridgeford'un balo salonundaki çok az kişi fark etti. Bir köşede büyük bir piyano, diğer köşede ise birkaç keman ve hatta bir arp vardı.

"Cesaretini topla," diye teşvik etti Bay Gregor kolunu uzatarak. "Hazır mısın?"

"Sanırım elimden geldiğince." Kekelememek için sözlerini yavaşlattı. Violet onu, yüzünde alaycı bir ifade olan Leydi Persephone'nin yanından geçirdi, ama Violet'in pek umurunda değildi. Bu gece ilerlemek ve kendi canına kıymak içindi.

Ev sahibi Bridgeford Kontesi'ni karşılamaya gitti. Kadın ona sıcak bir şekilde gülümsedi. "Gelebilmenize çok sevindim, Bayan Edwards."

Kontes kendisinden sadece biraz daha büyük görünüyordu ve Violet de ona gülümsedi. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim."

Leydi Bridgeford başını eğdi. "Yan odada ikramlar var. Lütfen gösteriler başlamadan önce bunların tadını çıkarın." Sonra özür dileyip diğer konukları karşılamaya gitti.

Violet, odanın diğer ucundan annesini ve kız kardeşini gördü. Charity ona doğru geliyordu, ama kız kardeşi yanına varmadan Leydi Persephone onun önüne geçti.

"B-b-bayan Edwards. Sizi g-görmek ne kadar g-güzel."

Violet, genç kadına baktı, birinin nasıl bu kadar zalim olabileceğini merak etti. Kadının alayını açıkça görmezden geldi, yüzünde ifadesiz bir ifadeyle başını sallayarak onayladı. "Leydi Persephone." Leydi Ashleigh'nin Persephone'nin yanında olmadığını fark etti ki bu alışılmadık bir durumdu.

Charity sonunda yanına ulaştı ve ona sarıldı. "Çok güzel görünüyorsun Violet."

Kız kardeşine mırıldanarak teşekkür etti ve onu odanın derinliklerine kadar takip etti. Kalabalığın arasından geçerken Violet yüzünde hafif bir gülümsemeyle, ama içindeki yalnızlığı bastırmak neredeyse imkânsızdı.

Ama sonra Scarsdale'i kapının hemen dışında dururken gördü. Bakışları onunkilerle buluştu ve yüzündeki özlemi görünce nefes alamadı. Bir an için

onu, koyu renk paltosunun geniş omuzlarına yapışışını ve boynundaki kar beyazı kravatını içine çekti. Pantolonu bacaklarına yapışmıştı ve aniden onu öperken kucağında oturduğunu hatırladı.

Ondan uzaklaşmak için elinden gelen her şeyi yapması gerekti. Ne hissettiğinin ya da ne istediğinin bir önemi yoktu. O bir seçim yapmıştı ve bununla yaşamak zorundaydı.

"İyi misin?" diye sordu Charity.

Violet gülümsedi. "Hayır. Ama bunu atlatmam g-gerekıyor."

"Sonra eve mi geleceksin? Yoksa okulda daha uzun süre mi kalacaksın?"

Kaçınılmazı geciktirmek için hiçbir sebep göremiyordu. Kendini toparlayarak, "Evet, sonra eve geliyorum. Lucy bavulumu çoktan hazırladı, arabada." dedi.

"Seni özledim," dedi kız kardeşi sıcak bir şekilde.

Violet, tam o sırada Bay Gregor'un dostça bir gülümsemeye kendisine yaklaştığını gördü. Yanında, daha önce hiç tanışmadığı başka bir adam vardı. Kahverengi saçları ve gri gözleriyle oldukça çekici bir beyefendiydi. Yanılmıyorsa, yüzünde biraz yaramazlık vardı. "Merhaba Bayan Edwards," dedi Bay Gregor. "Sizi Dunmeath Kontu Cormac Ormond ile tanıştırmak istiyordum." Lord Dunmeath'e, "Bayan Edwards, size daha önce tarif ettiğim hanımefendi," dedi.

Kont eğilip, "Memnuniyet duydum, Bayan Edwards. Bu akşam çok güzel görünüyorsunuz," dedi.

"Teşekkür ederim, Lord Dunmeath." Duraksadı ve sordu, "S-siz İrlanda'dan mısınız?"

"Evet, öyleyim. Kulağınız iyi." Gülümsedi ve sordu: "Biraz içecek ister misiniz? Size bir tabak getirebilirim. Ya da benimle gelip ne istediğinizi söyleyebilirsiniz."

Buraya gelmesinin sebebi buydu: potansiyel bir kocayla tanışmak için. Ve Lord Dunmeath'ten daha kötüsünü de bulabilirdi.

"Seninle ge-ge-ceğim," diye cevapladı. Bir kısmı, yaralı kalbinin başka bir talip düşünmesi için henüz çok erken olabileceğinden endişelense de, adam ona ihtiyaç duyduğu fırsatı veriyordu. Persephone, onun köşeye saklanıp utanmasını istiyordu. Violet bir kez daha duvar çiçeği olmayacaktı.

Ama Lord Dunmeath onu bir sonraki odaya götürdüğü anda, Lord Scarsdale'in yanından geçti. Damian'ın kollarında olduğu anılar zihnine

hücum etti. Ve yaptığı seçimden ne kadar nefret etse de, kalbindeki hislerden vazgeçemiyordu. Farklı bir yola karar vermiş olsa bile, onu hâlâ seviyordu. Öyleyse, Lord Dunmeath gibi adamları düşünmek dışında başka seçeneği var mıydı?

Kont bir tabak alıp ona farklı kekler ikram etmeye başladığında Violet yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi. Hangilerini denemek istediğini söyleyince, Kont her birinden ikişer tane aldı.

"Sanırım o kadar çok yiyemem," diye itiraf etti, "ama yine de teşekkür ederim."

Lord Dunmeath buruk bir gülümsemeyle gülümsedi. "İtiraf etmeliyim ki ben de aynı tabağa koydum. İki tabak tutuyorsam sana bir bardak limonata getiremem."

"Benim f-yemeğimi çalmayı mı planlıyorsun?" diye takıldı.

"Elbette hayır." Yüzündeki ifade yine yaramazlık doluydu. "Hepsini istiyorsan, o zaman elbette..."

Güldü. "Ciddi değildim efendim."

Bunun üzerine ifadesi yumuşadı. "Güzel o zaman." Tabağı uzattı ve kadın pastalardan birini seçti. "Size karşı dürüst olacağım Bayan Edwards. Londra'ya eş aradığım için döndüm. Bay Gregor sizi şiddetle tavsiye etti."

Neredeyse pastayı yerken boğuluyordu. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve cevap vermek zorunda kalmamak için ağzının pastayla dolu olmasına şükretti.

Yüz ifadesi ciddileşti ve "İstekli misin?" diye sordu.

Bir an gözlerini kırptırdı, duyduklarına inanamamıştı. "Lord Dunmeath, teklifiniz beni gururlandırır da, daha yeni tanıştık. Sizi tanımıyorum."

Buna gülümsedi. "Bunun için vaktim var. Sadece takım elbisemi düşünüp düşünmeyeceğinizi merak ediyorum. Benim gibi bir adamla ilgilenmiyorsanız zaman kaybetmenin bir anlamı yok."

"Ama..." Ne söyleyeceğini düşünürken sesi kısıldı. Kalbi hayır diye haykırırken, aklı aceleyle cevap vermemesi konusunda onu uyarıyordu. "Sen de beni tanımıyorsun. N-neden başkasının ne düşündüğü için bana evlenme teklif edesin ki?"

"Tam olarak bir teklif sayılmaz," diye geçiştirdi. "Seni daha iyi tanımak istiyorum. Konuşması kolay görünüyorsun," dedi. "Gregor da iyi kalpli

olduğunu söyledi." Leydi Persephone'nin yanında duran Lord Scarsdale'e baktı. "Ee, ne düşünüyorsun?"

"Emin değilim." Yakışıklı, soylu bir beyefendinin ilgisini çekmesi hâlâ onu şaşırtıyordu. "Bu benim ilk evlenme teklifim. Gerçekte olmasa bile."

Genişçe gülümsedi. "Diğer beyler henüz sana teklif etmediyse, bu benim şansım. Onlarsız daha iyisin bence."

Ani savunması onu hazırlıksız yakaladı, çünkü bu adamın kendisini savunacağını hiç beklemiyordu. Her ne kadar flörtüne hiç ilgi duymasa da, iyi bir adam gibi görünüyordu.

"Teşekkür ederim, Lord Dunmeath."

"Rica ederim." Tabağı ona uzattı. "Şu limonata bardağını ister misin?"

"Bunu çok isterim."

Ama ona uzanmadan önce Damian odaya girdi. Önce Lord Dunmeath'e, sonra da ona baktı.

"Müzik yakında başlayacak," dedi onlara. Sonra Violet'e, "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu.

İstemiyordu. Ama isteksizce başını salladı. Lord Dunmeath'e, "Bana bir sandalye ayırır mısınız?" diye sordu.

Damian'ın ifadesi hiç değişmeden eğildi. Violet tabağını bırakıp bir bardak limonata aldı ve onun konuşmasını bekledi.

"Çok güzelsin Violet." Sesi boğuktu ve Violet ona nasıl cevap vereceğini bilemedi. Onunla konuşmak istemesinin sebebi bu değildi.

Ve böylece, sadece başını salladı ve sordu, "Nişanınız kesinleşti mi?"

"Henüz değil." Ses tonunda donuk bir boşluk vardı ve bir adım daha yaklaştı. "İstediğim bu değil. Umarım bunu biliyorsunuzdur."

Bardağını bırakıp ona baktı. "Söyleme."

Ama onu duymazdan gelip sesini alçalttı. "Sana karşı hissettiklerimin gerçek olduğunu bilmelisin. O gece arabada ve kütüphanede—"

"Dur." Bir adım geri çekildi, içindeki öfkenin yükseldiğini hissetti. "Ne istediğini ya da ne olabileceğini duymak istemiyorum."

Yüz ifadesi kasvetli bir hal aldı. "Gerçeği hak ediyorsun. Seçme şansım olsaydı—"

Ama sözünü kesti. "Seçimini yaptın, Lord Scarsdale. Ve o ben değildim."

Sanki onu yere sermiş gibi ona baktı. Oysa gerçeği, tıpkı onun gibi o da biliyordu. Asla gerçekleşmeyecek bir şey için üzülmenin bir faydası yoktu.

Ve bu durum kalbini bin parçaya bölse de, kendini zorlayıp arkasını dönüp yürümeye başladı.

Damian, Violet'in Lord Dunmeath'e katılmaya gidişini, Bayan Harding'in karşı tarafta olmasını izledi. Kıskançlık içini yaktı ve kontu paltosundan yakalayıp dışarı atabilmeyi diledi. Müzikal sırasında Violet'in yanında oturmak istiyordu. Bunun zor bir gece olacağını bilmesine rağmen, böylesine çaresiz hissedeceğini hiç düşünmemişti. Lanet olsun, tüm bu durumdan nefret ediyordu. Violet'in Persephone'nin istediği kadın olmadığını bilmesini istemişti ama Persephone'nin sözleri onu gerçekle yüzleşmeye zorlamıştı. Haklıydı. Seçimini yapmıştı ve şimdi sonuçlarına katlanmak zorundaydı.

Babasına, üzerine çöken hayata ve hapsedilmişlik hissine karşı içinde bir öfke yeşeriyordu. Ailesine sırt çevirip Violet'i sahiplenmek istiyordu. Pervasız bir dürtü kök salıp yayılmaya başladı. Bu görücü usulü evliliği düşünmesinin tek sebebi, ailesinin kaderini hızla değiştirecek bir yol sunmasıydı.

Ama bedeli çok ağırdı. Kendini evliliğe satmak istemiyordu. Elbette başka bir yolu olmalıydı. Yan odada müzik başlarken, ikram masasının yanında duruyordu.

Koşullarını değiştirmek istiyorsa, artık başkalarına güvenemezdi. Bunu kendisi yapmak zorundaydı. Babası inzivaya çekilmeyi kabul etmiş, aslında markizlik sorumluluklarını devretmişti. Ve şimdi Damian hepsi için doğru kararları vermek zorundaydı.

Kapıda, Leydi Persephone'nin yaklaştığını gördü. "Lord Scarsdale." Gülümsedi ve eldivenli ellerini uzattı. "Sizinle yalnız konuşmak istiyordum." Kraliyet mavisi bir elbise giymişti ve sarı saçları tepesinde toplanmış, incilerle süslenmişti. "Bir dakikanız var mı?"

"Bu akıllıca mı?" diye mırıldandı. Bunun muhtemelen kendi çıkarına olduğunu bilse de, itibarının zedelenmesini istemiyordu. Özellikle de şu anda, her şeyi yeniden değerlendirirken.

"Gösteri sırasında kimse fark etmeyecek." Arp çalan genç bir kadına baktı. "Sadece bir anlığına," diye yalvardı.

Damian ona hiç güvenmiyordu. Ama söyleyeceklerini duymakta bir sakınca olmadığını düşündü. Kimse konuşmalarını duymasın diye onu odanın diğer ucuna götürdü. Ucuna vardıklarında ona gülümsedi. "Parkta geçirdiğimiz günden beri benden kaçıyorsun." Sesi somurtmakla alay etmek arasında gidip geliyordu.

Haklısın, diye düşündü. Ve eğer mümkün olsaydı, bunu yapmaya devam ederdi. Ama hiçbir şey söylemedi, onun konuya gelmesini bekledi.

"Seni özledim," diye fısıldadı kurnaz bir gülümsemeyle. "Ne kadar özlediğimi tahmin bile edemezsin."

Kelimeler ustalıkla ve akıcıydı, sanki binlerce kez söylemiş gibiydi. Tekrar devam etmesini bekledi ve sordu: "Hâlâ benimle evlenmek istiyor musunuz, Lord Scarsdale? Yoksa sevginiz azaldı mı?"

Kadının, onu rahatlatmasını, iltifatlar ve övgüler sunmasını beklediğini biliyordu. Ama yalan söylemek istemiyordu. Artık yalan söylemek istemiyordu. Bir an durakladı ve dürüstçe cevap verdi: "Oyun oynamaktan ve beklemekten yoruldum, Leydi Persephone."

Ellerine uzandı ve "Daha fazla beklemenize gerek kalmayacak efendim. Nişanımızı hemen bu gece duyurmaya hazırım." dedi.

İfadesi bir ara onu coşkuyla doldurmuş olabilirdi ama artık öyle değildi. Bunun yerine, sadece rahatsızlık duyuyordu. Artık istediği bu değildi ve onu kandırmak doğru değildi. Ama konuşmadan devam etti. "Bir şartla."

İçgüdüleri keskinleşti, bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordu. "Ne oldu?"

Gülümsedi ve "Kekeme Bayan Edwards yüzünden kenara çekilmek hoşuma gitmedi. Gerçekten Scarsdale, neden onun gibi bir hiç için kendini alçaltıyorsun?" dedi.

"O sıradan biri değil," dedi Damian. "Nazik biri ve tanıdığım herkesten daha cesur."

Persephone'nin ifadesi karardı. "Kekelemeden tek bir cümle bile konuşamıyor."

"Bu onun suçu değil," diye düzeltti. Persephone'nin her iltifatla daha da öfkeli olduğunu görebiliyordu. Ve nedense artık umurunda değildi. "Bayan Edwards, buradaki diğer tüm kadınlardan daha kararlı."

"Ben de mi?" diye sordu. Sesindeki öfkeyi duyabiliyordu. Özellikle sen, diye düşündü. Bunun yerine, onun ikazını duymazdan gelip, "Bunca şeyden sonra ona en iyisini diliyorum," diye bitirdi.

Onun öfkesini körüklediğini biliyordu ama gerçekte ne hissettiğini söylemekten kendini alamıyordu.

Persephone'nin tavrı yumuşadı. "Durumumu mu duymak istiyorsun Scarsdale? Yoksa o duvar çiçeğiyle evlenmeyi mi tercih edeceğini söylemeye çalışıyorsun?"

Cevap vermedi ve kadın onun sessizliğini bir cevap olarak algıladı. "Herkes, onunla sadece dalga geçtiğini söylemeni istiyorum," diye söze başladı. "Kekemeliği yüzünden sohbet bile edemeyecek kadar kekeleyen birini asla istemediğini."

Duyduklarına inanamıyordu. Sadece Violet'i utandırmasını değil, Violet'in bir koca bulma umutlarını da mahvetmesini istiyordu. Bu, zalimliği çok ötesindeydi ve tüm bunlar onun kibri yüzündendi.

Hiç tereddüt etmeden, "Hayır. Bunu yapmayacağım. Bayan Edwards'a haksızlık olur." diye cevap verdi.

"O zaman seninle evlenebilir miyim bilmiyorum." Sanki hiçbir anlamı yokmuş gibi omuz silkti. Bu onun için sadece bir oyundu.

Onu manipüle etme girişimlerinden bıkmıştı. Ve bu bardağı taşıran son damlaydı. "Ayrıca böyle davranışlara göz yuman bir kadınla evlenmek istemiyorum." Bakışlarını açıkça ona dikti, aralarındaki ilişkinin bittiğini anlamasını istiyordu.

Kayıtsızlığını gizleme gereği duymadı. "Ben de bundan korkuyordum. Öyleyse, sanırım evlenmeye uygun değiliz."

Onun bu hafif kabullenışı fazla alışılmış bir şeydi ve bunun gerçek mi yoksa sadece bir bahane mi olduğunu merak etti. Ama "Hayır. Birbirimize hiç yakışmıyoruz." diye cevap verdi.

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmeliydim Scarsdale." Kötümser bir iç çekti. "O zaman bana başka seçenek bırakmıyorsun. Başkalarının Bayan Edwards hakkındaki söylentileri yaymasını sağlayacağım. Kimsenin onu balolarına veya toplantılarına davet etmemesini sağlamak için nüfuzumu kullanacağım. Dedikodular yayıldığında, hiçbir erkek onunla evlenmek istemeyecek."

Ne kadar kalpsiz bir kaltak. Duyduklarına inanamıyordu. "Bunu neden yaptın Persephone? Sana hiçbir şey yapmadı."

"Onu bana tercih ettin," dedi kısaca. "Ve bu kabul edilemez."

Persephone'yi yanlış değerlendirerek büyük bir hata yapmıştı. Kibri sandığından çok daha büyüktü ve onu görmezden gelerek öfkesini

körüklemişti. Persephone, sanki başkasının hayatını mahvetmek umurunda değilmiş gibi omuz silkti. "Ama bir seçeneğin var Scarsdale. Eğer ona hakaret ettiğini duyarsam -kendi kulaklarımla- onu rahat bırakırım. Hatta onu savunup o kadar da kötü olmadığını bile söyleyebilirim. Ona acıyacak bir iki beyefendi çıkabilir."

Söz konusu olan güç ve kontroldü. Başka birini seçerek Persephone'yi çileden çıkarmıştı ve şimdi Persephone ona bedelini ödetiyordu. Uzaklaşıp onu görmezden gelmeyi düşündü. Ama Violet'in itibarını zedeleme tehdidini yerine getireceğine inanıyordu.

"Peki. Ne karar verdin?" diye sordu. "Herkes ne büyük bir hata yaptığını ve onu asla istemediğini mi söyleyeceksin? Yoksa beni reddetmenin cezasını onun çekmesine mi izin vereceksin?"

"Ona karşı tek kelime etmeyeceksin." Sesindeki tehdidi gizlemeye çalışmadı. "Onu rahat bırakacaksın, yoksa hiçbir erkeğin seninle evlenmesini engellerim." Bunun akıllıca olmadığını bilse de, söylemekten kendini alamadı. Violet meydan okumuştı ve Violet'e zarar vermesine izin vermeyecekti.

Yine de yapılacak en iyi şey onu buradan çıkarmak, uzaklaştırmak ve Persephone'nin kötülüklerinden korumaktı.

Persephone'nin yüzüne kibirli bir gülümseme yayıldı. "Beni tehdit etmeye cesaret etme Scarsdale. Pişman olacaksın, sana söz veriyorum."

Sözlerini duymazdan gelip odanın karşısına geçti. En iyisi Violet'i uyarmak ve onu tehlikeden uzaklaştırmaktı. Balo salonuna döndüğünde, arpçı kibar alkışlar eşliğinde gösterisini tamamladı. Damian kalabalığı tarayarak Violet'i bir anlığına da olsa görmeye çalıştı. Sonunda, onu Lord Dunmeath ve Bayan Harding ile otururken gördü. Ailesi de arkasında oturuyordu.

Ona doğru yürümeye başladı ama Persephone kolunu yakaladı. "Bunu yapmak istediğinden emin misin Scarsdale? Artık geri dönüş yok. Ona tek kelime edersen, evlenme şansını bitiririm."

Elini kendi eliyle kapatıp kolundan çekti. Sonra eğilip fısıldadı. "Seninle evlenecek adama acıyorum. Çünkü hayatını cehenneme çevireceksin."

Violet, arkasında hafif bir gürültü duydu ve döndüğünde Lord Scarsdale'in Leydi Persephone'nin elini kolundan çektiğini gördü. İfadesi tam bir cinayetti. Leydiden uzaklaştığında, Violet Persephone'nin ona öfkeyle baktığını gördü.

Bir zamanlar bu bakış onu dehşete düşürürdü. Ne olduğunu anlamasa da tehlikenin farkındaydı. Leydi ile Scarsdale arasında bir şeyler olmuştu. Nişanlarını bozmuş muydu? Persephone'nin ona nefretle baktığını görünce sinirleri gerildi, ama Violet'in artık geri adım atmaya niyeti yoktu.

Leydi Persephone yüzünde bir sırıtişla odanın önüne yaklaştı. Bir an sonra kalabalık onun konuşmasını duymak için sessizleşti. "Leydi Bridgeford, bu gece başka bir gösteri önerebilir miyim?"

Kontes başını eğdi ve Persephone devam etti. "Hepinize bir sürprizim var," dedi. "Bayan Violet Edwards, gelip bana katılır mısınız?"

Kalabalıktaki tüm kafalar ona döndü ve yanaklarının yandığını hissetti. Persephone ne planladıysa, Violet'in amacının onu küçük düşürmek olduğundan şüpheleniyordu. Violet'in kalbi hızla çarpmaya başladı ama kendini ayağa kalkmaya zorladı. Lord Scarsdale kapıda kaldı ve yavaşça başını salladı.

Ama daha önce birçok kez yüzleşmekten kaçınmıştı. Persephone ne niyetle yola çıktıysa, Violet onunla yüzleşmeye hazırды.

"Korkunç kekemeliğine rağmen sesinin çok güzel olduğunu duymuştum," dedi Persephone. "Bizim için şarkı söylemeye gönüllü olur musun?"

Genç kadının gözlerindeki eğlenceli bakıştan Persephone, Violet'in reddedeceğine açıkça inanıyordu. Hatta belki kekeleyecek ya da kaçacaktı. Ama hayır. Dükün kızının onu alt etmesine izin vermeyecekti. Midesine korku girse ve sesinin titreyeceğinden endişelense de, kendi tavrını koymak zorundaydı. "Çok memnun olurum. Davetiniz için teşekkür ederim."

Persephone'nin yüzündeki ani ifade, kadının bunu kabul edeceğini hiç düşünmediğini anlamasını sağladı. Violet müzisyenlere yaklaşıırken şaşkın görünüyordu. Onlara eşlik edip edemeyeceklerini sordu ve şarkıyı tanıdıklarında rahatladı.

Merdivenlere çıkıp hepsinin karşısına dikildi. Annesi dehşete kapılmış gibi görünürken, Charity cesaretlendirici bir gülümsemeyle gülümsedi. Ama mesele sosyetenin önünde sahne almak değildi. Kendisine haksızlık

edenlere karşı koymaktı. Kekelemeden şarkı söyleyebildiğini biliyordu ve tam da bunu yapmayı amaçlıyordu.

Kemancı istediği melodiyi çalmaya başladı ve Violet şarkı söylemeye başladı. Sesini kalabalığa yansıttı ve bir an sonra cesaretini topladı. Şarkı sözleri özenle seçilmişti ve yakışıklı bir talip ve onu seven bir kadından bahsediyordu. Damian'ı düşündükçe yüreği sızladı ve kalabalığı incelerken, kapıya yaslanmadan önce bir adım daha yaklaştığını gördü.

Ona şarkı söyledikçe kederi daha da ağırlaştı ve duygularını şarkıya döktü. Anneleri gergin ve kararsız görünürken, Charity ona gülümsedi. Şarkı bittiğinde, coşkulu bir alkış koptu. Persephone de yavaşça alkışladı, ama yüzündeki öfkeyi gizlemenin bir yolu yoktu. Violet'e doğru yürüdü ve tatlı bir şekilde gülümsedi. Alçak sesle, "Kazandığını sanabilirsin ama yanıyorsun. Scarsdale ile -veya başka biriyle- asla evlenemeyeceksin," dedi.

Violet doğrulup Persephone'ye döndü. Alkışlar arasında, "Sanırım sen de onunla evlenmeyeceksin," diye ekledi.

Persephone öfkesini gizlemeden önce yüzünden öfke geçti. Genç kadın onu daha da küçük düşürmeyi planlamıştı ama Violet onu alt etmişti. Ve hayal ettiği kadar iyi hissettiriyordu.

Ama onayını istediği kişi Damian'dı. Kapı eşiğinden onu izliyordu. Bakışları Damian'la buluştuğunda, adam yavaşça başını salladı. Ne demek istediğini anlamamıştı ama yüzündeki sert kesinlik kalbini ikiye böldü.

Bir şekilde kendini toparlamayı başarmıştı. Ne bekliyordu ki? Odanın karşısına geçip ona sarılmasını mı? Ona iltifat etmesini ya da onu sevdiğini ilan etmesini mi? Bir zamanlar paylaştıkları şeylerin bir önemi yoktu; ailesinin ihtiyaçlarını onun için asla göz ardı etmeyecekti. Ve en büyük düşmanıyla yüzleşip kazanmış olması da önemli değildi. Hâlâ ona yetmiyordu.

Sandalyesine doğru yürürken, sesine yapılan iltifatların belli belirsiz farkındaydı ve teşekkürlerini mırıldandı.

Charity yanına gelip elini tuttu. "Harikaydın Violet. Böyle şarkı söyleyebildiğini hiç bilmiyordum." Ablasının peşinden annesine doğru yürüdü.

Thomasina tamamen şaşkın görünüyordu. "Gerçekten çok iyiydin."

Yavaş bir alkış sesi dikkatini çekti ve başını kaldırdı. Orada, Thomasina'nın hemen arkasında, büyükannesi Annabelle duruyordu.

"Güzel söyledin kızım." Yaşlı kadının sesi sertti ve çenesini kaldırdı. "Ama artık eve dönmeliyiz sanırım. Konuşacak çok şeyimiz var."

Büyükannesinin bakışlarıyla karşılaştı ve Damian'a bakmaya cesaret etti. Ama çok geçti; kont çoktan gitmişti.

"Bilmiyorum," diye söze başladı ama Annabelle elini kaldırdı.

"Hadi arabamda baş başa konuşalım. Kararını sonra verirsin." Bastonuna yaslandı ve ekledi: "Bu arada, başını dik tut ve övgünün tadını çıkar... sürerken."

Violet, büyükannesinin onu Bedfordshire'a geri götürmek istediğinden şüpheleniyordu ama istediğinin bu olduğundan emin değildi. Şu anda düşünceleri karmakarışık ve sonra Lord Dunmeath ortaya çıktı.

"Bir meleğin sesine sahipsin," dedi. "Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Mükemmel bir eş olacağına inanıyorum."

Annesi irkildi ama Violet beyefendiyi utandırmaya niyetli değildi. "Çok nazıksınız efendim. Ama kalbim başkasına ait. Şuradaki Bayan Harding ile k-k-konuşmanızı öneririm." Başını müdireye doğru salladı. "Çöpçatanlıkta oldukça iyidir."

Hafif bir pişmanlık gülümsemesi sundu. "Düşüneceğim."

Büyükannesi elini omzuna bastırdı ve "Gitmeliyiz Violet. O sivri fare daha fazla sorun çıkarmadan önce." dedi. Tekrar birkaç kadınla konuşan Persephone'ye baktı.

Violet, daveti için Leydi Bridgeford'a teşekkür etmek için durdu ve ardından büyükannesinin peşinden dışarı çıktı. Lord Scarsdale'i görebilmek için göz ucuyla aradı ama ortalıkta yoktu.

Arabaya bindiğinde büyükannesi ona baktı. "Seni yanlış değerlendirmişim Violet."

Annabelle bunun hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu ama devam etti. "Annen bana senin asla koca bulamayan utangaç, kekeme bir aptal olduğunu düşündürdü." Öne eğilip ona baktı. "Yanılmışım."

"Annem bana senin hasta, ölmek üzere olan ve lazımlığını boşaltmamı isteyen bir kadın olduğuna inandırdı," diye karşılık verdi Violet.

Annabelle bir kahkaha attı. "Senden hoşlanıyorum." Sonra birkaç dakika boyunca ona baktı. "Thomasina seni hiç tanımıyor, değil mi?" Cevap beklemeden başını salladı. "Bunu görebiliyorum." Bastonunu arabanın yan tarafına dayadı. "Sana bir seçenek sunacağım Violet. Eğer benimle Bedfordshire'a dönüp annenden kurtulmak istersen, bir süreliğine

refakatçim olabilirsin. Ya da Londra'da kalıp bir koca aramayı tercih edersen, itirazım yok."

Violet düşündü ve "Düşüneceğim." diye cevap verdi.

On Üçüncü Bölüm

Bir hafta sonra

Tek bir anın tüm planlarını altüst edebileceğini fark etmek tuhaftı. Violet şarkı söylediği andan itibaren Damian ne kadar aptalca davrandığını anlamıştı. Violet'in azimli duruşu ve herkese karşı duruşu, onun istediği kadın olduğunu açıkça ortaya koymuştu. Violet'in ne tür bir çeyizi olduğunu, varsa bile, umursamıyordu. Onunla evlenmek istiyordu ve bu, ona bir hayat sunabilmek için önce kendi sorunlarının üstesinden gelmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Finansal felaketlerini çözmek yerine bir varisle evlenmeye bel bağlamaya çalışıyordu. Bunu değiştirmenin zamanı gelmişti.

Birkaç gün önce, Hindistan'dan gelen yeni ipek sevkiyatının gelip gelmediğini öğrenmek umuduyla Graham Hannaford'a haber göndermişti. Arkadaşı cevap vermemişti ve Damian bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Ama bu arada, ailesine yardım etmenin bir yolunu bulmaya kararlıydı; bu, sahipsiz mallarını satmak anlamına gelse bile.

Babası kumar ve içkiden uzak duracağına dair sözünü tutmuştu ve Jonas şimdiye kadar hiçbir içkiye dokunmamıştı. O süre boyunca Londra'daki evlerinde kalmış, titreme, baş ağrısı ve uykusuzluk çekmişti. Ama en kötüsü, Jonas karısına mektup yazmıştı ve Clara son iki haftadır tek bir mektuba bile cevap vermemişti. Bu, gelecekleri için pek de iyiye işaret değildi.

"Lordum, sizi ziyarete gelen biri var," dedi bir uşak. "Westerford Dükü sizi görmeye geldi."

Peki Majesteleri ne istiyordu? Şüphesiz Persephone ile bir ilgisi vardı. Damian geçen hafta hiçbir etkinliğe katılmamıştı çünkü tüm dikkatini babasının sağlığına vermiş ve mümkün olan her şeyi satmaya vermişti.

Uşağı salona kadar takip etti ve dükü selamladı. "Majesteleri, bu bir sürpriz." Ve hoş bir sürpriz değil, diye düşündü.

Dük sandalyesinden kalktı, ama Damian ona oturmasını işaret etti ve kendi yerine oturdu. "Sizin için ne yapabilirim?"

Adamın ifadesi iyi haberlerin habercisi değildi. "Kızım ile evlilik konusunda henüz kesin bir karara varmadığınızı biliyorum. Persephone bana henüz onay vermediğini söyledi."

Çünkü kadın asla reddedildiğini kabul etmezdi, diye düşündü Damian.

Ama cevap vermeden dük devam etti. "Mali durumunuz hakkında bazı soruşturmalar yaptım ve Bay Graham Hannaford'a yüklü miktarda para yatırdığınızı öğrendim. Bu da beni ilgilendiriyor."

"Bu seni neden ilgilendirsin ki?" diye yanıtladı. "Graham yıllardır güvendiğim bir arkadaşım."

"Sevkiyatların bir hafta önce gelmesi gerekiyordu," dedi dük. "Yatırım yapmadım çünkü... gerek yoktu. Ama sizin kendi yatırımınızın büyük bir kısmını kaybetmenizden endişeleniyorum. Kargonun çalındığına dair söylentiler duydum. Geride kalan tek fiçılar pirinçle doluydu..." Sesini alçalttı. "Endişemin sebebini anlayabilirsiniz."

Damian duygularını belli etmemeye dikkat etti ama sordu: "Hannaford'dan haber aldın mı? Haber gönderdim ama cevap gelmedi."

Dük başını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Ama bir gün damadım olabileceğin için sana bir teklifte bulunmaya geldim. Hisselerini senden satın alacağım. Ve eğer sevkiyat kaybolursa, o parayı kaybetmeyi göze alabilirim. Sen alamazsın."

Damian nasıl cevap vereceğini bilmiyordu ama dükün beş yüz poundu iade etme teklifi kolayca reddedebileceği bir şey değildi. "Ya gemi geri dönerse?"

"Elbette Persephone'nin çeyizinden elde edilen kârı seninle paylaşırım," diye yanıtladı Majesteleri. "Ama korkarım ki bu, karşılığını alamayacağın bir yatırım. Her şeyini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyasın ve bu riski almanı istemiyorum."

Damian sandalyesinden kalkıp pencerenin yanına gitti. Mantıklı cevap, dükün teklifini kabul etmektir. Ama kabul ederse, Persephone ile tekrar nişanlanacağını hissediyordu. Ki bu hiç de istediği bir şey değildi.

"Teklifiniz adil ve takdire şayan," dedi. "Düşünmek için zamanım olursa?"

"Elbette," diye onayladı dük. "Cevabını bana yarın verebilirsin."

Özellikle gemi gelirse, bundan daha uzun bir süre olmasını umuyordu. Ama itiraz etme zahmetine girmedi.

"Başka bir şey daha var," dedi dük. "Bayan Violet Edwards'la ilgili. Persephone bana genç hanım hakkında rahatsız edici bir haber verdi."

"Öyle mi?" Demek Violet'i mahvetme tehdidini yerine getirmişti. Damian, içten içe öfkelense de yüzünde en ufak bir duygu belirtisi göstermedi. Onu bu konuda uyarması gerekiyordu.

"Görünüşe göre Bayan Edwards biraz... biraz dikkatsiz davranmış. Lord Dunmeath'in ona bambaşka bir sebepten evlenme teklif ettiğine dair söylentiler var." Dük omuz silkti. "Persephone, bir zamanlar Bayan Edwards'la arkadaş olduğunuz için bunu bilmeniz gerektiğini düşündü."

Damian, dükün sözlerini hiç dikkate almadı, bunun yerine, "Sevkiyatla ilgili bilgi için teşekkür ederim. Ancak, Hannaford'a sadık kalacağıma inanıyorum. Yıllardır arkadaşız." diye cevap verdi.

"Bu çok akılsızca olur," diye savundu dük. "Ben onları peşin satın almaya razıyken, neden beş yüz pound kaybetme riskini alıyorsunuz?"

Dükün yatırım hakkında, özellikle de miktarı hakkında bu kadar çok şey bilmesi tuhaftı. Peki neden bugün bu konuyu sormak için özel olarak ziyaret etmişti? Damian, bunun Persephone ile bir ilgisi olup olmadığını sorguladı. Persephone babasına evlilik olmayacağını söylemiş miydi? Nedense, pek olası görünmüyordu.

"Uyarınız için teşekkür ederim," dedi. "Şimdilik hisselerimi tutmayı düşünüyorum. Kararımda bir değişiklik olursa size haber vereceğim."

Dükün yüzü gerildi ama başını salladı. "Pekala."

Ama adam gittikten sonra Damian, tüm bunların ne anlama geldiğini merak etmekten kendini alamadı. Violet'e haber verip onu Persephone'nin yalanları konusunda uyarması gerekiyordu. Tanrım, onu özlemişti.

Ailesiyle birlikte evine gitmişti ama orada mutlu olup olmayacağını merak ediyordu. Daha önce de onlardan kaçmıştı.

Yazı masasından bir kağıt çıkardı, ona bir not yazmayı planlıyordu. Ama ona ne diyebilirdi ki? Persephone ile nişanını bozduğunu ve elinde hiçbir şey olmamasına rağmen onunla evlenmek istediğini mi?

Bir an için resimlerin kaldırıldığı boş duvarları inceledi. Gümüşleri, annesine ve kız kardeşlerine ait mücevherleri ve hatta birkaç mobilyayı satmışlardı. Bu kadar alçalmış olmaları utanç vericiydi.

Violet neden buna dahil olmak istesin ki? Hatta kendisi bile?

Ne olursa olsun, bu mali çöküntüden kendini kurtaracağına dair sessiz bir yemin etti. Ve ona ciddi ciddi kur yapmaya başlayacaktı.
Kalemini mürekkebe batırıp yazmaya başladı.

Violet, bir günlüğüne de olsa taliplerinin onu ziyarete gelmesinden çok etkilenmişti. Salon çiçeklerle doluydu ve birçok beyefendiyle konuşmuştu. Kalbinin başka bir yerde olduğunu itiraf etmesine rağmen Lord Dunmeath bile geri dönmüştü.

Ama ertesi gün çiçekler ve ziyaretçiler sustu. Ve ondan sonraki gün de. Görünüşe göre Persephone, tıpkı söz verdiği gibi tehdidini yerine getirmişti. Violet henüz ne yapacağına karar vermemişti ama hizmetçisi Elsie, Lord Scarsdale'in ziyarete geldiğini söylediğinde kalbi çarpmaya başladı. İsteddiği buydu: Lord Scarsdale'in kendisine gelmesi. Ve işte gelmişti.

Merdivenlerden aşağı koştu, sonunda burada olmasına çok sevindi. Salona vardığında ayağa kalktı. Her zamanki gibi göz kamaştırıcı derecede yakışıklı görünüyordu; koyu renk bir palto, şişe yeşili bir yelek ve koyu renk bir pantolon giymişti. Bir an, neredeyse nereden başlayacağını bilmiyormuş gibi, hiç konuşmadan durdu.

"Lord Scarsdale," diye selamladı onu.

"Bayan Edwards." Paketlenmiş bir şey uzattı ve Edwards, içinde ne olduğunu merak ederek paketi aldı. "Size bir hediye getirdim."

Kahverengi kağıdı geri çekti ve bir deste iskambil kağıdı ve Rupert için bir deri yaka buldu. Gülümsedi ve kartları kaldırdı, "Başka bir oyun mu umuyordun?"

"Belki daha sonra. Seninle konuşmaya geldim."

Evlilik teklifi hayallerinin gerçekleşmeyeceğine dair giderek artan bir şüphesi vardı. Ama adam endişeli görünüyordu. "Ne oldu?" Hediyelerini bırakıp oturmasını işaret etti. Sonra karşısına bir sandalye çekti.

"Birkaç ay önce bir arkadaşımla beş yüz sterlin yatırım yaptım. Gemilerinin bir haftadan uzun süre önce gelmesi bekleniyordu, ancak kendisi ve gemileri henüz geri dönmedi."

"Gemi mi battı?" diye sordu.

Lord Scarsdale sadece omuz silkti. "Bilmiyorum. Geminin sadece piring getirdiğine dair bir söylenti var, ipek veya baharat değil. Westerford Dükü Hazretleri, hisselerimi satın almayı teklif etti. Reddettim çünkü sanırım ona bir borcum olmasını istiyordu. Ama şimdi, onu reddetmenin bir hata olup olmadığını merak ediyorum. Mali durumumuz her zamanki gibi kötü."

Violet, bu aramanın daha çok bir özür niteliğinde olduğunu anlamaya başlıyordu. Neden bu kadar umutlanmıştı ki? Adam ona evlenme teklif etmek için burada değildi. Neden yapamayacağını açıklamak için buradaydı.

Gözlerini kapattı ve sordu: "Benden ne istiyorsunuz, Lord Scarsdale?"

"Seni görmem gerektiği için buraya geldim," diye cevapladı. "Persephone'nin dedikodularını duydum ve iyi olduğunu bilmem gerekiyordu."

Mantıklı olsa da, gururunu biraz incitmişti. Ona bir çocuk gibi göz kulak olmasına ihtiyacı yoktu. "İyiyim. Persephone sadece söylediği şeyi yaptı. Aklıma gelebilecek tüm talipleri kovdu."

"Yardımcı olmak için ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey. Sorunlarımı benim yerime çözecek birine ihtiyacım yok." Omuz silkti. "O adamlardan herhangi biri ona inanıyorsa, onlara ihtiyacım yok." Özellikle de kibirli bir sosyetik kızın sözüne inanan birine. Persephone'ye bir kez daha karşı koymayı düşündü ama bir baloya daha katılmaya gönlü elvermedi. Buna değmezdi.

"Sen çok daha iyisini hak ediyorsun, Violet."

"Evet, öyle yapıyorum," diye fısıldadı.

Ayağa kalkıp onun karşısına dikildi. "Babamın borçlarını ödemek ve yeniden inşa etmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var."

Ondan kendisini beklemesini mi istiyordu? Ne kadar süreyle? Onunla bir hayattan neredeyse vazgeçmişti. Bir yanı ne kadar beklemesi gerektiğini umursamıyordu, yeter ki kocası olsun. Ama beyni onu savunmasını yükseltmesi konusunda uyarıyordu.

Ellerini avuçlarının arasına alıp ayağa kaldırdı. Sonra beline getirdi ve yüzünü ellerinin arasına aldı. İzin istemeden eğilip gizlice bir öpücük kondurdu. Bunu yaptığı anda, tüm korkuları geri geldi. Dudakları onunkine değdi ve dili içeri girdiğinde, ihtiyaç sarmalları vücudunu sardı. Kollarını boynuna dolamaktan, o ana sımsıkı sarılmaktan kendini alamadı.

Bu bir vedaydı. Bunu kalbinin derinliklerinde biliyordu ve onu kaybetmenin ağırlığı altında boğuluyormuş gibi hissediyordu. İçi sızlayarak gözyaşlarını tuttu.

Yoksulluk içinde yaşayıp yaşamadıkları umurunda değildi. Onun için önemli olan tek şey onu sevmesiydi ve onun da kendisini aynı şekilde sevmesini istiyordu. Ama her zaman onunla birlikte olamamasının bir sebebi olacaktı. İster babasının borçları, ister kendi güvensizlikleri olsun, birlikte olamayacaklarını biliyordu.

Daha da kötüsü, başka kimseyi istemiyordu. Damian onu başka erkekler için mahvetmişti, çünkü onlarla konuştuğunda sadece onun sesini duyabiliyordu. Eğer biri onu öperse, Damian'ın kollarında olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayacaktı. Ve onun verebileceğinden fazlasını istiyordu.

İsteksizce öpücüğü yarıda kesip geri çekildi. "Umarım gemileriniz geri döner, Lord Scarsdale." Sözlerini neşeli tutsa da, Londra'da kalmanın çok acı verici olacağına çoktan karar vermişti. Sahip olamayacağı şeylerin hatırlatılmasını istemiyordu.

"Sana iyi dileklerimi iletiyorum," dedi ona. Kalbi kırılrsa da, hissetmediği bir gülümsemeyle kendini savundu. Çünkü onu bir daha görmeyecekti.

Bir hafta sonra, gemilerden hâlâ haber yoktu ve Graham Hannaford'dan da haber yoktu. Dükle ilişkiye girmek istemese de Damian başka çare göremiyordu. 500 poundu kaybetmeyi göze alamazdı; hele ki adam hisselerini satın almak istiyorsa.

Westerford oturma odasında bekledi, ancak dük içeri girmek yerine Persephone'yi gördü. Saçında pembe çiçekler olan gül rengi bir elbise giymişti. Bakışları buluştuğu anda sıırttı.

"Lord Scarsdale. Bu ne büyük bir zevk."

Cevap vermedi, çünkü görmek isteyeceği son kişi oydu. Sonra arkasını dönüp kapıları kapattı.

"Kapıları aç," diye hatırlattı ona. "Refakatçimiz yok."

"Bu konuşma için refakatçiye ihtiyacımız yok," dedi ve ona yaklaştı. Saçındaki tokaları çıkarmaya başladı ve adam bir adım geri çekildi.

"Ne yapıyorsun Persephone?" Bu tavırdan hoşlanmamıştı ve tam olarak ne amaçladığını anlamıştı.

"Beni görmeye gelmedin," diye surat astı. "Haftalardır gelmedin."

"Bayan Edwards'a bu şekilde davrandıktan sonra neden bunu yapayım ki?"

İğneleri yakındaki bir masaya bıraktı, saçları omuzlarına döküldü. "Bu hiç kimseyle neden bu kadar ilgilendiğini anlamıyorum. Konuşamıyor bile. Ben onun on katıyım ve sen bunu biliyorsun."

"O senin yüz tanesinden daha değerli."

Persephone'nin ne yaptığını bilmiyordu ama içgüdüleri onu oradan çıkması için uyarıyordu. Mesafesini korudu ve kapıya doğru geri çekilmeye başladı. Dük'e nakliyedeki payını teklif etmeye gelmiş olsa da, bu yılanla karşılaşmak istemiyordu.

Ama kapı koluna ulaşmadan önce, kadın bağırdı. "Dur artık! Çek ellerini üzerimden!"

Birkaç dakika içinde, Westerford Dükü'yle birlikte birkaç hizmetçi geldi. Damian, kadına şöyle bir baktı ve elbisesinin bol olduğunu, korsesinin ortaya çıktığını gördü. Bunu nasıl başardığını bilmiyordu ama muhtemelen en başından beri planlamıştı.

Bir şekilde gözyaşlarını tutamadı ve dük sordu: "Bu ne, Scarsdale? Ne yaptın?"

"Hiçbir şey yapmadım. Kızınız, onunla evlenmeyi düşündüğüm yanılığısına kapılmış." Damian, dükün öfkesine kendi sert ifadesiyle karşılık verdi. "Onun oyunculuğundan bıktım."

"Baba, lütfen," diye hıçkırdı Persephone. "Beni böyle tehlikeye atmasına izin verme."

Dük, Damian'ın yolunu kesti. Gözlerindeki öfkeli ifadeden, kızının yalanlarına inandığı belliydi. "Özel bir izin alıp iki hafta içinde kızımın evlenmeni bekliyorum. Aksi takdirde, Londra'daki herkesin babanın borçlarını öğrenmesini sağlayacağım. Ailen mahvolacak ve bir daha asla kibar sosyete de görünmeyeceksin. Kız kardeşlerin asla evlenmeyecek."

Damian, karnına bir darbe yemiş gibi hissetti. Uzun zamandır ailesinin servetini geri kazanmaya çalışıyor, onlar için her şeyi feda ediyordu. Şimdi ise dük, onun Persephone ile evlenmesini ve kendini bir ömür boyu sefalet zincirlemesini istiyordu.

Violet'i ve Persephone'nin yalanlarının onu etkilemesine izin vermeyi nasıl reddettiğini düşündü. Olan bitene rağmen cesaretini korumuştı. O da aynısını nasıl yapamazdı?

Dük'ten yatırım hisselerini geri almasını istemeyecek, nefret ettiği bir kadınla evlenmeyecekti. Hayır, onlara karşı dik duracaktı - ama kendi bildiği şekilde. Bırakın, işleri yoluna koymaya niyetli olduğuna inansınlar.

Ve böylece dükün karşısına geçip çenesini kaldırdı. "Bu hafta özel bir izin alacağım."

Majesteleri gözle görülür bir şekilde rahatladı. "Güzel. Düğün hazırlıklarını yapacağız."

Damian hiçbir şey söylemedi, sadece kapıda duran dükün yanından geçti, Persephone'ye bakmaya bile zahmet etmedi.

Bedfordshire

Bazen ağlamaya yetecek kadar gözyaşı olmuyordu. Violet, kucağında Leydi Persephone ve Lord Scarsdale'in nikahını kutlamaya davet eden bir düğün davetiyesi tutarken, dışarıdaki bulutlu gökyüzüne bakıyordu. Onun yerine onu arzulayacağına inanmaması gerektiğini biliyordu. Başından beri, ailesinin ve mülkünün ihtiyaçlarını, sahip olabileceği tüm duyguların önüne koymuştu. Öpücüğün bir anlamı olduğuna inanması Violet'in kendi hatasıydı.

"Neye ağlıyorsun?" diye sordu büyükannesi.

"Hiçbir şey. Önemli değil." Violet sandalyesinden kalkıp düğün davetiyesini şöminede yanan ateşe fırlattı. Persephone'nin davetiyeyi, kendisinin katılmasını istediği için değil, inat olsun diye gönderdiğini biliyordu. Rupert şöminenin yanında kıvrılmış, sırtüstü yatmış, patilerini kıvrımış horluyordu.

Büyükannesi bastonuna yaslanıp yaklaştı. "O kont, değil mi? Ona aşıksın."

"Ö-önemli değil. O başkasını seçmiş."

"Öyle mi?" Annabelle'in gözleri parladı. "Yazık oldu, değil mi? Demek ağlayıp pes etmeye karar verdin?"

Violet büyükannesine döndü. "Evlilik için iki kişi gerekir büyükanne. Ve eğer beni s-istemiyorsa, yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Hıh." Büyükannesi dışarıya doğru başını salladı. "Kolay kolay pes etmeyen biri olduğumu sanıyordum. En azından Londra'da gördüğüm kız öyleydi. Neden yürüyüşe çıkıp gerçekten ne istediğini düşünmüyorsun? Kafan düzelince geri dön."

Violet yürüyüşe çıkmak istemiyordu ama en azından ona gizlice ağlayıp içindikileri dökme fırsatı verecekti. Yarım saat içinde pelerini giyip bahçelerin arasından geçen çakıllı yolda yürümeye başladı.

Scarsdale'in sevkıyla kendi servetini kazanacağına ve onunla evlenmek isteyeceğine inanmayı çok istemişti. Onu en son öptüğünde, ona değer verdiğinden şüphe yoktu. Ama Scarsdale, onun onlar için savaşmasını istemişti.

Violet adımlarını hızlandırdı, adımlarını içinden taşan öfkeyle vurguladı. Sonra gözyaşlarını akıtarak koşmaya başladı. Önünde sık bir ağaçlık vardı ve oraya doğru koştu. Ağaçların gölgeleri yolunu karartıyordu, ama bir dere boyunca ilerleyerek en uzak ucunda taş bir kulübenin bulunduğu yere ulaştı. Orası, kaybettiği şeylerin yasını tutabileceği bir huzur yeriydi.

Yazlık eve yaklaştığında koşmayı bırakıp hızını yavaşlattı. Zemin, kireçtaşı duvarlar dairesel bir şekilde arduvazdan yapılmıştı. Dört açık alanın panjurları, derme çatma pencerelerle ışık ve hava sağlıyordu ve çatı, hava koşullarından koruma sağlıyordu. İçeride iki taş bank vardı ve yazlık eve girerken havadaki soğuğu hissetti. Taş duvara yaslanıp gözlerini kapattı ve konda olan hislerini bir gün unutup unutamayacağını merak etti.

Ayak sesleri yaklaştı ve bunun bir hizmetçinin onu öğle yemeğine çağırması için geldiğini tahmin etti. Yazlık evin kapısını bir gölge kapladı ve gözlerini açtı... ve karşısında Lord Scarsdale'i gördü.

Şok olmuştu ve sadece "Burada ne yapıyorsun?" diyebildi.

"Büyükannen seni burada bulabileceğimi söyledi."

Violet derin bir iç çekti. Demek ki Annabelle her şeyi biliyordu. Konuşma, kontun onunla yalnız konuşabilmesi için onu uzaklaştırmanın bir yoluydu.

Scarsdale, yanındaki taş banka oturdu. Saçları da paltosu darmadağınaktı. Sanki ona ulaşmak için yolculuk yapmış da yeni varmış

gibiydi. Taşıdığı battaniyeyi yere bıraktı. "Yaptığım bir hatayı düzeltmeye geldim. Haklıydın."

Kalbi korku ve beklentiyle çarpıyordu. "Ne hakkında?"

"Babamın borçlarının geleceğimi yönlendirmesine izin verdim. Artık manipüle edilmeyeceğim. Seni bırakmayacağım için buradayım Violet."

Sesi boğazını kuruttu, çünkü ona böyle geleceğini hiç düşünmemişti. Onu çok istiyordu ama korkuları onu ele geçirmeye başlamıştı. Persephone toplumdaki itibarını zedelemişti ve Scarsdale'in bununla yüzleşebileceğine gerçekten inanmıyordu. Göz ardı edilmeye ve yanlış değerlendirilmeye alışkındı. Ama eğer bunu yaşarsa, ona kızabilirdi.

"Bunun akıllıca olduğunu düşünmüyorum," diye fısıldadı.

"Haklısın." Banktan kalkıp yaklaştı. Ensesine dokunmak için elini uzattı ve genç kadının içini bir beklenti ürpertisi kapladı. Yeşil gözleri, sanki bu günü onunla geçirmekten başka bir şey istemiyormuş gibi, gözlerinin içine baktı. "Bu tam bir skandal."

Ağzını ensesine doğru götürdü ve vücudu tüyleri diken diken oldu. Kalbi, beynini düşünmeyi bırakması, sadece dokunuşunun tadını çıkarması için uyardı. "Lord Scarsdale—"

"Damian," diye düzeltti. "Bugünden sonra birlikte olduğumuzda hep benim adımı kullanacaksın."

"Damian," diye onayladı. "N-ne yapıyorsun?"

"Çoktan yapmam gerekeni." Yüzünü ellerinin arasına alıp onu derin bir şekilde öptü. Sanki tatmin edemediği bir özlemde ve bedeni özlemle dolup canlandı. "Kendimi sana sunuyorum. Benden ne istersen vereceğim. Senin emrindeyim."

Kalbi sevinçle dolu olsa da, akli, onun zaten kırık olan kalbini yıkacak güce sahip olduğunu söylüyordu. Aralarında bunun işe yarayacağına güvenemiyordu. Ama onu inkar da edemezdi.

"Ne istediğini söyle bana," dedi sessizce.

Nereden başlayacağını bilemiyordu. Bir an onu süzdü, ne söyleyeceğini veya ne yapacağını düşündü. Belki de dürüstlük en iyisiydi. "Sana güvenmek istiyorum," diye başladı, "ama kalbimi kıracağından korkuyorum."

"Gurur duymadığım birçok şey yaptım," diye itiraf etti. "Ve babamın borçlarını da çözemedim. Ama Persephone gibi bir kadının geleceğimi

belirlmesine izin verirsem kahrolayım." Ellerini kadının omuzlarına koydu. "Bana kendimi kanıtlama şansı verir misin?"

Başını salladı. Adam onu öpmek için eğildiğinde, ağzını gönüllü olarak açtı ve her şeyden çok istediği yasak arzusun tadına baktı. Adamın dili onunkine değdi ve kollarını boynuna doladı. Adamın onu baştan çıkarmaya geldiğini fark etti. Daha da kötüsü, buna izin vermeye hazırdı. Adamın ağzının onunkine değmesi, ellerinin sırtına kayması... Sahip olabileceği tüm sağduyuyu yerle bir etmeye yetmişti.

Öpücükten uzaklaşıp ona döndü. Bir an için, Damian onu görmekten zevk almış gibiydi ve onu ne kadar çok istediğini inkar edemedi. "Benden ne istiyorsun, Damian?"

Ellerini tuttu ve ayağa kalkmasını söyledi. Sonra yere attığı battaniyeyi alıp arduvaz zemine serdi. "Seninle sevişmek istiyorum Violet. Sonra da seninle evlenmek istiyorum."

Evet demeye korktuğu için dili tutulmuştu. Ama hayır deme düşüncesi çok daha kötüydü.

Gözleri alev alev yandı. "Gerginsin, değil mi?" Başını eğdi, konuşamıyordu. "O zaman komutayı ben devralıyorum. Yapmamı istemediğin bir şey varsa, söylemen yeterli. Kabul eder misin?"

Başını tekrar salladı, sanki hiç konuşamıyormuş gibi hissediyordu. Adam arkasına geçip ensesine bir öpücük kondurdu. "Şimdi seni soyacağım."

Elleri elbisesinin düğmelerinin üzerindeydi. Teker teker çözdü. Sırtında hafif bir rüzgar esintisi hissetti ve her düğmeyi açtığında ağzını tenine bastırdığında, keskin nefesini durduramadı.

Beyni, evlilik hakkında söylediklerinin ciddi olup olmadığının garantisi yokken neden ona dokunmasına izin verdiğini sorguluyordu. Daha önce onu hayal kırıklığına uğratmış bir adamla neden kendini mahvediyordu?

Çünkü onu seviyordu. Bu acı tatlı bilgi, yüreğini acıtıyordu, çünkü hiçbir erkek Scarsdale'le boy ölçüşemezdi. Mizahı, kararlı cesaretlendirmesi; hepsi onu kalbini fetheden adam yapıyordu. Ve bu yanlış, skandal ve annesinin onu uyardığı her şey olsa da, umurunda değildi.

Bu anı, sadece bugün için bile olsa, kendisi için değerlendirecekti.

Elbisesi çözüldüğünde yere kaydı. Hava serin olmasına rağmen, tüm vücudunun tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Hâlâ korsesi, gömleği ve kombinezonuyla ona doğru döndü.

"Ceketini çıkar," diye emretti. "Sonra yeleşini ve gömleğini."

İtaat etti ve önünde çıplak kaldığında, ona dokunmak için uzandı. Göğsü sıcaktı, kasları gergindi, onu keşfederken. Parmakları teninde gezinirken ifadesi kaskatı kesilmişti.

"Bu uygun mu?" diye sordu yumuşak bir sesle. Ellerini göğsünden geniş omuzlarına doğru kaydırды. "Bunu bir süredir yapmak istiyordum."

"Durma," dedi derin bir sesle.

Ağzını kalbine yaklaştırdı ve adam korsesini çözmek için geriye uzandı. Korseyi başından yukarı kaldırana kadar bağcıkları teker teker çözdü. Artık üzerinde sadece kombinezonu ve kombinezonu vardı. Nabızı hızla atıyordu ve korkularını kontrol altında tutmak için bir oyalanmaya ihtiyacı vardı.

"Öp beni," diye fısıldadı. Adam itaat etti, ellerini iç gömleğinin altına kaydırıp çıplak göğüslerini avuçlarken ağzını baştan çıkardı. Adam meme ucunu başparmağı ve işaret parmağı arasında nazikçe gezdirdiğinde kadın hafifçe inledi. Hissin yankısı bacaklarının arasında yankılandı ve daha fazlasını istemesine neden oldu.

Damian, eteğinin bağlarını çözüp yere düşmesine izin verdi. Sonra, karşısında çıplak durana kadar iç gömleğini kaldırdı. Hayatında hiç bu kadar açıkta veya korkmuş hissetmemişti.

"Hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın," diye mırıldandı. Göğüslerini okşamaya devam etti ve kadın, hassas meme uçlarından bacaklarının arasına doğru akan hazla omuzlarını kavradı.

Ya sana yalan söylüyorsa? diye uyardı beyni. Ya tekrar gitmeden önce seni baştan çıkarmaya çalışıyorsa? Bu düşünceyle kaskatı kesildi ve adam onun ne düşündüğünü anlamış gibiydi.

"Seni korkutuyor muyum?" diye sordu dudaklarına doğru.

Evet. Ama bunun yerine, "Bunu daha önce hiç yapmadım, Damian," diye itiraf etti.

"Durdurmamı ister misin?" diye sordu. Cevap veremeden eğilip göğsünü ağzına aldı ve dilini meme ucunda gezdirdi. Hassas göğsündeki ağzının sıcaklığı neredeyse dizlerinin bağının çözülmesine neden oluyordu.

Onu bilerek tahrik etmişti ve kadın, adamın ağzını diğer göğsüne doğru yönlendirdi. "H-hayır," diye yanıtladı. "Durmayın."

Adam, meme ucunu nazikçe ısırarak onu ödüllendirdi ve bacaklarının arasından gelen ıslaklıkla daha da tahrik oldu. Adam onu emmeye devam

ederken, kadın adamın saçlarını kavradı ve aralarındaki vahşi çılgınlık daha da alevlendi.

"Başka ne yapmak istediğimi sana göstermemi ister misin?" diye sordu, ağzını daha aşağı indirerek.

"Evet." Sesi çatallaştı ve sesi neredeyse tanıyamadı.

Damian ceketini yere serdi, ardından pantolonunun düğmelerini açtı ve üzerindeki diğer kıyafetleri çıkardı. Sinirlerinin tekrar yükseldiğini hissetti ama onları bastırmaya çalıştı.

Daha önce hiç çıplak bir erkek görmemişti ama vücudu, sanki saf kastan yontulmuş gibi muhteşimdi. Ereksiyonuna şöyle bir baktı ve ona dokunmak için duyduğu karşı konulmaz arzudan utandı. Ona daha önce bir kez zevk vermişti ve bunu tekrar yapmak istiyordu.

Onu kucaklayıp battaniyeden ve atıkları kıyafetlerden yaptığı bir yatağa yavaşça yatırdı. Sonra yanına uzandı ve yüzünü kendisine doğru çevirdi.

Onun yanında çıplak yatmanın verdiği yakınlık, ona Damian'la evli olmanın nasıl bir şey olabileceğini hatırlattı. Damian avucunu alıp öptü. "Korkma Violet."

Yüzüne dokundu ve parmak uçlarında, sanki bir iki gündür tıraş olmamış gibi hafif sakalını hissetti. Adam onu tekrar öptü ve sonra elini sertçe uzattı. "Seni ne kadar istediğimi görüyor musun?"

Erkekliğinin sert sıcaklığı onu büyülüyordu. Kadın onu keşfederken, ucunu başparmağıyla çevrelerken gerilmişti. Daha önce ona dokunduğunda hoşuna gitmişti, ama yüzündeki sert ifadeden, ona zarar verip vermediğini merak ediyordu.

"Bu doğru mu?" diye mırıldandı.

"Evet," diye dişlerini gıcırdattı. "İsteddiğini yapabilirsin." Elini onun şaftına doladı ve kadın elini yukarı aşağı hareket ettirerek uzunluğunu okşadı. "Aman Tanrım, bu harika hissettiriyor."

Üzerindeki gücüne hayran kalarak gülümsedi. Onu sıkmaya devam etti, sonra adam elini bacaklarının arasına sokup ona samimi bir şekilde dokundu. Kadın onu okşarken, adam da aynısını ona yaptı.

Dokunuşunun baştan çıkarıcı kötülüğünden nefes almakta zorlanıyordu. Bir inilti koptu ve elini hareketsiz bıraktı. Adam bacaklarını ayırdı ve girişinin üzerindeki sıkı tomurcuğu bulduğunda, başparmağıyla

evrelemeye başladı. Derinden, şok edici hisleri hissedebiliyor ve titremekten kendini alamıyordu.

"Beğendin mi?" diye mırıldandı, ağızını tekrar meme ucuna doğru kaydırarak. Tek parmağıyla içine girerken göğsünü emdi.

İçinde alevlenen hazla nefesi kesildi, uyarılması giderek çaresizleşti. Avucuyla sertleşmiş penisini sıktı, elini yukarı aşağı daha hızlı hareket ettirdi.

"Aman Tanrım Violet, kontrolümü kaybetmeme neden oluyorsun." İkinci parmağıyla içine girdi ve Violet, penisinin ucundaki ıslaklığı hissetti. Zaten uçurumun kenarındaydı, vücudu çok daha fazlasını istiyordu. Bir anlığına parmaklarını içeri ve dışarı hareket ettirerek onu sevişmeye hazırladı. Violet, vücudunu ona doğru kıvrıyor, onun penetrasyonlarına sessiz bir ritimle hareket ediyordu.

Sonra aniden parmaklarını geri çekti. Kalçalarını avuçladı ve onu ağızına götürdü. Diliyle onu derinlemesine tattı ve kadın paramparça oldu, muazzam zevk dalgaları onu sardı. Elleri battaniyeye gömülürken, ihtiyaç patlamaları o kadar şiddetliydi ki nefes alamıyordu.

Adam onu tekrar indirdi, yüzünde memnun bir gülümseme vardı, ama hâlâ acı çektiğini biliyordu.

Ama ona doğru uzandı ve "Seninle işim henüz bitmedi, Damian." dedi.

On Dördüncü Bölüm

Damian, Violet'in doğrulup onu tekrar yere bastırmasıyla şaşırdı. Violet'in üzerine çıktı, ıslaklığı onun şaftına değdi. Violet ona doğru hareket ettiğinde neredeyse bağıracaktı. Violet onu öpmek için eğildi ve Violet, vücudunun keskin ihtiyacına rağmen ağzını yağmaladı.

Sonra ağzını boynuna doğru götürdü, dili tenine değiyordu. İçinde bir sıcaklık yayıldı ve adam, şaftını onun içine sokmak istiyordu.

Ama onun kontrolü elinde tutmasına izin vereceğine yemin etmişti. Bunun yerine, onu öperken ellerini omurgasından aşağı doğru indirip kalçasına masaj yaptı, böylece ona karşı samimi bir şekilde hareket etmeye devam etti. Kontrolünü kaybetmemek için mücadele etti.

Sonra daha da aşağı doğru hareket etmeye devam etti, ağzı ereksiyonuna yaklaşıp ondan uzaklaştı. "Beni öptüğün gibi seni öpsem hoşuna gider mi?"

O kadar kontrol sahibi olup olmadığını bilmiyordu. Ama ne cennette ne de yeryüzünde hiçbir şey onu reddetmeye zorlayamazdı. "Evet," diye dişlerini sıktı.

Ağzı onun üzerine kapandığında neredeyse çıldırıyordu. Islak dili ereksiyonunun künt başını okşuyordu ve onu emdiğinde elleri yumruk haline geliyordu.

Nefes almakta zorlanıyordu, vücudu rahatlamak için yanıp tutuşuyordu. Elleri testislerini kavırıyordu ve bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu.

"Violet, bekle," dedi. "İçinde olmak istiyorum. Bunu yapmaya devam edersen dayanamam. Lütfen." Yalvarsa da umurunda değildi. Ama eğer durmazsa, ağzının içine boşalmak üzereydi.

Tanrıya şükür, dinledi. Geri çekildi ve adamın şaftını kendi açıklığına doğru yönlendirdi. Hiçbir kadın onu daha önce böyle sahiplenmemişti ve onu sıkı ıslaklığına doğru yönlendirirken, zevk çılgınlığını bastırmak için dişlerini sıktı.

Bakireydi ve zorlanmaya başladığını anlayabiliyordu. "Bunu istiyorum," dedi. "Bana... yardım eder misin?"

"Bırak da işini kolaylaştırayım," dedi. Onu yavaşça sırtüstü yatırıp dizlerini kaldırdı. Daha derine inmedi, bunun yerine bir memesini emmek için eğildi. Umduğu gibi, kadının kendisine kenetlendiğini hissedebiliyordu. Yavaşça içeri girip çıktı. Dilini meme ucunda gezdirirken diğer memesini parmaklarıyla okşadı. Kadın daha hızlı nefes alıyordu ve adam her hamlede biraz daha derine itmeye devam etti. Sonra masumiyetini aştı ve adam tamamen içine gömüldüğünde kadın hafif bir çığlık attı. Bir an hareket etmedi, kadının bedenine alışmasını istiyordu. Kadın şaşkın görünüyordu ve bir an sonra sordu, "Hepsi bu mu?"

Neredeyse gülecekti. "Yarı yarıya bile değil." Başparmağıyla kapüşonlu etini çevreledi ve kadın onun şaftına daha da sıkı sarıldı.

"B-bu daha iyi," dedi. Sanki daha fazlasını istiyormuş gibi ona karşı itildiğini hissedebiliyordu.

"Tanrım, kendini çok iyi hissediyorsun Violet." Onu okşamaya devam etti ve ekledi, "Ama sana daha da fazla zevk yaşatacağım."

Başparmağının klitorisine uyguladığı baskıyı derinleştirirken, sabit bir ritimle sıkı itmeler yapmaya başladı. Gözlerini kapattı, nefesi penetrasyonlarla uyumlu hale gelmeye başladı.

"Ağzını tekrar göğsümde istiyorum," diye emretti. Adam itaat etti ve kadın onun uzunluğunu sıkarken onu emmeye devam etti. Adam kendini tutmaya çalışsa da kadın bunu imkânsız kılıyordu. Islaklığı onu sarıyordu ve her girip çıktığında, iç duvarları onu sıkıştırıyordu.

Kalçalarını onun itişlerine karşılık vermek için kaldırmaya başladı ve içinden tiz bir çığlık yükseldi. Adam, kadının vücudunun kasılmasına neden olan bir ritim yakaladı ve kadın, boşalırken omuzlarını sertçe kavrayıp ona doğru eğildi. Adam, etrafındaki titremelerin yoğunlaştığını hissetti ve bıraktı; boşalması, onun içindeki spermi derinlemesine boşaltırken, içinde bir rahatlama dalgası yarattı.

Damian, kendisine bir ders verilmiş gibi hissedene kadar birkaç vuruş daha yaptı. Seks hayatında hiç böyle olmamıştı. Bu kadın onun eksik parçasıydı ve sırtüstü yuvarlanıp, kadının vücudunu kendi bedenine yaslarken onları bitişik tuttu.

Sırtını okşamaya devam etti, ellerini omurgasından aşağı, yumuşak kalçasına ve göğsüne doğru gezdirdi, göğüslerinin kıvrımını hissedebiliyordu.

"Seni seviyorum Damian," dedi.

İtirafı, beklemediği bir sıcaklık uyandırdı. En son ne zaman birinin onu sevdiğini söylediğini hatırlayamıyordu. Annesi ya da babası bir ara söylemiş olmalıydı. Muhtemelen kız kardeşlerinden biri. Ama geçmiş ilişkileri karşılıklı zevk içindi, başka bir şey için değil.

Sözleri onun içine ulaştı, yıllarca süren yalnızlığını doldurdu, ta ki ona kendi duygularını söylemek zorunda kalana kadar.

"Ben de seni seviyorum," diye cevapladı. "Benimle evlenir misin Violet? Sana hak ettiğin hayatı veremeyecek olsam bile mi?" Keşke babasının mali çıkmazından bir çıkış yolu bulabilseydi, ama görünüşe göre tek seçenekleri yoksulluktu.

Ellerini sırtında gezdirerek ona gülümsedi. "Beni birkaç kez daha ikna etmen gerekebilir."

Duyguları sanki sevinç, heyecan ve korku düğümleriyle birbirine bağlanmış gibiydi; sadece bir rüyaydı. Düğün gününde Violet, ipekten yapılmış, sade, yüksek bel, orman yeşili bir elbise giymişti; kısa kollu. Büyükannesi ona elbisenin rengiyle birebir aynı olan elmas ve zümrüt taşlı bir kolye ödünç vermişti.

"Violet, volta atmayı bırak," diye emretti Annabelle. "Başımı döndürüyorsun."

"Özür dilerim. Sadece g-g-gerginim." Violet ellerini bir sandalyenin arkasına koydu. "Bunun yaşandığına inanamıyorum." Elbisesinin altındaki teni, yazlıktaki o çalınmış öğleden sonrasının yasak anısıyla gerilmişti. Kontun evlenme teklif etmesine gerçekten sevinse de, birlikte gelecekleri için endişeleniyordu. Yaşanan her şeyden sonra, ya onunla evlenme kararından pişman olursa? Scarsdale onu reddettikten sonra Persephone'nin hayatlarını mahvetmeye çalışacağından hiç şüphesi yoktu.

"Onunla evlenmek istiyorsun, değil mi?" diye sordu büyükannesi.

Başını sallayıp gülümsedi. "Her şeyden çok. Londra'ya döndüğümüzde ne olacağı konusunda endişeliyim."

"Bir süre ortalıkta görünmeyeceksin," dedi Annabelle. "Planlarını yaparken Scarsdale malikanesinde kal. Önemli kişilerle ittifak kur."

"Sanki savaşa hazırlanıyormuşuz gibi konuşuyorsun." Violet eğlendiğini belli etmedi, çünkü büyükannesinin ifadesi oldukça ciddiye.

"Ah, öylesin, yanılmayın. Ve eğer kontun kız kardeşlerine yardım etmek istiyorsanız, stratejik davranmanız gerekecek. Ne kadar çok müttefikiniz olursa, birinin sizi reddetme olasılığı o kadar azalır." Bastonuna yaslanıp ayağa kalktı. "Artık evlenme zamanının geldiğine inanıyorum kızım."

Violet büyükannesine sarılmak için uzandı ve yaşlı kadın sırtını sıvazladı. Annabelle beklenmedik bir destek olmuştu ve ona çok minnettardı.

"Birkaç misafir ayarladım," dedi Annabelle. "Umarım sakıncası yoktur."

"Hayır, hiç de öyle değil." Düğün daha birkaç gün önce o kadar aceleyle planlanmıştı ki, Violet sadece hizmetçilerin katılacağını tahmin etmişti.

Hizmetçisi ona güllerden ve yaz çiçeklerinden oluşan bir buket verdi. Sonra koridorun kapısını açtı ve Violet, büyükannesinin peşinden merdivenlere doğru yürüdü. Her adımda gerginliği artıyordu ama oturma odasına vardığında kız kardeşi Charity'nin ona gülümsediğini gördü. Annesi orada değildi - muhtemelen Annabelle'in bilinçli bir kararıydı - ama Violet aldırış etmedi. Kız kardeşinin orada olmasını çok daha fazla tercih ediyordu.

Damian'ın annesinin de salonda olduğunu görünce şaşırdı, ancak markiz yoktu. Markiz, Violet'i görünce yüzü soldu, ama sonra mendiline uzanırken gülümsemeyi başardı.

Ama kalbini asıl yakalayan Damian'ın ifadesiydi. Ona inanmazlıkla bakıyordu, sonra yüzü özlemle doldu. Damian ona doğru yürüdü ve eldivenli elini tuttu. Elinin rahatlığı korkularını yatıştırdı ve ardından düğün töreninin geri kalanı bulanıklaştı. Yeminlerini ettiler ve Damian ona incili sade bir altın alyans verip hafifçe öptü. Sonra kulağına eğilip, "Sana daha sonra daha güzel bir öpücük vereceğim," dedi.

Violet bunun üzerine kızardı ve konuklar alkışlarken elini ağzına götürdü. Diğerlerini yan odada onları bekleyen düğün kahvaltısına doğru götürürlerken Damian, "O kolyeyi nereden buldun Violet?" diye sordu.

Merak uyandıran bir soruydu ama "Büyükanmem ödünç verdi. Beğendin mi?" diye cevapladı.

Bir an durakladı. "Bana bir zamanlar anneme ait olan birini hatırlatıyor. Yıllardır kayıptı."

Kolyeyle ilgili daha fazlasının olduğunu hissetti, ama diğer konuklar onlara iyi dileklerini iletmek için yaklaşıırken ona bunu sormaya vakit yoktu. Annesi Leydi Trent, o anda onlara iyi dileklerini iletmek için öne çıktı. Oğlunu kucakladı ve Violet'e gülümseyerek ellerini tuttu. "İkiniz için de çok mutluyum."

Violet mırıldanarak teşekkür etti ve sonra Leydi Trent'e sordu: "Lord Scarsdale uzun zaman önce buna benzer bir kolyen olduğunu söylemişti. Aynı kolye değil, değil mi?"

Markiz tereddüt etti. "Kesinlikle öyle görünüyor. Ama bu çok uzun zaman önceydi ve bir zamanlar benim olsa bile, şimdi sende olmasına sevindim."

Damian'ın eli Violet'in omurgasına gitti. Annesine, "Babam yalan söyledi, değil mi? Muhtemelen bir bahiste kaybetti ama bana kolyeyi nehirde kaybettiğimi düşündürdü," dedi.

Clara'nın yüzü gerildi. "Düğün gününü karartacak sözler söylemeyelim. Kolyeyi nasıl aldığının bir önemi yok." Gülümsemeyi başardı ve "Üzerinde gördüğüme çok sevindim Violet. Şu anda onu senden daha iyi takacak birini düşünemiyorum." dedi.

Damian, diğer kolunu annesine uzatarak düğün kahvaltısına doğru ikisiyle birlikte yürüdü. "Babamla konuştun mu?"

Başını iki yana salladı. "Onu terk ettiğimden beri hayır. Ve eğer Londra'ya dönmemi istiyorsan, cevabım hayır. Onun kumar ve içki alışkanlığından bıktım."

"Durdurmaya çalışıyor," diye itiraf etti Damian.

Sözleri babasını affettiğini ima etse de, Violet hafif bir kızgınlık sezmişti; muhtemelen kolyeyle ilgiliydi. Ama kolye hâlâ büyükannesine ait olduğu için, borçlarını kapatmak için satamazlardı.

"Asla değişmeyecek," diye belirtti Leydi Trent. "Bunu yıllardır biliyorum. Ve onunla tekrar yüzleşmektense hayatımın geri kalanını Scarsdale'de geçirmeyi tercih ederim." Violet'e döndü. "Yani, senin için de uygunsa."

"İstedığın kadar kalabilirsin," diye güvence verdi Violet. Ama Damian sözlerini tekrarlarırken bile yüzündeki gerginliği fark etmemişti. Hâlâ ailesi için endişeleniyordu ve evlilikleri de pek bir çeyiz getirmemişti. Ne yapabileceğini bilmiyordu ama elini tutup odanın bir köşesine çekti.

"Damian," diye mırıldandı. "Her şey yoluna girecek."

Gülümsedi ve eğilip bir öpücük çalmaya çalıştı. "Sanırım zamanla."

Herkesin sorunlarını çözmeye çalıştığını, her erkek için çok ağır bir yük olduğunu anlamıştı. "Bana bak," diye emretti ona. "N-ne olursa olsun, sana inanıyorum."

Elini alıp dudaklarına götürdü. "Umarım bir gün bu evlilikten pişman olmazsın."

Bakışlarını onunkilerle buluşturdu. "Sen benim isteyebileceğim tek kocasın."

Violet ile evliliğinin ilk haftasında Damian, ondan neredeyse hiç uzak duramıyordu. Uyanık olduğu her saati yeni eşiyle geçirmişti ve eşi onu sürekli yeni sürprizlerle şaşırtıyordu. Ama şimdi Londra'ya dönüp ailesinin mali durumunu düzeltmek gibi Herkülvari bir göreve başlama zamanı gelmişti. Eşyalarını toplamış ve günün büyük bir kısmını güneşe doğru yol alarak geçirmişlerdi.

"Endişeli görünüyorsun," dedi Violet. Arabada onun karşısında oturuyordu ama Violet başını sallayınca kucağına oturdu. Kollarını ona dolayarak, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Ellerini beline doladı ve itiraf etti: "Beş yüz kilo verdim de her şeye yeniden mi başlamam gerekiyor, yoksa hangi arazi satılabilir, bilmiyorum..."

Sözlerini bir öpücükle kesti. Sonra yumuşak bir sesle, "Ne olursa olsun, birlikte göğüs gereceğiz," dedi.

Onu tekrar öptü ve kalçasının onun uyarılmasına bastırıldığı his, acı dolu bir arzuyu uyandırdı. "Biliyor musun, Londra'ya varmamıza saatler var."

"Öyle mi?" Ona bilmiş bilmiş gülümsedi. Sonra elini pantolonuna uzattı. "Acaba bu kadar zaman içinde ne yapabiliriz?"

Elbisesinin düğmelerini açmaya başladı, korselerine uzanıp gevşetmeye çalıştı. "Şarkılar söyleyebiliriz."

Kadın buna güldü ve eli ağrıyan penisini okşamak için hareket ettiğinde, adam tıslayarak bir nefes verdi. "Violet... Tanrım."

"Kağıt oynayabiliriz," diye önerdi.

Kucağından kalktı, hâlâ onu okşuyordu. Pantolonunu indirmeye çalıştı, sonra da bağcıklarını koparıp gevşetti.

"Zamanını nasıl geçirmek istediğine karar verdin mi?" Sesi şeytaniydi ve teninin tadına bakmak, onu uçuruma doğru itmek ve boşalmak istiyordu. Eteklerini kaldırdı ve dizlerini koltukta yaslayarak adamın üzerine oturdu.

Damian gömleğini aşağı çekip göğüslerini açığa çıkardı. "Bunu düşünmem gerek." Muhteşem tenine hayran kaldı ve meme ucunu ağzına aldığı anda, ona doğru hareket etti. Islaklığının tanıdık sıcaklığı üzerine kaydı ve sonra onu derinlere doğru yönlendirdi. Bu enfes his karşısında inledi ve dilini dik meme ucunda gezdirerek onu ödüllendirdi.

Arabanın tekerleklerinin yoldaki ritmi, onun ona çarpmasına neden oldu ve adam koltuğun kenarına doğru hareket ederek kalçalarını kavradı.

"Sanırım seninle arabada seyahat etmeyi seviyorum," dedi tenine doğru, ve o da gülerek adamın ağzını diğer göğsüne doğru götürdü.

Damian onu emzirirken, ellerini saçlarının arasına daldırdı. "Seni seviyorum, Damian. Ve son kuruşumuza kadar kaybetsek bile, benim için hiç önemli olmayacak. Birbirimize sahip olacağız."

Yolda ilerlerken bir kez daha dudaklarını öptü. Saçları çözülmüş, omuzlarına dökülüyordu.

Damian elini eteğinin altına sokup ona haz veren kapüşonlu eti buldu. İtme hareketlerini durdurdu ve onu orada sarmaya başladı. Kadın nefes nefese kaldı, parmakları adamın omuzlarına saplandı.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Çok güzel hissettiriyor, Damian."

Koçun hareketi, adamın sığ hamlelerle içine girmesine neden oldu. Kadın geriye yaslandı, adamın uzunluğunu sıkarken yüzü ihtiyaçla kasıldı. Vücudunun onu sardığını hissetmek, onu kendi kontrolünün sınırına itiyordu. Karısının dağılmasını izlemeyi seviyordu ve bu, kendi arzusunu daha da körüklüyordu. Nefesleri hızlı hızlı geliyordu ve orgazmıyla etrafında titrerken çığlık attığı anı biliyordu.

Araba yolda ani bir tümseğe çarptı ve Damian derinlere gömüldü. Bunun üzerine Damian kendini daha fazla tutamadı. Kalçalarını kavrayıp sertçe içine girdi ve Damian bacaklarını beline doladı. Violet, onunla birleşmenin verdiği hazdan, birbirlerine ait olduklarını bilerek keyif aldı. Violet, yoksul olmalarını asla umursamazdı, hizmetçileri de dert etmezdi. Geleceğe birlikte yüzleşeceklerini söylediğinde ciddiydi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, onu sıkıca tutarken kendi boşalmasına izin verdi ve kendini onun bedenine boşalttı. "Çok ama çok seviyorum."

Vücudu artçı sarsıntılarla sarsılıyordu ama onu sıkıca tutuyor, öperken gülümsüyordu.

Ve şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Damian'ın nakliye yatırımıyla ilgili haber eksikliğinden dolayı tamamen dikkati dağılmış olduğu su götürmez bir gerçektir. Saatlerce babasının hesap defterlerini inceliyor ve Violet ona yardım etmeye çalışsa da, onu sürekli dışlıyordu. Violet, Londra'daki evinde vakit geçirmeye çalışıyordu ama varlığı bile evde büyük bir kargaşaya yol açıyordu. Babası bile evlilikleri konusunda şaşkın görünüyordu.

Öğle yemeğinde Lord Trent'in karşısına oturdu ve marki sessiz kaldı. Yemek yerken sadece çatal bıçak takımlarının şıkırtısı duyuluyordu. Violet, bu tuhaflığı yatıştırmanın bir yolunu bulmaya çalıştı ama konuşmak istemeyen biriyle nasıl konuşabilirdi ki?

Sonunda, ona karşı sadece dürüst olabileceğine karar verdi. "Lordum, Lord Scarsdale ile evliliğimin ani olduğunun farkındayım ama—"

"Sorumsuzluktu," diye yanıtladı. "Damian'ın Leydi Persephone ile evlenmek için özel bir izin alması gerekiyordu."

"Ama benimle evlenmek için özel bir izin aldı efendim." Kalbi çarpmaya başladı ama korkudan değil. Evlilik iznini hiç düşünmemişti. Ama eğer onu görmeye gelmeden önce evlilik iznini aldıysa, bu onunla haftalardır evlenmeyi planladığı anlamına geliyordu. Persephone ile değil.

Damian'ın herkese meydan okumak için ne yaptığını aniden anladığında yüreğine bir sıcaklık yayıldı. Hayır, bir mirasçıyla evlenmemişti. Korkunç bir kekemeliği olan, içine kapanık bir kadınla evlenmişti. Ama onu seviyordu; Damian'ın bundan hiç şüphesi yoktu. Ve Damian da onu seviyordu. Bu, üzerine bir evlilik kurmak için fazlasıyla yeterliydi. Ve bir şekilde, onu maddi sıkıntılarından kurtaracaktı.

Artık kendi amacı vardı ve çatalını bıraktı. "Düğünün bu kadar aceleyle gelmesinden dolayı üzgünüm. Ailem ve senin için daha küçük bir kutlama yapabileceğimizi düşünmüştük..."

"Bunu karşılayamayız." Marki bu fikri reddetti ve etini kesti. Bıçak tabağı sıyırdı ve Violet tekrar denedi.

"Evde yiyecekli küçük bir toplantıdan bahsediyordum. Balodan daha pahalı bir şey olamazdı."

"Kutlama olmayacak," diye çıkıştı. "Şimdi, öte yandan bir iptal..."

Yemek odası kapısı açıldı ve markiz başı dik bir şekilde odaya girdi. Jonas, karısını görür görmez sandalyesinden kalktı, yüzünde neşeli bir gülümseme belirdi. "Clara," diye fısıldadı. "Canım, eve geldiğine çok sevindim."

"İstediğim için değil," diye tersledi. "Ama Melanie'yi Scarsdale'e geri getirmeye geldim. Sonra kuzeye dönmeden önce gidip Regan'ı okuldan alacağım."

Violet'in yanına oturdu ve uşak ona bir tabak getirdi. Markinin yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı ve tekrar oturdu. "Ama burası senin evin. Ben sanıyordum ki—"

"Yanlışı düşünmüşsün." Biraz et kesip yedi. "Bu evlilikle de seninle de işim bitti. Artık her kuruşu çarçur eden bir adamla yaşamayacağım. Kızları da götürüyorum ve gelecek yıl Melanie'nin Sezonu olacak."

Violet, tartışmalarının ortasında kalmış gibi hissetmeye başlamıştı ve bu hiç de verimli değildi. "Kavga etmek yerine, bu sorunu çözmek için birlikte çalışabilir miyiz? Belki de hesapları gözden geçirebiliriz."

Clara onu duymazdan geldi. Kocasına, "Melanie veya Regan'ı zerre kadar umursamıyorsun. Ama artık onların geleceklerini daha fazla riske atmanı beklemeyeceğim. Bunun yerine, kızlarımıza bakacağım. Sen olmadan." diye ekledi.

Markinin yüzü asıldı ve Violet aniden adama karşı bir sempati duydu. Birini sevip de geride kalmanın ne demek olduğunu biliyordu.

"Düzeltmeye çalışayım Clara," dedi sessizce. "Haftalardır ruhlara dokunmadım ve kağıt da oynamadım." Bakışlarına son derece dürüstçe karşılık verdi. "Bana bir şans ver."

Başını iki yana salladı, gözlerinden yaşlar boşanıyordu. "Sana on beş yıllık şans verdim. O zaman değişmedin, şimdi de değişmeyeceksin."

Violet kendi gözyaşlarının yükseldiğini hissetti ve her şeyden çok, Damian'ın onları durdurmasını diledi. Bir evlilik gözlerinin önünde dağılıyor ve Violet bunu durdurmak için elinden geleni yapıyordu.

"Her şey yoluna girecek," dedi marki. "Damian ve ben servetimizi geri kazanmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

"Hayır, doğru değil." Clara gözyaşlarını sildi ve kocasına dik dik baktı. "Oğlumuzun senin yaptığın hatalar yüzünden kendi mutluluğunu feda etmesini istedin. Ben, senin emirlerini görmezden gelmesine sevindim."

Lord Trent'in rengi soldu ama "Özür dilerim Clara. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için." dedi.

"Bu hayal kırıklığının çok ötesinde Jonas. Bu karmaşaya sen sebep oldun. Çözme sırası sende."

Bunun üzerine peçetesini masaya fırlatıp ayağa kalktı. Sonra kocasına dik dik bakıp odadan çıktı.

Violet bir an konuşmaya cesaret edemedi. Markiz ellerini şakaklarına bastırmış, başını eğmişti. Her şeyden çok, onun aşağılanmasına tanık olmamayı diledi.

Damian, babasının haftalarca ayık kalıp kendini dünyadan soyutladığını anlatmıştı. Jonas çabalıyordu. Ama Clara, onun başarısız olduğuna çoktan karar vermişti.

"Üzgünüm," dedi Violet markiye. İlk başta gitmesi gerektiğini düşündü. Ama sonra, hayatı boyunca hep yaptığı şey buydu. Sorunlar ortaya çıktığında, ortadan kalkmalarını umarak onlardan saklanırdı. Jonas da aynısını yapmıyor muydu?

"Lord Trent," dedi. Lord Trent onu duymazdan geldi ve Violet tekrar denedi. "Size yardım etmek istiyorum."

Sonunda başını kaldırıp ona bakana kadar birkaç dakika geçti. "Yapabileceğin hiçbir şey yok."

Ama buna inanmıyordu. Hiçbir cevap bulunamasa bile, markinin ilerleme kaydettiğini hissetmesi gerekiyordu. Ve bu yüzden, "Şunu yapacağız. Son beş yıldaki ev muhasebe kayıtlarını inceleyeceğiz. Kumardan kaynaklanan kayıpların muhasebesini yazacaksın. Ne hatırlıyorsan." dedi. Bu arada, hesaplarda herhangi bir tutarsızlık olup olmadığını belirlemek için defterleri incelemeyi planlıyordu.

"O zaman b-birlikte konuşup başka neler satabileceğimizi tartışırız." Violet boğazını temizledi ve ekledi, "Giderlerimizi minimuma indirip bundan sonra ne yapacağımızı b-öğreneceğiz. Anlaştık mı?"

Marki, ne düşüneceğini bilmiyormuş gibi ona baktı. Violet sadece başını sallayıp, "Güzel. Hemen başlıyoruz," dedi.

Damian parçaları birleştirmeye başlıyordu. Arkadaşı Graham Hannaford haftalardır kayıptı ve gemiler geri dönmemişti. Ancak gizli soruşturmalar sonucunda, Westerford Dükü'nün neredeyse tüm yatırımcıları hisselerini satmaya zorladığını öğrenmişti. Damian bunu kendi açısından tamamen şüpheli bulmuştu.

Bir hevesle Cedric Gregor'a haber göndermişti. Adamın Londra'nın her yerinde bağlantıları varmış gibi görünüyordu. Beyefendi, öğrendiklerini ona iletmek için onunla burada, Swan's Tavern'da buluşmayı kabul etmişti.

Ama Cedric masaya oturduğunda, yüzünde ciddi bir ifade vardı. Damian tek kelime etmeden ona bir kupa bira uzattı.

Cedric oturdu ve itiraf etti: "Graham Hannaford kayıp değil, hapiste tutuluyor."

"Ne? Hangi sebeple?" Damian bu konuda hiçbir şey duymamıştı. "Hiçbir yanlış yapmadı."

"Onu eşcinselliğe teşebbüs suçlamasıyla tutuyorlar," dedi Cedric yumuşak bir sesle. "Kırbaçlanacak."

Damian, ses tonundan daha derin bir korku seziyordu. Cedric'in daha fazlasını bilmesi muhtemeldi. "Bana bildiklerini anlat ki ona yardım edebileyim."

"Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum. Westerford Dükü, adamlarından birinin Hannaford tarafından saldırıya uğradığını iddia ediyor. Peki Majesteleri'nin suçlamasına kim karşı çıkmaya cesaret edebilir?"

Damian, tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı. Dük üzerinde bir şekilde güç sahibi olmaları gerekecekti. Adamı suçlamaları düşürmesi için sessizce manipüle etmenin bir yolu. "Daha fazla soruşturma yapmam gerekecek. Majesteleri üzerinde bir nüfuza ihtiyacımız var. Açıklanmasını istemediği bir skandal veya sır."

Ve sonra arkadaşının serbest bırakılmasını talep edecekti. Dükün o gemilerdeki her şeyin kontrolünü ele geçirmek istediğine giderek daha fazla ikna oluyordu. Ama neden ipek veya baharatlarla bu kadar ilgileniyordu ki? Hiç mantıklı değildi.

Cedric onu uzun uzun inceledi. "Bayan Edwards'a eş olarak seni seçtiğim için mutluyum. Birlikte mutlu görünüyorsunuz."

"Öyleyiz." Damian karısını ve onu nasıl daha iyi bir adam olmak istemeye sevk ettiğini düşündü. Ona birlikte mutluluğu bulabilecekleri ve bir gün kendi çocukları olabileceği umudunu vermişti. "Çöpçatanlığınız için minnettarım." İçkisini bitirip birkaç bozuk para bıraktı. "Hannaford için ne yapabileceğime bakacağım. Bu arada, o gemiler hakkında neler yapabileceğini araştır."

Damian, Cedric'e veda edip eve dönmek üzere arabasına bindi. Violet'le konuşmak, düşüncelerini duymak istiyordu. Onu Londra'ya getirdiğinden beri mesafeli olduğunun farkındaydı. Eski alışkanlıklarına geri dönmek çok kolaydı. Tek istisna geceleriydi.

Violet'e ayrı bir oda vermeyi reddetmiş, ancak hizmetçilere tüm eşyalarını yanına koymalarını emretmişti. Günün çoğunu evden uzakta geçirdikten sonra, eve döndüğünde karısını yatağında bulabilirdi.

Çoğu zaman uyuyor olurdu ama adam, ona yakın uzanıp teninin sıcaklığını hissedebilirdi. Ona huzur veriyordu, hem de sadece uyanıp onu bedenine kabul ettiğinde değil. Bundan çok daha öteydi. Onu her gün görmeye ihtiyacı vardı ve onu beklediğini bilmek, onunla birlikte olmayı daha da çok arzulamasına neden oluyordu.

Hava kararmaya başlamıştı ve şapkasını ve bastonunu uşaklardan birine vererek Londra'daki evine döndü. Karısını ve ailesini akşam yemeğinde bulmayı bekliyordu; ancak hizmetçilerden biri ailesinin çalışma odasında olduğunu söyledi.

Damian buna ne tepki vereceğini bilemese de kapıyı iterek açtı ve karşısındaki manzaraya gözlerini kırıştırdı. Babası bir şeyler yazarken, kız kardeşi Melanie defterleri okumakla meşguldü. Violet'in önünde iki defter açıktı ve bir dizi sandviç, çay fincanı ve hatta bisküvi vardı.

"Başka bir tane buldum!" dedi Melanie. "Dördüncü Eylül'de. Bakkala ödenen yirmi şilin."

"Ama öyle değillerdi," diye yanıtladı Violet. "İşte aynı tutarda bir fatura daha." Defterine baktı ve ekledi: "Sekreter hane hesabındaki tutarı değiştirmiş."

Damian gördüklerine inanamadı. "Kimse beni partine davet etmeyi düşünmedi mi?"

Violet kitaplarını bırakıp ona gülümsedi. Ayağa kalkıp iki elini uzattı. "Eve geldin. Gel de n-neler öğrendiğimize bir bak. Çay ister misin? Saatler

önce başladık ve uşaklarımız bize sürekli sandviç ve bisküvi getiriyor. Acıktıysan bol bol var."

Ellerini avuçlarının içine aldı ve yanağından öpmek için eğildi. Kulağına doğru, "Ben her zaman açım," diye mırıldandı.

Ona, bu arzuyu daha sonra yerine getireceğine dair söz veren şehvetli bir gülümsemeyle baktı. "Öğrendiklerimizi sana gösterelim."

Okuduğu muhasebe defterini işaret etti ve adam ona doğru eğilerek ev hesapları ile faturalar arasındaki tutarsızlıkları açıkladı. "Hepsi çok küçük meblağlar, önemli bir şey değil. Ama görünüşe göre yıllardır böyle."

Hesapları incelemek için omzuna yaslandı ve bunu yaparken elini omzuna koydu. Ne bulduklarının pek önemi yoktu; ailesinin onunla birlikte çalıştığını bilmek, yükü daha kolay taşımasını sağlıyordu.

"Sekreter parayı mı çaldı?" diye yüksek sesle sordu Melanie.

"Onu aylar önce kovdum," diye belirtti Jonas. "Bana defalarca gelip evin hesaplarını ve kumar oynarken oradan para çekip çekmediğimi sordu." Başını iki yana sallayıp iç çekti. "Sormalarından bıktım ve onu gönderdim. Şimdi, sanırım yardım etmeye çalışıyor olabilir."

Violet bir kağıt uzattı. Son birkaç yıldaki kayıp paraların tarihlerini de içeren bir özet yazmıştı.

"Birisi babanın parasını zimmetine geçirmiş," dedi, "Jonas kumar oynadığını itiraf etse de, bu benim tahmin ettiğimden çok daha eskilere dayanıyor."

Damian bir sandviç alıp yedi, kendi kendine düşündü. Hizmetçilerden hangisinin onlarla en uzun süre kaldığını hatırlamaya çalıştı. Hizmetçilerden biri ya da maaş sıkıntısı çeken bir uşak olabilirdi.

"Geç oluyor," dedi. "Melanie, annem seninle Scarsdale'e gitmekten bahsetti mi?"

Kız kardeşi iç çekti. "Gitmiş. Ama ben gitmek istemiyorum." Jonas'a baktı. "Baba, onunla konuşmalısın. Scarsdale'de saklanmaktansa burada olmayı tercih ederim."

Marki suratını astı. "Kalmanı emredebilirim ve Regan'ın okuluna yazıp annesiyle gitmesini yasaklayabilirim. Ama Clara zaten çok şey kaybetti. Seni ondan alırsam, beni asla affetmez."

"Kimseyi götürmüyorsun," dedi Melanie. "Ben sadece gitmeyi reddediyorum."

Damian, Clara ile konuşup meseleyi açıklayabileceklerine karar verdi. Bir hizmetçi çağırdı ve "Anneme burada onunla konuşmak istediğimi söyle," diye emretti. Melanie'nin, anne babasının evlilik sorunlarının ortasında kalmasını istemiyordu.

Çeyrek saat içinde Clara geldi. Hepsini görünce yüzü sinirle buruştu. "Damian, neye ihtiyacın var?"

"Hesapları gözden geçirdik ve eksik fonlar konusunda biraz bilgi verebileceğinizi umuyordum."

Gözlerini devirdi. "Eksik olan tek para, babanın kumarda harcadığı paralar."

"Hayır, mesele bu değil. Evin kasasından küçük miktarlarda para çekilmiş." Derin bir nefes aldı. "Hizmetçinizin bizden para çalmış olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Asla yapmaz." Clara doğrulup başını salladı. "Babanla evlendiğimden beri benimle. Neden böyle bir şey yapabileceğini düşündün ki?"

Damian, "Çünkü diğer personelle birlikte onun da maaşını düşürmek zorunda kaldık" dedi.

Ama annesi çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Florence'ı bu işe karıştırma. Bizden çalan tek suçlu baban." Melanie'ye döndü. "Florence'a bavulunu toplamasını söyledim. Sabah Regan'ı almaya gidiyoruz."

"Böyle bir şey yapmayacaksın," diye yanıtladı Jonas. "Melanie burada kalmak istiyor. Ve öyle de kalacak."

"Onu seninle bırakmayacağım," diye söze başladı Clara.

"Anne, yeter artık." Melanie ayağa kalkıp Jonas'ın yanına yürüdü. "Burada kalıp yardım etmek istiyorum. Ve Regan'ı rahat bırakmak istiyorum. Okulda gayet mutlu." Acı dolu bir gülümsemeyle ekledi, "Gelecek yıl benim için bir Sezon olmayacağını biliyorum. Ama burada hâlâ daha fazla beyefendi var. Damian beni onlardan bazılarıyla tanıştırebilir."

Clara kaskatı kesildi. "Gelecek yıl senin için bir Sezon olacak, Melanie. Sana söz veriyorum."

"Anne, gerçeklerle yüzleşmelisin. Bir Sezon için para yok. Hizmetçilerimiz ve faturalarımız varken." Melanie başını salladı. "Kiralari alsak bile, elbise veya önemsiz harcamalar için yeterli paramız yok."

"Peki bu kimin suçu?" diye sordu Clara.

"Bırak gitsin," dedi Damian sonunda. "Olanlardan sonra yorgun olduğumu biliyorum. Florence'a uyumana yardımcı olması için çay veya sıcak süt getirmesini söyleyebilirim."

Annesinin ifadesi yorgun bir hal aldı ve omuz silkti. "İstediyini yap. Ama kızlar benimle geliyor."

Melanie gittikten sonra iç çekti. "Yoksulluğumuzun gerçeğiyle yüzleşemiyor gibi görünüyor."

Kız kardeşine katılıyordu ama şu anda annelerine söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Londra'dan ayrılmaya karar vermişti ve kız kardeşlerini de beraberinde götürmesini engellemek için büyük bir mücadele verecekti.

"Sen de yorgun görünüyorsun, Damian," dedi Violet. "Sanırım bugünlük yeterince şey yaptık." Damian'ın koluna girdi ve hep birlikte çalışma odasından çıktılar.

Ama tam merdivenlere ulaştıkları sırada markiz seslendi: "Violet. Sana bir özür borçluyum."

"Sen hiçbir yanlış yapmadın" dedi.

"Hayır, az önce bana söylediklerinin ciddi olduğunu fark etmemiştim," diye itiraf etti. "Ailen olmasak da, şimdi yardım etmek istediğini görüyorum. Ve bu benim için çok şey ifade ediyor."

"O artık bu ailenin bir parçası," diye düzeltti Damian.

Ama karısı babasına doğru uzanarak onu şaşırttı. Elini tutup hafifçe sıktı. Markiz, sanki sessiz bir konuşma olmuş gibi başını salladı.

Violet o gece uyumakta zorluk çekti. Damian'ın çıplak bedeni onunkine dolanmıştı ve o derin bir uykuda olsa da Violet sürekli çaldığı parayı düşünüyordu.

Kocasıyla Westerford Dükü arasında bir tür bağ vardı. Persephone ile ayarlanan ve gerçekleşmeyen evliliğin çok ötesine geçiyordu. Hayır, sanki birileri markizi ve ailesini kasıtlı olarak sabote etmeye çalışıyormuş gibi hissediyordu. Çökmekte olan sadece mali durumu değildi; evliliğinin özü de paramparça olmuştu.

Örtünün altında kıpırdanırken, kocası da yanında kıpırdandı. "Çok fazla düşünüyorsun, değil mi?"

"Öyleyim." Ama sırtında, adamın vücudunun ona karşı arzuyla sertleştiğini hissetti. Onunla sevişmenin nasıl bir his olduğunu düşününce bile ıslandı. Adam göğsünü avuçlayıp meme ucunu okşamaya başladı. Sonra bacaklarının arasına girdi ve dokunuşu için can atmasına neden oldu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Elini tutup aşağı doğru indirdi, parmaklarını vücudunu titreten kapüşonlu etine bastırdı. Tembelce etrafında dönerek ona nasıl dokunmasını istediğini gösterdi. Sıcak uzuvlarını girişine dayadı ama hareket etmedi. Kadın kendini ona bastırdı ve sadece başını içeri aldı.

"Ne düşündüğümü hatırlayamıyorum," diye itiraf etti. "Ev hesaplarıyla ilgili bir şey."

Parmak uçlarını ıslattı ve sonra meme uçlarını okşadı. Violet, adamın öğrettiği şekilde kendini ovuşturdu ve içindeki o nefis his yükselip alçalmaya başladı.

"Söyle bana," diye ısrar etti.

"Bana işkence ediyorsun." Gözlerini kapattı, onu içine yönlendirmeye çalıştı ama adam geri çekildi.

"Henüz değil. Bana seni rahatsız eden şeyi söyleyene kadar değil," diye takıldı.

Adamın ona dokunuşundan aklında tek bir düşünceyi bile tutmakta zorlanıyordu ve adam devam ettikçe, kendini boşalmanın eşiğinde hissediyordu. Onu özlüyordu ama adam onu alıp altına, yatağa sabitledi. Bacaklarını açtı ve kalbi ihtiyaçla çarpıyordu.

"Damian, şu anda düşünemiyorum."

"Bana söylersen seni ödüllendiririm," diye söz verdi ve eğilip dudaklarından öptü. "Zeki karımı uyanık tutan bir şey var ve bunun ne olduğunu bilmek istiyorum."

Onu tuzağa düşürmüştü ve kadın dudağını ısırdı. "Dük," dedi. "Aralarında bir bağlantı olup olmadığını merak ettim. Babanla ilgili bir şey ve Majesteleri'nin onu bir sebepten dolayı mahvetmiş olmasıyla ilgili bir şey."

"Dükün babamdan hiçbir şeye ihtiyacı yok," diye yanıtladı Damian. "Ve bildiğim kadarıyla aralarında bir düşmanlık yok. Babama öfkeli olan tek kişi annem."

Violet bunun üzerine hareketsiz kaldı. Clara'nın bu olaydaki rolünü hiç düşünmemişlerdi. "Damian," diye fısıldadı. "Sence annen...?"

Ve sonra, onun tek kelime etmesine gerek kalmadan anladı. "Bana kız kardeşlerimin kendi Mevsimleri olacağını söyleyip duruyordu. Ben hep inkâr halinde olduğunu düşünürdüm."

"Ya yıllardır para biriktiriyorsa?" diye fısıldadı Violet. "Ancak babanla birlikte Scarsdale'e gittiğinde para biriktirmeye son verdi."

"Harikasın," dedi. Onu derinden öptü, dili onunkinden değdi. Sonra ağzını göğüslerine doğru kaydırđı ve sonunda bacaklarının arasından aşağı doğru bir yol öptü. Bir parmağını derinlere sokup, diliyle içini okşarken içinden okşadı. Titrek zevkin daha da yükselmesi ve zevkin onu sarması sadece birkaç dakika sürdü. Beyaz-sıcak bir tepe titremesine neden oldu ve adam bedenlerini birleştirdiğinde çığlığını bastırdı. Kalçalarını kaldırarak adamın itişlerine karşılık verdi, bir başka dalga onu ele geçirirken çığlık attı ve etrafında orgazm oldu.

"Seni seviyorum Violet," dedi, Violet'in gerginleştğini hissedene kadar sertçe ona doğru daldı ve kendi rahatlamasını buldu.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı. Ve uykuya dalmaya başlarken, bu adamın hediyesi için minnettarlıkla onu vücuduna bastırdı.

On Beşinci Bölüm

Arkadaşı Graham bitkin düşmüştü, vücudu morarmış ve dövülmüştü, ama en azından Damian suçlamaların düşürülmesini sağlamıştı. Cedric Gregor, hakime rüşvet vermesi için ona borç vermişti ve neyse ki rüşvet işe yaramıştı. Yolsuzluk bu sefer onların lehine işlemişti, ancak Hannaford'un Londra'da dürüstlüğü ve kâr elde etme eğilimiyle sağlam bir üne sahip olması da cabasıydı.

Arabada Damian, arkadaşına yiyecek ve içecek vermiş, ayrıca ısınması için bir battaniye de getirmişti. Ama onu asıl rahatsız eden, Graham'ın gözlerindeki umutsuzluktu.

"Hiçbir kanıtları yoktu," dedi sessizce. "Sadece bir dükün sözüne karşı benim sözüm."

"Seni neden tutuklattı?" diye sordu Damian. "Bunun için hiçbir kanıt veya sebep yoktu."

"Çünkü beklediğimiz ipekleri bulamadık." Başını eğdi ve Damian derin bir nefes verdi.

"Yani gemileri mi kaybettiniz? Kargo yoktu?"

Graham ona döndü ve gözlerinde yorgunluk vardı. "Ah, gerçekten de bir kargo vardı. Ama durup mürettebatı değiştirmek zorunda kaldım çünkü adamlara güvenemiyordum. Sonra da kimse gerçeği öğrenmesin diye mallarımızı pirinç fiçilerinin içine saklamak zorunda kaldım. Ama görünen o ki biri öğrenmiş. Dük yani." Yüzü gerildi. "Senin kâr payını ayırmayı başardım, gerçi beni hapse atmasının sebebi de buydu. Çünkü hepsini istiyordu. Seninki hariç tüm hisseleri satın aldı."

"Yükünüz neydi, Hannaford?" diye sordu Damian sessizce.

"Elmaslar ve yakutlar. Yatırım paramla ipek almayı düşünmüştüm ama arkadaşlarımdan biri bana iki madende hisse senedi almamı önerdi." Hafifçe gülümsedi. "Doğru bir seçimdi. Ama tahmin edebileceğiniz gibi, mallarımızı saklamak zorunda kaldık. Fıçı fıçı pirinç aldım ve değerli taş keselerini pirincin içine sakladım. Sır olarak saklamaya çalışsak da biri düke haber gönderdi."

Damian duyduklarına inanamadı. "Sana beş yüz pound ödediğimi ve sen de bir parti değerli taş getirdiğini mi söylüyorsun?"

"Evet," diye onayladı Graham. "Değerli taşları kendim teslim etmek istediğim için gemilerim için farklı bir liman seçtim. Londra'ya vagonla gittik ve sizinki evimde kilitli bir odada. Dükün payını teslim ettim ve benim ve sizin payınızın da dahil olduğu kalanını ona vermeyi reddettiğimde beni tutuklattı."

Dükün acımasız ve açgözlü bir yanı olması onu şaşırtmamalıydı. Ama Damian, bundan da öte, kendi talihinin de iyi olacağını umuyordu. Değerli taşların satışından yeterince kâr elde ederse, babasının borçlarının bir kısmını ödeyebilir ve kız kardeşleri çeyizlerini saklarken annesinin küçük bir payla sessizce Scarsdale'e yerleşmesine izin verebilirdi.

Damian, annesinin parayı bir kenara ayırmasını suçlamıyordu. Kızlar için gerekliydi ve onlara hiçbir şekilde kin gütmüyordu. Keşke Clara ona sırrını söyleyecek kadar güvenseydi.

"Seni kurtarabildiğime sevindim," dedi Damian. "Ve rüşvetin işe yaramasına."

"Bunun bedelini ödeyeceğim," diye söz verdi Graham. "Ama suçlamalar asılsızdı ve hakim de bunu biliyordu," dedi Graham acı acı. "Bundan sonra dükün bir daha sevkیاتlarıma yatırım yapmasına izin vermeyeceğim."

Araba Graham'ın evine vardı ve Damian arkadaşının araçtan inmesine yardım etti. Eve girdiler ve Graham masasının gizli bir yerinden bir anahtar çıkardı. Sonra başka bir odanın kilidini açtı ve bir varil ortaya çıktı. "Mühürlemiştim, eve getirdikten sonra kırman gerekecek."

"Teşekkür ederim dostum," dedi. "Yardımın için minnettarım."

"Ben de senin için aynısını düşünüyorum," diye yanıtladı Graham. "Umarım sen ve yeni eşin birlikte mutluluğu bulursunuz."

Hayat değiştiren zenginlikleri barındıran basit bir fıçı için ne kadar tuhaf bir olaydı bu! Damian, Violet'e göstermek için sabırsızlanıyordu. İçinde değerli taşlarla dolu küçük bir kese mi yoksa daha fazlası mı olduğunu bilmiyordu, ama araba evine vardığında bir balta getirilmesini emretti.

Violet onu karşılamaya geldi ve sordu, "Ne halt yemeye baltaya ihtiyacın var, Damian?"

"Göreceksin." Uşağın fıçıyı oturma odasına yuvarlamasına yardım etti. "Bu pirinç fıçısının içinde daha fazlası var. Açınca öğreneceğiz."

Violet, hizmetçilerden birine bir çarşaf getirip fıçının altına sermesini emretti. "Pirinci ziyan etmeye gerek yok," diye belirtti.

Damian neredeyse gülecekti ama sonra, "Pratikliğinizi takdir ediyorum, karıcığım," dedi. Sonra baltayı kaldırıp namluyu kesmeye başladı. Uşaklardan biriyle sırayla çalıştı ve sonunda pirinçler çarşafın her yerine döküldü. En altta, ağzı bağlanmış basit bir deri çuval gördü.

"Ellerini uzat," diye emretti Violet'e. Sonra deri bağları kesmek için bir bıçak kullandı. Violet'in heyecanı giderek arttı ve değerli taşları Violet'in ellerine döktüğünde, Violet şaşkınlıkla bir çığlık attı.

"Çok fazla var," diye fısıldadı. "İnanamıyorum." Onlara hayranlıkla bakarken yüzünde bir gülümseme belirdi.

Tam o sırada annesi salona girdi. "Bütün bunlar da ne, Damian?" Sonra bakışları elmaslara ve yakutlara kayd ve ağzını kapattı.

"Bu, eşim ve ailem için kazandığım bir servet" dedi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Buna inanamıyorum."

"Tıpkı senin kendi ailenden para çaldığına inanmadığım gibi." Suçlamayı durduramıyordu, çünkü bunu asla yapmamalıydı.

Onun sözleri üzerine yüzü bembeyaz kesildi. "Damian, ben—"

"Neden yaptığını biliyorum," dedi. "Ama yanlış. Kız kardeşlerime yardım etmek için gereksiz yere kalpsiz, şımarık bir kadınla neredeyse evlenecektim."

"Sana söyleyemezdim," diye fısıldadı. "Jonas gerçeği öğrenirdi. Ve ben de onların geleceklerini riske atamazdım."

Ama onun hayatını riske atmaya hazırdı. Karnında derin bir ağrı hissetti ve Damian buna ne diyeceğini bilemedi.

"Çaresizdim," dedi Clara. "Servetimizin gözlerimin önünde dağıldığını gördüm ve yapabileceğim tek şey buydu." Derin bir iç çekerek, "İyi olacağını biliyordum, Damian. Her zaman yolunu bulmayı başardın. Ama kızlar için çok endişelendim." dedi.

"Parayı geri ver, Melanie ve Regan'ın çeyizleri için vakfa yatırayım," dedi. "Bunu yaparsan, babama ne yaptığını söylemem. Paranın benim yatırımdan geldiğine inanmasına izin veririm."

Eldivenli ellerini birleştirdi ve gözlerini kapattı. "Teşekkür ederim."

Violet değerli taşları tekrar torbaya doldurdu ve yanına geldi. Tek kelime etmese de, varlığı onu rahatlattı. Damian değerli taşlarla dolu keseyi alıp dudaklarından hafifçe öptü. "Bunları sattırırım, sonra tekrar başlarız. Seni mutlu edecekse, sahip olduğum her kuruşu harcayabilirsin."

"Çok şanslıyız," diye onayladı. "Ama hiçbir şeyimiz olmasa bile, bundan daha mutlu olamazdım." Gülümseyerek ekledi, "Mutlu olmak için servete ihtiyacım yok, Damian. Tek ihtiyacım olan kocam olarak sen." Elini onun koluna koydu ve ekledi, "Borçları ödedikten sonra Bedfordshire'a dönebilir miyiz? Büyükanne kaderimizdeki değişimi anlatmak istiyorum. Ve... Ona biraz teselli vermek istiyorum."

"Annabelle Edwards'ın hiçbir şeye ihtiyacı yok," diye alay etti Clara. "Kadının bir Bizans imparatorundan daha fazla parası var."

"Neyden bahsediyorsun?" Violet ona baktı. "Büyükanne'nin hiçbir şeyi yok."

"Bah. Cimri gibi yaşıyor ama evlenmeden önce kendi parası vardı. O sadece yoksul olarak yaşamayı seçti." Clara bu düşünceyi kafasından attı. "Servetiyle birlikte gömülse şaşırmam. Thomasina'nın da servetine sahip olmasını kesinlikle istemezdi."

Damian, karısının gergin olduğunu görünce, Annabelle'in Violet'le yaşamasını istemesinin bambaşka bir sebebi olabileceğini fark etti. Büyükanne'si, Violet'i mirasçısı yapmayı planlamış olabilirdi.

"Hiç fark etmemiştim," dedi Violet yumuşak bir sesle. "Yine de onu ziyaret etmek isterim. Belki Scarsdale'e gidersek onu görebiliriz?"

Damian başını salladı. "Seni mutlu edecekse, onu ziyarete davet edebiliriz." Annesine, "Scarsdale'de yaşamak istediğini biliyorum ama Melanie ve Regan'ı neyin mutlu edeceğini düşünmelisin. Her nasılsa, ikisinin de gitmek isteyeceğini sanmıyorum." diye ekledi. Clara sustu ve Damian, gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordu.

"Babamla konuşmalısın. Hiçbir şeyin değişmesini beklemiyorum ve eğer Scarsdale'e tek başına gitmek istiyorsan, bu senin seçimin. Ama o farklı bir adam olmaya çalışıyor. Belki bu seferkini daha çok beğenirsin."

Clara'nın itirazını beklemedi, Violet'i de yanına alarak yukarı çıktı. Mücevherleri masasına kilitledi ve çekmecedен buruşuk bir dans kartı çıkardı.

Bunu görünce yüzünde inanmaz bir gülümseme belirdi. "Bunu saklamışsın."

"Evet." Kağıdı kaldırıp yüksek sesle okudu. "Yazdığın ilk şey 'Gülümseme'ydi."

Gülümsemesi genişledi ve sordu, "Sanırım artık gülümsemek için birçok nedenim var. N-başka?"

"Yelpazeyi bırak." Ne demek istediğini tam olarak anlamamıştı ama Violet mendilini çekip yelpazeymiş gibi yaptı. Sonra mendili önüne bıraktı ve buruk bir gülümsemeyle gülümsedi. Eğilmeye başladı ama Violet mendili almak için eğilince, korsesinin altındaki göğüslerinin cüretkâr kıvrımını görebildi.

Adam hızla ayağa kalktı ama kadın gülerek bir adım geri çekildi. "Peki yazdığım üçüncü şey?"

"Özgüven," diye yüksek sesle okudu. Violet, onu bir sandalyeye oturtmak için zorladı ve sonra kucağına oturdu. Yüzünü ellerinin arasına alıp onu derin bir öptü. Bir anlığına dudaklarının şehvetli dokunuşuna kapıldı, ağzının tadını kendi dudaklarına bıraktı.

"Seni memnun edebileceğimden eminim," dedi. Ellerini gömleğinin üzerinden yelegeine doğru kaydırды. "Bana bir şans verersen."

Sandalyesinden kalkıp onu kollarına aldı. "Öyleyse başlayalım aşkım," diye mırıldandı dudaklarına doğru.

"En son ne yazdım?" diye sordu.

"Para. Ama bunun bir önemi yok." Dans kartını masaya bıraktı ve onu tekrar öptü. Hayatında hiç kimseyi Violet kadar sevebileceğini düşünmemişti. Violet onun için her şey demektir. "Bana güvenini göstermeni tercih ederim."

"Sanırım sana başka şeyler göstermemi tercih edersin," diye takıldı. "Elbette kapalı kapılar ardında."

Bir kahkaha patlattı ve karısını yatağa götürürken, daha önce söylediği şeyi, mutlu olmak için paraya ihtiyacı olmadığını düşündü. Violet haklıydı. Hiçbir şeyleri olmasa bile, yine de ona minnettar olacaktı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı dudaklarına doğru. "Ve evet, bana başka şeyler de göstermeni istiyorum."

Ona gülümserken gözleri parladı. "Önce sen."

A Match Made in London kitabını beğendiyseniz ve Michelle Willingham yeni bir kitap yayınladığında e-posta almak istiyorsanız, bültenine kaydolmak için www.michellewillingham.com/contact adresindeki web sitesini ziyaret edin. Lady Ashleigh'ın başrolünde olduğu bir sonraki kitabı Match Me, I'm Falling'den bir alıntı için okumaya devam edin.

Birinci Bölüm

Londra, 1816

Vazo kırılma sesi sessizliği yırttı. Leydi Ashleigh Pryor, neyle karşılaşacağından şimdiden korkan oturma odasına doğru koştu. Babasının sesi, annesinin gözyaşlarını bastırdı. "Geçen hafta sana bu gece Suffolk Dükü'nün balosuna davet edildiğimizi söylemiştim. Hep aynı şeyi mi söylemem gerekiyor? Yoksa beni hiç dinlememen için bir sebep mi var?"

"H-hiç bahsetmedin," diye itiraz etmeye başladı annesi. "Bilmiyordum."

"Ve nedense Lady Shelby'nin balosuna davet mi aldın?" diye alay etti. "Düşes yerine vikontes mi? Ne düşünüyordun?"

Annesi hiçbir şey söylemedi ve Ashleigh kendi midesinde bir endişe dalgası hissetti. Müdahale etmesi gerektiğini biliyordu ama yanlış bir şey söylerse, annesi için işler daha da kötüleşebilirdi. Bazen sessiz kalıp öfkesinin dinmesini beklemek, hiçbir şey yokmuş gibi davranmak daha iyiydi. Ama odaya girene kadar doğru hareket tarzını bilemezdi.

"Bir sorun mu var Peder?" diye sordu Ashleigh neşeli bir sesle, habersizmiş gibi yaparak. Yanındaki yere saçılmış porselen vazo parçalarıyla birlikte sandalyede ağlayan annesine bakmadı. Cecil, Georgina'yı korkutmak için vazoyu ona fırlatmıştı. Markinin böyle bir şey yapması ilk sefer değildi ama Ashleigh'nin midesi bulandı. Bu tanıdık davranış karşısında.

Tiksintiyle iç çekti. "Annen Suffolk balosu yerine Leydi Shelby'nin balosuna davet aldı. Majestelerine katılacağımızı günler önce söylemiştim."

Ashleigh, planlarından habersizdi. Bildiği kadarıyla, geçen hafta Leydi Shelby'nin davetini kabul etmişlerdi. Babası sık sık, aslında söylemediği bir şeyi onlara söylediğini iddia ederdi. Bazen bunu bilerek mi, sırf karısını azarlamak için mi yaptığını merak ediyordu. Derin bir nefes aldı ve cesaretini topladı.

"Peki ya aile adına Lady Shelby'nin balosuna ben katılsam, Peder? O zaman ikiniz de Suffolk balosuna katılabilirsiniz," diye önerdi. "Ailesinin

gitmeyi planladığını bildiğim için Persephone ile gidebilirim."

Babasının yüzü gerildi. "Saçmalama. Kocaya ihtiyacı olan sensin Ashleigh. Dükün balosundaki beyler daha kaliteli olacak." Taliplerden sanki bir şişe şarap seçiyormuş gibi bahsediyordu. "Senin için aklımda birkaç olasılık var."

Ashleigh, kocasını seçmesine asla izin vereceğine inanarak kendini kandırmıyordu. Bu, statü ve soylular arasında doğru bağlantıları kurmakla ilgiliydi. Rothburn Markisi olarak Cecil Pryor, Tanrı'nın bir adım gerisinde olduğuna inanıyordu ve müstakbel kocasının da bu konumu yansıtmaması gerekiyordu.

"Majestelerini gücendirmek istemezsiniz," dedi Ashleigh. "Selamlarınızı Leydi Shelby'ye iletebilirim. Orada olmazsanız fark etmeyebilir bile."

Babası cevap veremeden Georgina'ya döndü. "Bu geceki elbisemi seçmeme yardım eder misin, anne?"

"Annenin başka görevleri var," diye çıkıştı Cecil. "Hizmetçiniz seçim yapmanıza yardımcı olabilir."

Annesinin sandalyede nasıl büzüştüğünü fark etmemişti. Georgina'nın cezası devam etmek üzereydi ve Ashleigh'nin bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Midesindeki ağrı aside dönüştü ve "Hangi baloya gidiyorum?" diye sormadan önce tereddüt etti.

Babası içini çekti. "Sanırım Persephone'nin annesi ve babası Lady Shelby'nin davetini kabul ettiyse, orada hala güçlü talipler olabilir."

Ashleigh, bunun onun yalvarışlarıyla hiçbir ilgisi olmadığını, Persephone'nin anne ve babasının Westerford Dükü ve Düşesi olmasıyla tamamen ilgisi olduğunu biliyordu. "Şimdi hazırlanın, sizi Leydi Persephone'nin evine götürmesi için başka bir araba çağıracağım," diye devam etti babası. "Persephone ile gelmenize izin vereceğim. Ona katılıp ailesiyle baloya katılacaksınız. Annenizle ben de Suffolk balosuna gideceğiz." Sanki bu onun fikri değil de kendi fikriymiş gibi konuştu.

Ashleigh başını sallayıp kapıya doğru yürüdü. "Pekala. Ama gerçekten, annemin yardımına ihtiyacım var."

"Hayır," diye soğuk bir şekilde cevapladı babası. Karısına, "Yukarıda buluşalım. Dinleme beceriksizliğini konuşmamız gerek," diye emretti.

Ashleigh annesinin ellerinin titrediğini fark etti. Sonra Georgina, sanki durdurabilecekmiş gibi ellerini sıktı.

"Lordum, lütfen," diye yalvardı Georgina. "Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm."

Ama babasının yüzü soğuk ve kararlıydı, "Yukarı. Hemen." diye tekrarladı.

Georgina yavaşça sandalyeden kalktı, yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. Ashleigh'e, Cecil'i daha fazla kızdırmaması için yalvarırcasına uyarıcı bir bakış attı.

İkisi de oturma odasından çıktı ve Ashleigh annesinin sandalyesine oturup kırık porselen parçalarından birine uzandı. Zamanı tükeniyordu. Harçlığını biriktirmiş, sanki yeni kıyafetler almış gibi davransa da, bu evden kaçmak için yeterli parası olduğuna inanmaması gerektiğini biliyordu.

Evden kaçmayı planlıyorsa, hızlı ve bol para kazanmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Kuzeyde yaşayan ve ona geçici de olsa kalacak bir yer verebilecek bir kuzeni vardı.

Ya da buradan uzakta yaşayan bir adamla evlense, bu da olurdu. Ama ailesinin evliliğinin kabusunu gördükten sonra, evlenmeye hiç hevesli değildi. Özel hayatında tanık olduğu kadarıyla, bir koca hayatının her alanını kontrol edebilir ve ona hiçbir özgürlük tanımayabilirdi. Bir hapishaneyi bir başkasıyla değiştirmek istemiyordu.

Ashleigh eteğinin kenarlarına tutundu, kendini tamamen kaybolmuş ve çaresiz hissediyordu. Kendi kaçışını başarabilse de, annesini kurtarmak için yeterli parası yoktu.

Aklında, birlikte huzur içinde yaşadıkları, onları küçümseyen, zorbalık eden veya isteklerini önceden tahmin edemedikleri için azarlayan kimse olmayan küçük bir kulübe hayal etti. Ashleigh derin bir nefes aldı ve kararlılığını pekiştirdi. Bir şekilde annesini Cecil'den uzaklaştırmanın bir yolunu bulacaktı.

Bunu yapmak zorundaydı.

Londra'daki işi bittiğine göre, Cameron MacNeill müstakbel eşi için bir liste hazırlamıştı. Genç Kızlar Okulu'nun (ya da Londra'daki bekarların daha çok

bildiği adıyla Bekarlar Okulu'nun) sahibi olan gizemli Bayan Rachel Harding hakkında çok şey duymuştu.

Söylentiye göre, koca bulma umudunu tamamen yitirmiş genç kadınlara, Bayan Harding tarafından nasıl daha güzel olunacağı ve kibar toplumda nasıl davranılacağı konusunda eğitim veriliyormuş. Görünüşe göre Bayan Harding ve partneri çöpçatanlık konusunda büyük bir başarı elde etmişler. Harding, kendisine uygun bir eş bulabileceklerini umuyormuş.

Kendisi ise, sosyetenin hanımlarına sıradan görünmek için epey çaba sarf etmişti. Sakalını neredeyse göğsüne değecek kadar uzatmış, İskoç aksanını gizlemiş, soyadını biraz değiştirmiş ve sıradan kıyafetler giymişti. Ara sıra bir hanımı dansa kaldırıyor ve çoğu bu durumdan dehşete düşmüş görünüyordu.

Cameron'ı hiç rahatsız etmiyordu. Sadece toplara ve elmaslara önem veren, uçarı bir genç kız istemiyordu. Cesur, zorluklardan asla kaçmayacak bir kadın istiyordu. İskoçya'da yaşamak için buna ihtiyacı olacaktı. Çok seyahat ediyordu ve oğlu Logan'ı tek başına büyütme zorunda kalacaktı.

Ve oğlu için iyi kalpli ve nazık birini bulmak istiyordu. Anne ve Kilmartin Leydisi rolünü benimseyecek birini.

Londra'da hiç kimseye kendi servetini kurduğunu ve bir şatoya sahip olduğunu söylememişti. Sosyetenin gözünde o, acınası bir adam olan Cameron Neill'dı; Kilmartin Şefi Cameron MacNeill değil. Yarımada Savaşı sırasında karşılaştığı tehlikeler göz önüne alındığında, fark edilmemeyi tercih ediyordu. Hakkında ne kadar az şey bilinirse o kadar iyiydi. Ünvanını, büyük bir servete sahip olduğunu veya geçmişiyle ilgili herhangi bir şeyi bilmelerine gerek yoktu. Ne yazık ki, kendini gizlemeyi o kadar iyi başarmıştı ki, ona eş olarak yakışabilecek kadınlar bile görmezden gelmişti.

Ama fiziksel görünüşlerinin ötesini göremiyorlarsa, onları istemiyordu. Kraliyet'e hizmet ederken Kilmartin'in günlük işlerini idare edebilecek bir eşe ihtiyacı vardı. Zaman daralıyordu, bu yüzden Bayan Harding ile bir görüşme ayarlamıştı; umudu ona bir eş bulabilmesiydi. Para onun için önemli değildi, tek derdi zamandı. Bu yüzden ondan yardım istemeye karar vermişti. Bu, güzel olmayan bir kadınla evlenmek anlamına gelebilirdi. Ama bu onun için hiç önemli değildi; aslında sadece sözde bir evliliği tercih ediyordu.

Uşak onu mütevazı şehir evine götürdükten sonra, Bayan Harding'i çalışma odasında beklerken buldu. Kadın şaşırtıcı derecede gençti -en fazla yirmili yaşlarının sonlarındaydı- ve koyu mavi bir elbise giymiş, maun rengi saçlarını özenle toplamıştı. Mürebbiye gibi giyinmiş olmasına rağmen, doğru kıyafetlerle oldukça çekici olabileceğinden şüphelendi. Bir an düşündü.

"Bay Neill, lütfen oturun. Çay ister misiniz?"

"Evet, yaparım," diye onayladı. Bakışlarını tarafsız tutsa da, sakalını ve buruşuk yüzünü görünce hafifçe kaşlarını çatmasını fark etti.

Uşağa emirler verdi ve sonra bir kalem ve kağıt çıkardı. "Eş aradığınızı duydum, Bay Neill. Doğru mu?" Not almak için tüy kalemmini mürekkep hokkasına batırdı, bu da uşağın hoşuna gitti.

"Öyleyim," diye onayladı. "Ve sana isteklerimi söylemeden önce, bu konuşmanın aramızda gizli kalmasını rica ediyorum." Bir oğlu olduğunu kimsenin bilmesini istemiyordu. Açıkçası, gelinine önceden söylemesi gerektiğinden emin değildi, ama bunun adil olmayacağını düşünüyordu. Ama eğer bilseydi, onunla evlenmeyi kabul etmeyebilirdi.

"Elbette," diye yanıtladı Bayan Harding.

Listeyi ona uzattı ve kadın gözlüğünü çıkarıp okudu. Beş temel özellik seçmiş ve bunları listelemek için kağıda sadece yedi kelime yazmıştı.

1. Nezaket

(Çünkü oğlunun onu sevmesini istiyordu.)

2. Asil doğumlu

(Çünkü Kilmartin'deki şatosunun büyüklüğünden korkmayacak veya para için evlenmeyi düşünmeyecek soylu bir kadına ihtiyacı vardı. Aslında, parası olmadığına inanması daha iyiydi.)

3. Kendine güvenen

(Küçük bir hizmetçi ordusunu korkmadan idare edebilmelidir.)

4. Sorumlu

(Onun yokluğunda işlerini yönetmek zorunda kalacak ve anneliği gönüllü olarak kabul etmek zorunda kalacaktı.)

5. Bekarlık

(Bir daha yatağını bir kadınla paylaşmak istemiyordu. İlk karısı Rebecca'yı Logan'ı doğurduğunda kaybetmişti. Onun ölümünü izlemenin ve bunun kendi hatası olduğunu bilmenin verdiği suçluluk duygusu hâlâ onu rahatsız ediyordu. Arkadaş olabileceklerini ama daha fazlasını yapamayacaklarını anlayan bir kadın istiyordu.)

Uşak bir çay tepsisi ve çöreklerle geri döndü. Bayan Harding krema ve şeker ikram etti, ama adam çayını sade aldı. Uşak, listeyi okumayı bitirmeden önce ona bir fincan doldurup bir çörek verdi.

"Öyleyse, beş şey," diye belirtti. "Soylular hariç, bunlar zor olmamalı. Yüksek çeyizli soylu kadınlar genellikle istedikleri beyefendiyi seçerler. Kendi mali durumunuzu düzeltmek için zengin bir gelin mi arıyorsunuz?"

"Tam olarak değil," diye yanıtladı. "Yüksek bir çeyizi olup olmaması benim için önemli değil. Benim tercihim, sadece zenginlikle ilgilenen bir kadınla evlenmek değil."

Yüz ifadesi yumuşadı. "İlginç. Bunları dikkate alacağım. Ama bunu daha fazla tartışmadan önce, kendinizin bazı yönlerini... değiştirmeye açık olup olmadığınızı bilmek istiyorum."

Dağınık görünüşünden bahsettiğini biliyordu. "Hayır. Fiziksel görünüşe takılmayan bir eş bulmayı tercih ederim. Nazik, yumuşak kalpli ve oğluma annelik yapmaya istekli olmalı. Bir varise ihtiyacım yok ve bu evlilik gerçek bir evlilik olmayacak." Bir an duraksayıp ekledi: "Ve evlenene kadar oğlum hakkında bir şey bilmesini istemiyorum, çünkü bu bazı kadınları caydırabilir."

"Olabilir," diye onayladı, "ama böyle bir sırrı ondan saklamak akıllıca mı?"

Cameron, "Size gelen ve koca yerine arkadaş edinmeyi tercih eden kadınlar mutlaka vardır. Zorunluluk ne olursa olsun?" diyerek cevap vermekten kaçındı.

Bir an durakladı. "Sanki eş yerine dadı istiyorsun gibi geliyor. Evli olmana hiç gerek yok mu?"

Erkek arkadaşlığını tercih ettiğine dair nazik imalarını kaçırmadı. Omuz silkerek, "Oğlumun bir annesi olsun isterim. Ve evimin bir hanımın varlığına ihtiyacı var," dedi.

Başını hafifçe sallayarak onayladı. "Öyle olsun, genç hanımlarım kendilerini dönüştürmek için çok çalışıyorlar. Olağanüstü evlilikleri hak

eden, kendine güvenen kadınlar oluyorlar. Kendinizi geliştirmekten ödün vermek istemiyorsanız, belki de benim yardımım olmadan kendi eşinizi bulmanız en iyisi olur."

Görevden alınması apaçık ortadaydı, ama Cameron tartışmaya niyetli değildi. Kendini gizlemek için yeterince sebebi vardı ve bir değişiklik yapmaya hiç niyeti yoktu. Eğer bu onu inatçı yapıyorsa, öyle olsun.

Sandalyesinden kalktı. "Böyle bir düzenlemeyle ilgilenebilecek bir kadın bulursan bana haber ver."

"Şüphelerim var ama göreceğiz. Eğer bir gün hizmetlerimden yararlanmak istersen, yani kadınlar arasından seçim yapmak istersen, lütfen bana haber ver. Ders ayarlamaktan memnuniyet duyarım." Bir an duraksayıp ekledi, "Lady Shelby'nin balosu bu akşam. Katılmayı düşünüyor musun?"

Hayır, ama bir davet aldığını hatırlıyor gibiydi. "Belki."

"Potansiyel öğrencilerimden biri katılıyor. Ve orada birçok uygun genç kız olacak. Gitmelisin." Onu incelerken başını yana eğdi. "Ve öncesinde tıraş olmalısın."

Önerisini görmezden gelip sadece başını salladı. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Bayan Harding. İyi günler."

Ayrılırken uşaktan şapkasını ve paltosunu aldı. Balo pek aklındaki şey değildi ama gölgelerde kalıp bilgi toplamaya karar verdi. Böylece potansiyel adaylara karar verebilirdi.

Arabasına doğru merdivenlerden inerken bakışları bir o yana bir bu yana kaydı. Yoldan geçenleri, sokak taşıtlarını fark etti ve bir anda olası tehlikeleri tarttı. Nefes almak kadar doğal bir alışkanlık haline gelmişti ve onu savaş meydanında defalarca hayatta tutmuştu.

Bu gece, tamamen yeni bir savaşa girecekti ve bu savaşı kazanmayı amaçlıyordu.

Bayan Harding, en yakın arkadaşı ve iş ortağı Cedric Gregor ile balo salonunun kenarında duruyordu. Lady Shelby'nin balosuna iki sebepten dolayı katılmışlardı: Birincisi, müstakbel bir öğrenci olan Violet Edwards'ın davranışlarını gözlemlemek. İkincisi, Cameron Neill'i gözlemlemek.

Rachel, Violet'in Bay Neill'e uygun olup olmadığını merak ediyordu, ama onları izlediğini bilmedikleri bir zamanda gözlemlemesi gerekiyordu.

"Geldi mi?" diye sordu Cedric'e.

"Onu görmedim," diye cevapladı. "Ama yeni öğrencini şurada görüyorum." Başını ters yöne doğru salladı.

"Violet nasıl?"

"Kimseyle konuşmuyor, muhtemelen kekemeliğinden dolayı. Ve bir liste yapıyor." Yüzü neşeye yumuşadı. "Söylemeliyim ki, ödevini çok ciddiye aldı."

"Bay Neill'in aksine." Hayal kırıklığıyla iç çekti. Adam, kendisine bir eş bulması için yardım istemek üzere yanına gelmiş ama kendisinde hiçbir şeyi değiştirmeye yanaşmamıştı. Herkes için mutlu bir eş olduğuna gerçekten inansa da, bilerek kötü giyinen ve uzun sakal bırakan inatçı bir müşteriyle çalışabileceğini sanmıyordu. Adamın neden dilenci gibi görünen bir eş bulabileceğine inandığını anlayamıyordu. "Sanırım gelmeyecek."

Cedric, kesin bir tavırla omuz silkti. "Gelirse, onun hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışabilirim."

"Anlamıyorum. Okulumuza o sakal ve o kıyafetlerle geldiğinde..." Sesi kısıldı. "Hiç de bir hanımefendinin evlenmek isteyeceği türden bir beyefendi değil. Yakışıklı olmasa bile, eğer bizden yardım almayı düşünüyorsa, daha iyi kıyafetlere gücü yetebilir."

Cedric bir an düşündü. "Ve tıraş olmayı veya görünüşünü değiştirmeyi reddettiğini mi söylüyorsun?"

Başını salladı. Bunun üzerine arkadaşı gülmeye başladı. "Görmüyor musun Rachel? Bunu bilerek yapıyor. Çünkü o tür kadınları cezbetmek istemiyor." Leydi Persephone ve Leydi Ashleigh'e baktı. "Farklı birini istiyor."

Gerçekten farklıydı. Hiçbir kadının böyle bir adamla ilgileneceğinden şüpheliydi; sadece görünüşü yüzünden değil, aynı zamanda gerçekten bir eş istemediği için de. Oğlu için bir anne istiyordu ve onun gizlilik arzusunu anlıyordu. Bu durum, birçok genç hanımın anne olmaya hazır olmadıkları için onu eş olarak görmesini engelleyecekti. Belki biraz daha yaşlı bir kadını veya genç bir dul kadını düşünmeliydi. Ya da daha iyisi, kendi çocuklarını doğuramayan ama çocuk özlemi çeken bir kadını.

"Etrafa bakacağım," dedi Cedric. "Beyefendilerimizin ve sosyeteye yeni katılan kızlarımızın envanterini çıkaracağım."

"Bayan Edwards'a veya Bay Neill'e uygun birini görürseniz bana söyleyin," diye tavsiyede bulundu.

Başını salladı ve misafir denizinde kayboldu. Rachel limonataya yaklaştı ve tam o sırada kalabalığın dışında Bay Neill'i fark etti. Demek ki katılmaya karar vermişti. Bakışları bir hanımdan diğerine kaydı, sanki birini potansiyel müşteri olarak seçiyormuş gibi. Hatta Leydi Persephone ve Leydi Ashleigh'e bile baktı, bakışları bir an oyalandı. Persephone şimdi kekemeliği onu alt etmeye başlayan Bayan Violet Edwards'la konuşuyordu. Persephone onunla alay ederken kızın yanakları kıpkırmızıydı. Ashleigh yanında duruyordu ve yüzündeki ifade dehşet vericiydi. Bir şey söylemek istiyor ama işleri daha da kötüleştireceğinden korkuyor gibiydi.

Bay Neill, Ashleigh'i izliyordu ve Violet'in aşağılandığını görünce yüzünde acıma ifadesi belirdi. Yine de Rachel, onları bir araya getirme fikrini reddetti. Violet, nazik ve sorumluluk sahibi olmanın ötesinde, listedeki koşulların çoğunu karşılamıyordu. Genç kadının özgüveni yoktu ve küçük bir çocuk bundan faydalanabilirdi. Genç kadının sonunda kendi çocuklarını isteyeceğinden şüphelenmesi de cabası, bu yüzden bekâret şartı işe yaramayacaktı.

Rachel bir anlığına arkasını döndü ve Bay Neill çoktan gözden kaybolmuştu. Bir an burada olup bir an sonra ortadan kaybolması ne kadar da tuhaftı. Rachel, bu adamın kimsenin fark etmediği kadar güçlü bir adam olduğu hissine kapıldı.

Gelin olmak için narin bir çiçeğe ihtiyacı yoktu. Hayır, ona karşı dik duracak, listesini görmezden gelecek ve gerçek bir uyum sağlayacak birine ihtiyacı vardı. Peki bu kadınlar arasında kim bu cesarete sahipti ve görünüşünden rahatsız olmazdı ki?

Bir süre sonra Cedric ona döndü. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Sanırım bize yardım edebilecek bir şey -ya da en azından biri- bulabilirim. Acilen paraya ihtiyacı var."

"Eğer durum buysa, o zaman Bay Neill'in servete karşı kayıtsızlık şartını karşılamıyor demektir." Rachel bu fikri reddetti.

"Ah, zengin bir aileden geliyor," dedi. "Ama Leydi Ashleigh'nin bir arkadaşıyla konuştuğunu duydum. Mücevherlerini satmayı teklif etti ama arkadaşı almadı. Meraklı bir adam olduğum için ona yardımcı olup olamayacağımı sordum. Bilgilerimizi verdim ve paraya ihtiyacı olursa,

özellikle de Bayan Violet Edwards konusunda yardımından yararlanabileceğimizi söyledim."

Fikir şaşırtıcıydı ama Rachel olasılıkları görmeye başlıyordu. Bayan Edwards, Leydi Ashleigh'den korkuyordu ve genç kadının bu korkuların üstesinden gelmesine yardımcı olmak için bir zorlukla yüzleşmesi gerekiyordu. "Sen harika bir adamsın."

"Aynen öyle." Hafifçe eğilip gülümsedi. Sonra nazıkçe ekledi: "Bayan Harding, dünyada sizin gibi zeki başka erkekler de var. Siz de kendi mutluluğunuzu hak ediyorsunuz."

Böyle bir fikri aklından geçirmeye hiç hazır değildi. Bağımsızlığını kaybedip kocasının kaprislerine boyun eğmek, hiç istemediği bir şeydi. "Henüz değil, Cedric." Ama gülümsedi ve "Ya sen? Sana uygun birini bulabilecek miyiz dostum?" diye sordu.

Yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Belki bir gün. Yine de beni olduğum gibi seven birini bulmayı hayal etmediğimi söyleyemem."

Kolunu tutup hafifçe sıktı. Alçak sesle fısıldayarak ekledi: "Doğru beyefendi bir gün seni bulacak. İnancım tam."

Eğer Match Me, I'm Falling kitabının bu bölümünü beğendiyseniz, School for Spinsters serisinin bir sonraki kitabını e-kitap satılan her yerde arayın.

Yazar Hakkında

Michelle Willingham yaklaşık elli aşk romanı, novela ve kısa öykü yayımladı. Şu anda çocuklarıyla birlikte Virginia'da yaşıyor ve Regency İngilteresi, Viktorya dönemi İngilteresi, Viking dönemi İrlandası, Orta Çağ İskoçyası ve Orta Çağ İrlandası gibi çeşitli ortamlarda geçen tarihi aşk romanları üzerinde çalışıyor. Yazmadığı zamanlarda Michelle kurabiye pişirmeyi, piyano çalmayı ve kedilerinin peşinden koşmayı seviyor. Web sitesini ziyaret edin: www.michellewillingham.com.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

